

САРА ШЕПАРД ОКО ЗА ОКО

Част 2 от „Малки сладки лъжкени“

Превод от английски: Доротея Райкова, 2009

chitanka.info

Око за око и светът ще ослепее.

Махатма Ганди

КАК ВСЪЩНОСТ ЗАПОЧНА ВСИЧКО

Нали познавате онова момче, което живее през няколко врати от вас и е просто най-страховитото същество, което сте срещали? Стойте си на входната врата и ти тъкмо се каниш да целунеш гаджето си за лека нощ, когато изведнъж го зърваш на отсрещната страна на улицата. *Просто си седи там, без да прави нищо.* Понякога случайно се появява докато заедно с най-добрите ти приятелки си разменят клюки — само дето изобщо не е случайно. Той е черната котка, която изглежда знае точно маршрута ти. Щом го видиш да минава край къщата ти, в главата ти веднага се появява мисълта: *Днес няма да си взема изпита по биология.* Ако те погледне с онзи странен поглед, пази си гърба.

Всеки град има своето момче, олицетворение на черната котка. В Роузууд то се казваше Тоби Кавана.

* * *

— Мисля, че ѝ трябва повече руж — Спенсър Хейстингс се наведе напред и огледа отблизо една от най-добрите си приятелки, Емили Фийлдс. — Луничките ѝ още се виждат.

— Имам малко фон дьо тен „Клиник“. — Алисън Дилорентис скочи от мястото си и хукна да донесе синята си рипсена чантичка с гримове.

Емили се огледа в огледалото, подпряно на тоалетната масичка в дневната на Алисън. Завъртя глава на едната страна, после на другата и нацупи розовите си устнички.

— Мама направо ще ме убие, ако ме види с толкова много грим.

— Да, ама ние ще те убием, ако го махнеш — я предупреди Ариа Монтгомъри, която се перчеше из стаята, докарана в розово бюстие от мохер, което наскоро беше изплела сама.

— Да, Ем, страхотно изглеждаш — съгласи се Хана Мерин. Тя беше седнала по турски на пода и непрекъснато се извърташе назад, за

да погледне дали пък цепката на задничето ѝ не се беше подала над тесните дънки „Блу Кълт“ с ниска талия.

Беше една петъчна вечер през април и Али, Ариа, Емили, Спенсър и Хана имаха едно от традиционните си събирания с преспиване; слагаха си твърде тежък грим, похапваха си чипс със сол и оцет и хвърляха по някое око на телевизора с плосък екран на Али, където вървеше шоуто на МТВ „Къщурки“. Освен всичко това, по килима бяха безразборно нахвърляни дрехите на всички, тъй като бяха решили да си ги разменят до края на учебната година.

Спенсър прилепи една лимоненожълта кашмирена жилетка към стройното си тяло.

— Взимай я — рече Али. — Стои ти добре.

Хана наложи на кръста си маслинозелената кадифена пола на Али и зае поза на манекенка.

— Какво мислите? Дали ще му хареса на Шон?

Али изпъшка и хвърли по Хана една възглавница. Още откакто станаха приятелки през септември, единственото, за което говореше Хана, беше кооолко обича Шон Ейкърд, едно момче от техния клас в началното училище в Роузууд, в което всички те постъпиха, след като излязоха от детската градина. В пети клас Шон беше просто едно от многото ниски, луничави момчета в техния клас, но през лятната ваканция се беше издължил и беше изгубил детската си пухкавост. И сега почти всяко момиче умираше от желание да го целуне.

Направо е изумително колко много неща могат да се променят за една година.

Момичетата — всички, с изключение на Али — бяха *твърде* наясно с това. Миналата година те бяха просто... ученички. Спенсър беше многознайката, което седеше на първия чин и вдигаше ръка на всеки въпрос. Ариа беше странната девойка, която ходеше на курсове по танци, вместо да играе футбол като всички останали. Емили беше срамежливата плувкиня, под чиято привидно спокойна външност кипяха хиляди емоции — които се разкриваха, стига човек да я опознае добре. А Хана, колкото и да беше тромава и несръчна, четеше от кора до кора „Воуг“ и „Тийн воуг“, и от време на време изтърсваше по някоя новина от света на модата, която никой друг не знаеше.

Всичките момичета бяха специални, естествено, но те живееха в Роузууд, Пенсилвания, предградие на Филадельфия, което се намираще

на двайсет мили от града, а в Роузууд *всичко* беше специално. Цветята ухаеха по-сладко, водата беше по-вкусна, къщите бяха съвсем малко по-големи. Хората се шегуваха, че катериците прекарват нощите си в чистене на боклука и събирането на случайно попадналите семена от глухарчета по калдъръмените алеи, за да може Роузууд да изглежда идеален за своите придирчиви обитатели. В място като това, където всеки изглеждаше свършен, беше много трудно човек да се отличи.

Но някак си Али беше успяла в това. С нейната дълга руса коса, сърцевидна форма на лицето и огромни сини очи, тя беше най-зашеметяващото момиче наоколо. След като ги събра в приятелски кръг — понякога те се чувстваха така, все едно тя ги е *открила* — момичетата определено станаха нещо повече от обикновени девойки. Внезапно получиха пълен достъп до неща, за които преди не се осмеляваха да мечтаят. Като например да се преобличат с къси поли в дамската тоалетна на училището, след като слязат от училищния автобус. Или пък да дават на момчетата бележчици с отпечатани целувки в час. Или да вървят по коридорите на училището с изражение на превъзходство, без да обръщат внимание на задръстеняците.

Али грабна една гилза с блестящо пурпурно червило и омаза целите си устни с него.

— Кой съм аз? — Останалите изохкаха — Али имитираше Имоджен Смит, едно момиче от техния клас, което беше направо влюбено в нейното червило „Нарс“.

— Не, почакай — Спенсър сви сърповидните си устни и подаде на Али една възглавница. — Пъхни я под блузата си.

— Умно — Али я напъха под розовото си поло и всички избухнаха в смях. Носеха се слухове, че Имоджен е стигнала до края с Джефри Клайн, ученик в десети клас, и сега носи неговото дете.

— Момичета, наистина сте ужасни! — Емили се изчерви. Тя беше най-скромната от тях, може би заради това, че беше израснала в изключително строга среда — родителите ѝ смятаха, че всяко забавление е зло.

— Какво има, Ем? — Али улови ръката на Емили. — Имоджен изглежда адски дебела. Би трябвало дори да се *надява*, че е бременна.

Момичетата отново избухнаха в смях, но с леко притеснение. Али беше много добра в намирането на слабости у всички. Дори да беше права за Имоджен, понякога те се чудеха, дали когато не са с нея,

тя говори по същия начин и за тях. Просто нямаше как да разберат със сигурност.

Те кукнаха на пода и започнаха да си разглеждат дрехите. Ариа се влюби в една униформена рокля на Фред Пери, която принадлежеше на Спенсър. Емили нахлу една дънкова минижуп пола и ги попита дали не смятат, че е твърде къса. Али обяви, че дънките на Хана са с твърде ниска талия и ги събу, разкривайки бонбонено розовите си копринени боксерки. Запъти се към уредбата, но докато минаваше край прозореца, внезапно замръзна на мястото си.

— Оле, Боже! — изкрещя тя и бързо изтича зад дивана, покрит с кадифена кувертюра с цвят на къпина.

Момичетата бързо се струпаха на прозореца. Там стоеше Тоби Кавана. Той просто... си стоеше там. И ги гледаше.

— Ау, ау, ау! — Ариа прикри гърдите си с ръце. Тя беше съблякла роклята на Спенсър и отново беше само по плетеното си бюстие. Спенсър, която беше облечена, притича до прозореца.

— Махай се оттук, перверзнико! — извика тя. Тоби се ухили самодоволно, а тя се обърна и избяга.

Когато хората видеха Тоби на улицата, повечето преминаваха на отсрещния тротоар. Той беше една година по-голям от момичетата, блед, висок и слаб, и винаги обикаляше сам из квартала, като изглежда шпионираше всички. За него се чуваха слухове, че целувал кучето си с език. Че бил толкова добър плувец, защото имал хриле, вместо бели дробове. Че всяка нощ спял в ковчег в къщичката на дървото в задния му двор.

Тоби разговаряше само с един човек: доведената му сестра Джена, която беше в техния клас. Джена беше същата безнадеждна глупачка като брат си, въпреки че далеч не изглеждала толкова зловещо като него — и поне говореше с пълни изречения. Беше красива по един много досаден начин, с гъстата си, тъмна коса, огромни, сериозни зелени очи и свити червени устни.

— Чувствам се като... насилена. — Ариа сви слабото си тяло така, сякаш си бе завъдила Е. коли^[1]. Тъкмо бяха учили за тях в часа по био. — Как се осмелява да ни плаши?

Лицето на Али беше почервеняло от гняв.

— Трябва да му го върнем.

— Как? — Хана отвори широко светлокафявите си очи.

Али се замисли за минута.

— С неговите камъни по неговата глава.

Това, което трябва да направят, обясни им тя, бе да изплашат Тоби. Когато не дебнеше из квартала, шпионирайки хората, той стоеше в своята къщичка на дървото. Прекарваше цялото си време там, играеше на своя „Гейм бой“ или пък, кой знае, може би строеше гигантски робот, който да срути училището „Роузууд дей“. Но тъй като очевидно къщичката на дървото се намиреше на дърво, пък и Тоби винаги издърпваше въжената стълба, за да не може никой да се качи при него — те не можеха просто да надникнат вътре и да извикат „Бау!“.

— Затова ни трябва фойерверки. И за наш късмет ние знаем точно откъде да ги вземем — ухили се Али.

Тоби беше обсебен от фойерверките; в основата на дървото си беше скрил снопче ракетки и често ги изстрелваше през люка на къщичката си.

— Ще се промъкнем в двора, ще откраднем една и ще я изстреляме през прозореца в къщата му — обясни Али. — Той напълно ще откачи.

Момичетата погледнаха към къщата на семейство Кавана, която се намиреше от другата страна на улицата. Въпреки че осветлението в повечето домове вече бе угасено, всъщност не беше чак толкова късно — едва десет и половина.

— Не знам — рече Спенсър.

— Да — подкрепи я Ариа. — Ами ако нещо се обърка?

Али въздъхна драматично.

— Стига, момичета!

Всички изведнъж млъкнаха. След това Хана прочисти гърлото си.

— На мен идеята ми харесва.

— Добре — отстъпи Спенсър. Емили и Ариа утвърдително свиха рамене.

Али плесна с ръце и махна с ръка към дивана до прозореца.

— Аз ще го направя. Вие можете да наблюдавате отгук.

Момичетата се скупчиха върху дивана до големия панорамен прозорец на всекидневната вперили погледи в Али, която крадешком пресече улицата. Къщата на Тоби се намиреше по диагонала от къщата

на семейство Дилорентис и беше построена в същия впечатляващ викториански стил. Но нито едната от двете не беше толкова голяма, колкото семейната ферма на Спенсър, която граничеше със задния двор на Али. Семейство Хейстингс притежаваха собствена мелница, осем спални, гараж за пет автомобила, облицован с камък басейн и апартамент в отделна сграда.

Али прибяга през страничния двор на семейство Кавана, право до дървесната къщичка на Тоби. Тя беше частично скрита от високите брястове и борове, но уличните лампи я осветяваха достатъчно, за да могат да видят смътните ѝ очертания. Минутка по-късно те бяха убедени, че са видели Али да държи една ракета в ръцете си и да отстъпва на около двайсет фута назад — достатъчно разстояние, за да има добър изглед към прозореца на къщичката, от който проблясваше мека синя светлина.

— Смяташ ли, че наистина ще го направи? — прошепна Емили. По улицата премина един автомобил, като освети с фаровете си къщата на Тоби.

— Не — рече Спенсър, като нервно въртеше диамантените копчета на ризата си, които бяха подарък от родителите ѝ за това, че на края на годината имаше само шестици. — Тя просто блъфира.

Ариа захапа края на едната си плитка.

— Напълно съм съгласна.

— Как можем да сме сигурни, че Тоби е вътре? — попита Хана.

Настъпи неловко мълчание. Момичетата бяха участвали във всички лудории на Али, но те всичките бяха невинни — да се промъкнат непоканени в минералния басейн на Фермата спа, да капнат няколко капки черна боя в шампоана на сестрата на Спенсър, да изпращат фалшиви любовни писма от директора Апълтън до тъпата Мона Вандерваал от техния клас. Но нещо в сегашното изпълнение ги караше да се чувстват малко... неспокойни.

Бум!

Емили и Ариа скочиха от дивана. Спенсър и Хана притиснаха лица към прозореца. Оттатък улицата все още беше тъмно. През прозореца на дървесната къщичка струеше ярка светлина, но това бе всичко.

Хана примигна.

— Може би това не беше фойерверкът.

— Че какво друго може да бъде? — попита саркастично Спенсър. — Пистолет ли?

Тогава немската овчарка на семейство Кавана започна да лае. Момичетата се хванаха за ръце. Лампата на страничната веранда светна. Чуха се високи гласове и господин Кавана изхвъркна през страничната врата. Внезапно от прозореца на дървесната къщичка се показаха малки огнени езичета. Огънят започна да се разпростира. Приличаше на онова филмче, което родителите на Емили я караха да гледа всяка година на Коледа. След това се чуха сирените.

Ариа се обърна към другите.

— Какво става там?

— Да не би да смяташ... — прошепна Спенсър.

— Ами ако Али... — започна Хана.

— Момичета. — Гласът се чу зад тях. Али стоеше до вратата на всекидневната. Беше отпуснала ръце, а лицето ѝ беше бледо — никога не я бяха виждали такава.

— Какво се случи? — казаха всички в един глас.

Али изглеждаше разтревожена.

— Не знам. Но не съм виновна аз.

Сирените се приближаваха все повече... докато една линейка не паркира на алеята пред дома на семейство Кавана. От нея се изсипаха няколко парамедици и хукнаха към дървесната къщичка. Въжето беше спуснато.

— Какво се случи, Али? — Спенсър се обърна и тръгна към входната врата. — Трябва да ни кажеш какво стана.

Али хукна след нея.

— Спенс, недей!

Хана и Ариа се спогледаха; бяха твърде изплашени, за да ги последват. Някой можеше да ги види.

Спенсър се спотаи зад един храст и погледна към улицата. Точно тогава тя видя грозната нащърбена дупка до прозореца на дървесната къщичка на Тоби. Усети, че някой се промъква зад нея.

— Аз съм — рече Али.

— Какво... — Спенсър се наклони да каже нещо, но преди да продължи, един парамедик започна да слиза от дървото, като носеше нещо в ръце. Беше ли ранен Тоби? Беше ли... *мъртъв*?

Всички момичета, и тези, които бяха отвън, и тези вътре, проточиха вратове, за да видят по-добре. Сърцата им започнаха да бият по-бързо. Изведнъж, само за една секунда, те замряха.

Не беше Тоби. Беше Джена.

* * *

Няколко минути по-късно Али и Спенсър се върнаха в стаята. Али им разказа какво се е случило с почти зловещо спокойствие. Ракетката влетяла през прозореца и ударила Джена. Никой не я е видял като я пали, така че са в безопасност, стига да си мълчат за това. Все пак това е фойерверк на Тоби. Ако ченгетата трябва да обвинят някого за това, да обвиняват него.

През цялата нощ те се прегръщаха и плачеха, заспиваха и се будеха. Спенсър беше изпаднала в шок. Тя прекара часове свита на кълбо, като безмълвно прехвърляше каналите на телевизора от Е! през Картуун Нетуърк до Анимал планет. Когато на следващия ден се събудиха, новината вече се беше разпространила из целия квартал: някой си беше признал.

Тоби.

Момичетата решиха, че това е шега, но местния вестник потвърди, че Тоби си признал, че си играл със запален фойерверк в дървесната къщичка и без да иска го пратил в лицето на сестра си... и ракетката я *ослепила*. Али го прочете на висок глас пред всички, докато се бяха събрали около кухненската маса и се държаха за ръце. Те знаеха, че би трябвало да усещат облекчение, само че... те знаеха истината.

През дните, които прекара в болницата, Джена беше изпаднала в истерия — и бе съвсем объркана. Всички я разпитваха какво се е случило, но изглежда тя не помнеше нищо. Каза, че освен това не може да си спомни нищо от онова, което се е случило преди инцидента. Лекарите предположиха, че става въпрос за посттравматичен стрес.

В училище „Роузууд дей“ се проведе среща на тема „Не си играйте с фойерверките“, последвана от благотворителни танци и продажба на сладки. Момичетата, особено Спенсър, участваха ревностно във всичко, въпреки че се преструваха, че не знаят нищо за

това, което се бе случило. Ако някой ги питаше нещо, те казваха, че Джена е била симпатично момиче и една от най-добрите им приятелки. Много момичета, които преди не продумваха на Джена, сега твърдяха същото. Колкото до Джена, тя така и не се върна в „Роузууд дей“. Отиде в специално училище за незрящи във Филадельфия и след онази нощ повече никой не я видя.

Лошите събития в Роузууд постепенно биваха забравяни и Тоби не беше изключение. Родителите му решиха да му наемат частен учител до края на годината. Лятото мина и следващата учебна година Тоби отиде да учи в едно поправително училище в щата Мейн. Той напусна града незабелязано през един ясен августовски ден. Баща му го откара до гарата, където той хвана влака за летището сам. Същия следобед момичетата наблюдаваха, как семейството му събаря дървесната къщичка. Изглеждаше така, сякаш се опитваха да изтрият колкото се може доказателства за съществуването на Тоби.

Два дни след неговото тръгване, родителите на Али отведоха момичетата на къмпинг в планината Поконо. Петте отидоха на рафтинг и скално катерене, както и да съберат малко тен по бреговете на езерото. През нощта, когато тема на разговора отново станаха Тоби и Джена, — както често се случваше през това лято, — Али им напомни, че това не трябва *никога* да бъде разказвано на *никого*. Че тайната трябва да бъде запазена завинаги... и това ще затвърди приятелството им. През онази нощ, когато те затвориха ципа на петместната им палатка и покриха главите си с кашмирени качулки на Джей Крю, Али раздаде на всяка една от тях по една гривна от цветни конци, която да символизира тази връзка. Тя завърза гривните на китките им и им нареди да повтарят след нея: Обещавам да не кажа на никого до деня, когато умра.

Те седнаха в кръг, Спенсър Хана, Емили, Ариа, и всички повториха думите. Али последна завърза гривната си. „До деня, когато умра“, прошепна тя, след като направи възела и постави ръка на сърцето си. Момичетата стиснаха ръце. Независимо от ужасната ситуация, те бяха щастливи, че бяха заедно.

Момичетата носеха гривните си под душа, по време на пътуванията през пролетната ваканция до Вашингтон и колониален Уилямсбърг — или пък, както беше в случая със Спенсър, до Бермудските острови — по време на грубите тренировки по хокей и

борбата с пристъпите на грип. Али успя да запази своята гривна най-чиста от всичките, сякаш зацапването ѝ щеше да засенчи целта ѝ. Понякога докосваха гривните си и шепнеха: „До деня, в който умра“, за да си напомнят колко близки са били. Това се превърна в техен код; само те знаеха какво означава. Всъщност Али го каза около година по-късно, в последния ден на седми клас, когато момичетата се подготвяха за летния купон с преспиване. Никой не предполагаше, че само след няколко кратки часа Али щеше да изчезне.

Или че това ще бъде денят, в който тя ще умре.

[1] Е. коли (Ешерихия коли) е вид бактерия, живееща в дебелото черво на топлокръвните животни. Бактерията е кръстена на своя откривател Тиодор Ешерих. Е. коли има стотици разновидности, повечето от които са безвредни. Щамът O157:H7, обаче, отделя силен токсин, който причинява заболявания при хората. — Б.пр. ↑

1.

А НИЕ МИСЛЕХМЕ, ЧЕ СМЕ ПРИЯТЕЛКИ

Спенсър Хейстингс стоеше на зелената морава пред роузуудското абатство, заедно с трите си бивши най-добри приятелки, Хана Мерин, Ариа Монтгомъри и Емили Фийлд. Момичетата бяха спрели да си говорят преди повече от три години, скоро след загадъчното изчезване на Алисън Дилорентис, но днес отново се бяха събрали заедно за нейното погребение. Два дни по-рано строителни работници бяха открили тялото на Али под една бетонна плоча зад мястото, където преди се издигаше нейният дом.

Спенсър отново погледна към текстовото съобщение, което беше получила на своя „Сайдкик“.

Аз съм все още тук. И знам всичко.

А.

— Боже мой — прошепна Хана. На екрана на нейния „Блекбъри“ беше изписано същото съобщение. Както и на „Тео“-то на Ариа и нокията на Емили. През изминалите седмици всяка от тях беше получила електронна поща и съобщения в мобилните си телефони и в чата от някой, който се представяше с инициала А. Съобщенията засягаха най-вече случки от седми клас, годината, в която Али изчезна, но освен това в тях се споменаваха и някои нови тайни... неща, които се случваха *сега*.

Спенсър си мислеше, че А. може би е Алисън, че по някакъв начин тя се е върнала, само че в светлината на сегашните обстоятелства за това не можеше да става и дума, нали? Тялото на Али се беше разложило под бетона. Тя беше мъртва... от много, много отдавна.

— Мислиш ли, че това е свързано с... Онова с Джена? — прошепна Ариа, като се потриваше по ъгловатата челюст.

Спенсър плъзна телефона обратно в туидената си чанта на Кейт Спейд.

— Не трябва да говорим тук за това. Някой може да ни чуе.

Тя нервно погледна към стъпалата на абатството, където само преди минутка бяха стояли Тоби и Джена Кавана. Спенсър не беше виждала Тоби отпреди Али да изчезне, а последния път, когато беше видяла Джена, беше в нощта на инцидента, когато тя висеше в ръцете на парамедика, който я сваляше от дървото.

— Какво ще кажете за люлките? — прошепна Ариа, като имаше предвид детската площадка на училището „Роузууд дей“. Това беше старото им специално място за срещи.

— Идеално — рече Спенсър, докато си пробиваше път през тълпата опечалени. — Ще се срещнем там.

Този кристалночист есенен ден вече беше навлязъл в късния си следобед. Въздухът ухаеше на ябълки и изгоряло дърво. Над главите им прелетя балон с горещ въздух. Денят беше добър за погребална служба на едно от най-красивите момичета в Роузууд.

Аз знам всичко.

Спенсър потрепери. Сигурно някой блъфираше. Който и да беше този А., той не можеше да знае всичко. Не и за онова с Джена... и определено не знаеше за тайната, която бе известна само на Спенсър и Али. В нощта на инцидента с Джена, Спенсър беше видяла нещо, което приятелките ѝ не бяха забелязали, но Али я беше накарала да го пази в тайна дори от Емили, Ариа и Хана. Спенсър искаше да им го каже, но след като не намери сили за това, тя просто го загърби и се престори, че никога не се е случвало.

Но то... се беше случило.

В онази свежа пролетна априлска нощ на шести клас, точно след като Али беше изстреляла фойерверка през прозореца на дървесната къщичка, Спенсър беше изтичала на двора. Въздухът миришеше на изгоряла коса. Тя видя как парамедиците свалят Джена от дървото по нестабилната въжена стълба.

Али стоеше до нея.

— Нарочно ли го направи? — попита я Спенсър ужасена.

— Не! — Али се вкопчи в ръката на Спенсър. — Беше...

В продължение на години Спенсър се беше опитвала да забрави какво се беше случило след това: Тоби Кавана се беше запътил право към тях. Косата му беше залепнала за главата, а обикновено смъртнобледото му лице беше почервенияло. Той отиде право при Али.

— *Видях те!* — Тоби беше толкова ядосан, че чак трепереше. После се обърна към алеята пред дома им, където беше паркирала една полицейска кола. — Отивам да им кажа!

Спенсър си пое дълбоко въздух. Вратата на линейката се затръшна и сирената ѝ започна да се отдалечава от къщата. Али стоеше спокойно.

— Да, но аз видях *теб*, Тоби — каза тя. — И ако ти им кажеш, аз също ще кажа. Твоите *родители*.

Тоби отстъпи назад.

— *Не!*

— *Да* — възрази му Али. Въпреки че беше само пет фута и три инча, внезапно тя изглеждаше много по-висока. — *Ти* си запалил фойерверка. Ти си наранил сестра си.

Спенсър я хвана за ръката. Какво правеше тя? Но Али се отръска от нея.

— Доведена сестра — промърмори Тоби, като едва се чуваше. Той погледна към дървесната си къщичка, а след това отмести поглед към края на улицата. Още една полицейска кола бавно се придвижваше към къщата на семейство Кавана.

— Ще те пипна — изръмжа той на Али. — Само почакай и ще видиш.

След това просто изчезна.

Спенсър сграбчи ръката на Али.

— Какво ще правим сега?

— Нищо — продума Али едва-едва. — Всичко е наред.

— Алисън... — Спенсър невярващо примигна. — Не го ли чу? Той каза, че е видял какво си направила. Че веднага ще отиде да каже на полицията.

— Не ми се вярва — усмихна се Али. — Не и след като знам нещо за него. — След това се наведе към нея и прошепна в ухото ѝ онова, което беше видяла Тоби да прави. Беше толкова отвратително, че Али бе забравила, че държи запален фойерверк в ръката си, докато

той не се бе изстрелял и не бе влетял през прозореца в дървесната къщичка.

Али накара Спенсър да обещае, че няма да каже ни дума на другите и я предупреди, че ако спомене за това, тя ще намери начин да изкара Спенсър виновна за всичко. Ужасена от мисълта на какво е способна Али, Спенсър си държеше устата затворена. Тя се тревожеше, че Джена може да каже нещо — не можеше да не си спомня, че Тоби не го е направил — но Джена беше объркана и блънуваше... каза, че нищо не помни от онази нощ.

После, след една година, Али изчезна.

Полицията разпитваше всички, включително Спенсър, интересуваше се дали има някой, който да иска да нарани Али. Тоби веднага се сети Спенсър. Тя не можеше да забрави момента, в който той беше казал: Ще те пипна. Само че ако споменеше името му, тя трябваше да разкаже на ченгетата цялата истина за инцидента с Джена — и че отчасти тя също имаше някаква вина за това. Че през цялото време е знаела истината, но не е казала на никого. Това означаваше също, че трябва да разкаже на приятелките си тайната, която беше пазила повече от година. Затова Спенсър не каза нищо.

Тя запали още една цигара „Парламент“ и подкара колата си извън паркинга на роузуудското абатство. Виждате ли? А. просто няма как да знае всичко, както гласеше съобщението. Освен ако А не беше Тоби Кавана... Но в това нямаше никакъв смисъл. Съобщението на А. до Спенсър беше свързано с тайна, която знаеше само Али: в седми клас Спенсър беше целунала Йън, гаджето на сестра й Мелиса. Спенсър беше признала само на Али какво е направила. Освен това А. знаеше за Рен, бившето вече гадже на сестра й, с което миналата седмица Спенсър не само се беше целувала.

Но семейство Кавана наистина живееха на улицата на Спенсър. Въръжен с бинокъл, Тоби би могъл да види всичко през прозореца й. А сега Тоби беше в Роузууд, нищо че вече беше септември. Не трябваше ли вече да е заминал за пансионата?

Спенсър паркира на павираната алея пред училището „Роузууд дей“. Приятелките й вече бяха там, скупчени пред салона по физически състезания. Той беше построен във формата на красив дървен замък, оборудван с кули, знамена и пързалка с формата на дракон. Паркингът беше пуст, алеите в парка бяха празни, а местата за

упражнения бяха тихи; цялото училище беше разпуснато за целия ден заради погребението на Али.

— Значи всички сме получили съобщения от тази личност А.? — попита Хана, още докато Спенсър се приближаваше. Всички си бяха извадили мобилните телефони и се взираха в написаното „Аз знам всичко“.

— Аз получих още две — каза колебливо Емили. — Помислих, че са от Али.

— Аз също получих! — ахна Хана и удари с ръка по извития купол. Ариа и Спенсър също кимнаха утвърдително. Всички се спогледаха с широко отворени, нервни очи.

— Какво пишеше в твоето? — обърна се Спенсър към Емили.

Емили отметна кичур червеникаво-русолява коса от окото си.

— Много е... лично.

Спенсър беше толкова изненадана, че чак се изсмя на глас.

— Ти нямаш никакви тайни, Ем! — Емили беше най-чистото, най-сладко момиче на планетата.

Емили придоби обиден вид.

— Ами, всъщност, имам.

— О — Спенсър се тръсна върху едно от стъпалата на пързалката. Тя си пое дълбоко дъх, очаквайки да подуши слама и стърготини. Вместо това усети мириса на изгоряла коса — точно както в нощта на инцидента с Джена. — Ами ти, Хана?

Хана сбърчи малкото си носле.

— Щом Емили не иска да говори за своето съобщение, и аз няма да кажа. Беше нещо, което само Али знаеше.

— Същото се отнася и за моето — рече бързо Ариа. Тя сведе поглед. — Съжалявам.

Спенсър усети как стомахът и се свива.

— Значи всяка от нас е имала тайна, която е споделила само с Али?

Всички кимнаха едновременно. Спенсър изсумтя злобно:

— А аз си мислех, че сме най-добри приятелки.

Ариа се обърна към Спенсър и се намръщи.

— Кажете тогава какво пишеше в твоето съобщение.

Спенсър реши, че тайната ѝ за Иън не е чак толкова пикантна. Беше нищо в сравнение с онова, което знаеше за инцидента с Джена.

Но в този момент се чувстваше твърде горда, за да им го признае.

— И при мен Али бе единствената, която знаеше тайната ми. — Тя сложи дългата си тъмноруса коса зад ушите си. — Но А. ми изпрати имейл, който беше свързан с нещо, което се случва сега. Усещането беше сякаш някой ме *шпионира*.

Стъкленосините очи на Ариа се разшириха.

— При мен е същото.

— Значи има някой, който наблюдава всички ни — рече Емили. Една калинка леко кацна на рамото ѝ, а тя я бръсна с ръка толкова грубо, сякаш беше нещо много по-страшно.

Спенсър се изправи.

— Мислите ли, че би могъл да е... Тоби?

Всички изглеждаха изненадани.

— Защо? — попита Ариа.

— Той е свързан с Онова с Джена — внимателно каза Спенсър. — Ами ако знае?

Ариа посочи към текста на нейното съобщение.

— Нали не смяташ наистина, че това е свързано с... Онова с Джена?

Спенсър облиза устните си. *Кажу им.*

— Все още не знаем защо Тоби пое вината върху себе си — рече тя, внимателно наблюдавайки реакцията на останалите.

Хана се замисли за момент.

— Единственият начин Тоби да разбере какво сме направили е ако някоя от нас му е казала. — Тя недоверчиво огледа останалите. — *Аз не съм му казвала.*

— Нито пък аз — бързо изрекоха Ариа и Емили.

— Ами ако Тоби го е научил по друг начин? — попита Спенсър.

— Имаш предвид ако някой друг е видял Али онази нощ и после му е казал? — рече Ариа. — Или пък ако самият той е видял Али?

— Не... Имам предвид... Не знам. — Въздъхна Спенсър. — Просто предлагам различни варианти.

Кажу им, помисли си отново Спенсър, но не можеше да го направи. Изглежда всяка една от тях се пазеше от другите, сякаш след изчезването на Али приятелството им бе изчезнало. Ако Спенсър им разкажеше истината за Тоби, те щяха да я намразят заради това, че не го беше разказала на полицията, когато Али изчезна. Може би дори

щяха да я обвинят за смъртта на Али. Може би щяха да го направят. Ами ако Тоби наистина... го беше извършил?

— Просто ми мина през ума — се чу да казва тя. — Може и да греша.

— Али каза, че никой освен нас не знае. — Очите на Емили изглеждаха влажни. — Тя ни се *закле!* Помните ли?

— Освен това — добави Хана, — как би могъл Тоби да знае толкова много за нас? По-вероятно ми се струва това да е някой от старите хоккейни дружки на Али, или пък брат й, дори някой, с когото си е имала приказката. Но тя мразеше Тоби и в червата. Всички го мразехме.

Спенсър сви рамене.

— Може би си права. — В момента, в който произнесе тези думи, тя изведнъж се успокои. Тревожеше се за нищо.

Наоколо беше тихо. Може би твърде тихо. Клоните на едно дърво зашумяха и Спенсър бързо се обърна. Вейката се люлееше напред-назад, сякаш някой току-що бе скочил от дървото. Една кафява птичка беше кацнала на покрива на училището „Роузууд дей“ и се взираше в тях така, сякаш бе наясно с всичките им тайни.

— Според мен някой просто се опитва да ни уплаши — прошепна Ариа.

— Да — съгласи се Емили, но гласът й не звучеше много уверено.

— Какво ще стане, ако получим още съобщения? — Хана придърпа върху бедрата си късата черна рокля. — Трябва поне да разберем кой ги праща.

— Какво ще кажете да се чуем, ако получим друго съобщение — предложи Спенсър. — Можем да се опитаме да сглобим отделните части. Но според мен не трябва да се впускаме в някакви, да ги наречем, щури авантюри. Просто трябва да се успокоим.

— Аз съм спокойна — бързо изрече Хана.

— Аз също — казаха Ариа и Емили едновременно. Но когато от главния път се чу клаксон, всички подскочиха.

— Хана! — Мона Вандерваал, най-добрата приятелка на Хана, показва светлорусата си глава през прозореца на жълт Хамър ХЗ. Тя си беше сложила огромни авиаторски очила с розова рамка.

Хана се обърна към останалите, без да изглежда притеснена.

— Трябва да тръгвам. — Промърмори тя и хукна нагоре по хълма.

През последните няколко години Хана се беше превърнала в едно от най-популярните момичета в „Роузууд дей“. Беше отслабнала, беше боядисала косата си в сексапилен кестеняв цвят, беше сменила изцяло гардероба си с модни дизайнерски облекла, а сега двете с Мона Вандерваал — също трансформирана глупачка — парадиреха из коридорите на училището, като се смятаха за по-велики от останалите. Спенсър се чудеше каква ли е голямата тайна на Хана.

— И аз трябва да вървя — Ариа придърпа към рамото си дръжката на лилавата си дамска чанта. — Значи... Ще ви се обадя. — И тръгна към субаруто си.

Спенсър поседя още малко на люлките. Емили остана с нея. Нейното обикновено приветливо лице днес изглеждаше изпито и уморено. Спенсър сложи ръка на луничавото ѝ рамо.

— Добре ли си?

Емили поклати глава.

— Али. Тя е...

— Знам.

Те се прегърнаха сковано, след което Емили се запъти към гората, като каза, че ще се прибере у дома по прекия път. Спенсър, Ариа, Емили и Хана не си бяха продумвали от години, независимо дали седяха една зад друга в час по история или оставаха съвсем сами в дамската тоалетна. Въпреки това Спенсър знаеше доста неща за тях — разни сложни неща, свързани с техните личности, които само близък приятел би могъл да знае. Като например това, че от всички тях Емили най-тежко преживяваше смъртта на Али. Преди те наричаха Емили „Убийцата“, защото тя защитаваше Али като абсолютно верен ротвайлер.

Когато отново седна в колата си, Спенсър потъна в кожената седалка и включи радиото. Завъртя копчето и намери 610 АМ, честотата на спортната радиостанция на Филадельфия. Спорът на някакви претъпкани с тестостерон мъжаги относно „Филис“ и „Сиксърс“ ѝ помогна да се поуспокои. Тя се беше надявала, че разговорът със старите ѝ приятелки ще разясни някои неща, но сега те изглеждаха дори още по... долнопробни. Дори при изключително

богатия речник на Спенсър, тя не успя да се сети за по-добра дума, с която да опише настоящата ситуация.

Когато телефонът в джоба ѝ иззвъня, тя побърза да го извади, мислейки, че това е най-вероятно Емили или Ариа. Може би дори Хана. Спенсър се намръщи и провери входящите си съобщения.

Спенс, не те виня, че не им разказа нашата малка тайна за Тоби. Истината може да бъде опасна — а ти не искаш да ги нараниш, нали?

А.

2.

ХАНА ВЕРСИЯ 2.0

Мона Вандерваал спря хамъра на родителите си на паркинга, но остави двигателя да работи. Тя хвърли мобилния си телефон в огромната чанта „Лорен Мъркин“ с цвят на коняк и се усмихна на най-добрата си приятелка Хана.

— Опитвах се да ти се обадя.

Хана се изправи предпазливо до колата.

— Защо си тук?

— Какво имаш предвид?

— Не съм те молила да ме караш. — Хана цялата трепереше, докато пръстът ѝ сочеше нейната „Тойота Приус“, която се намиреше на паркинга. — Колата ми е ей там. Някой ти каза че съм тук, или...

Мона навиги кичур изрусена до бяло коса на пръста си.

— Прибирах се от църквата след службата. Видях те и отбих. — Леко се засмя. — Да не си пила валиум от запасите на майка ти? Изглеждаш много объркана.

Хана измъкна една цигара „Кемъл ултра леки“ от пакета, който държеше в черната си дамска чанта „Прада“, и я запали. Естествено, че ще бъде объркана. Някогашната ѝ най-добра приятелка беше убита, а тя беше получавала цяла седмица ужасяващи съобщения от някой с инициал А. През целия ден, докато се гласеше за погребението на Али, докато си купуваше диетична кола в супермаркета, докато излизаше на магистралата, която водеше до роузуудското абатство, тя непрекъснато имаше усещането, че някой я следи.

— Не те видях в църквата — промърмори тя.

Мона свали слънчевите си очила и разкри кръгли сини очи.

— Ти погледна право към мен. Аз ти помахах. Това да ти звучи познато?

Хана сви рамене.

— Не си... спомням.

— Сигурно си била твърде заета със старите ти дружки — заяде се Мона.

Хана настръхна. Старите ѝ приятелки бяха доста проблематична тема за тях — сякаш бяха изминали милион години от времето, когато Мона бе една от онези, на които Али, Хана и другите непрекъснато се подиграваха. Тя се превърна в едно от Момичетата чак след Онова с Джена.

— Извинявай. Имаше твърде много хора.

— Не мога да кажа, че съм се крила — Мона звучеше обидено. — Седях точно зад Шон.

Хана шумно си пое въздух. *Шон.*

Шон Ейкърд беше бившето ѝ гадже; връзката им се беше разпаднала миналия петък вечер, на градинското парти на Ноъл Кан по случай началото на учебната година. Хана беше решила, че това ще е нощта, в която тя ще изгуби девствеността си, но когато започна да пуска разни намеци на Шон, той я заряза, след като ѝ изнесе лекция за това, как трябва да уважава тялото си. За да си отмъсти, Хана отмъкна семейното БМВ на Ейкърд, поразходи се с Мона и го усука около телефонния стълб пред хипермаркета „Хоум депо“^[1].

Мона натисна педала за газта на хамъра и милионцилиндровия двигател на колата изрева.

— Слушай ме внимателно. Имаме спешен случай — още не сме се сдобили с кавалери.

— За къде? — примигна Хана.

Мона я погледна под идеално оформените си руси вежди.

— Ехо, Хана, спиш ли? За Кума Лиса! През този уикенд. Сега, след като заряза Шон, можеш да си поканиш някой готин тип.

Хана се загледа в малките глухарчета, които бяха прораснали в тротоара. Кума Лиса беше ежегодният благотворителен бал за „младите членове на роузуудското общество“, спонсориран от роузуудската Лига на ловците на лисици, откъдето идваше и името му. Дарение от 250 долара за каузата, избрана от лигата, осигуряваше вечеря, танци и шанса човек да види снимката си във „Филаделфия Инкуайърър“ и в *блясък-Р5.ком* — местния светски интернет блог. Естествено това беше добро извинение да се натруфите, да се напиете и да се позабавлявате с нечие чуждо гадже. Хана си беше купила билет още през юли, като си мислеше, че ще отиде на бала с Шон.

— Не знам дали въобще ще ходя — мрачно промърмори тя.

— Разбира се, че ще отидеш — Мона завъртя сините си очи и въздъхна шумно. — Виж какво, обади ми се, когато изцерят последствията от лоботомията ти. — Тя даде на заден ход в алейката и после отпраши нанякъде.

Хана бавно тръгна към тойотата си. Приятелките ѝ си бяха отишли и сребрилата кола блестеше самотна на празния паркинг. В нея се надигна безпокойство. Мона беше най-добрата ѝ приятелка, но имаше хиляди неща, за които Хана не ѝ бе споменавала. Като например за съобщенията на А. Или как беше арестувана събота сутринта за това, че беше откраднала колата на господин Ейкърс. И за това, че Шон я беше зарязал, а не обратното. Той беше толкова дипломатичен, на приятелите си беше казал просто, че са решили „да се виждат и с други хора“. Хана реши да извърти историята в своя полза, така че никой да не разбере каква е истината.

Но ако беше разказала за това на Мона, тя щеше да остане с впечатлението, че животът на Хана излиза от релси. Хана и Мона се бяха издигнали заедно до върха и следваха правилото, че те двете, като примадони на училището, трябва да са идеални. Това означаваше, че трябва да са слаби като вейки, да се сдобиват с новите модели дънки на „Пейдж“ преди всички останали и никога да не губят контрол. Всеки процеп в бронята им щеше отново да ги направи демоде и да ги върне там, откъдето бяха дошли, а те не искаха да се връщат там. Никога. Затова Хана трябваше да се преструва, че ужасът, който бе преживяла през последните две седмици, не е съществувал, въпреки, че я беше разтърсил из основи.

През живота си Хана не бе познавала човек, който да е умрял, камо ли някой, който да е бил убит. И фактът, че този човек е Али, в комбинация с бележките от А., правеше цялата история още по-страховита. Ако някой наистина знаеше за Онова, което се случи с Джена... и можеше да разкаже за него... и ако този някой имаше нещо общо със смъртта на Али, то животът на Хана определено бе извън нейния контрол.

Хана паркира пред къщата си, масивна тухлена сграда в джорджиански стил, която надвишаваше връх Кейл. Когато се погледна в огледалото за обратно виждане, тя забеляза с ужас, че кожата ѝ е мазна и на петна, а порите ѝ изглеждат огромни. Тя се

наведе напред към огледалото, и тогава внезапно... кожата ѝ беше чиста. Известно време Хана диша учестено, после излезе от колата. Напоследък често ѝ се случваше да има подобни халюцинации.

Силно разтърсена, тя влетя в къщата и отиде в кухнята. Мина през голямата остъклена врата и замръзна.

Майка ѝ седеше до кухненската маса, а пред нея лежеше чиния със сирене и кракери. Тъмнокестенявата ѝ коса бе събрана на прическа шиньон, а инкрустираният ѝ с диаманти часовник „Шопар“ проблясваше на следобедното слънце. В ухото ѝ се забелязваше слушалката на безжичното хендсфри на нейната Моторола.

А до нея... седеше бащата на Хана.

— Чакахме те — рече баща ѝ.

Хана отстъпи назад. Косата му беше посивяла още повече и той носеше нови очила с метални рамки, но иначе си беше съвсем същият — висок, с бръчици край очите и синьо поло. Гласът му беше същият, дълбок и спокоен, като коментатор от Националното радио. Хана не го беше виждала или разговаряла с него от близо четири години.

— Какво правиш тук? — изтърси тя.

— Имах малко работа във Филадельфия — каза господин Мерин, като гласът му нервно потрепна на думата *работа*. Той вдигна своята порцеланова чаша за кафе. Докато живееше с тях, той винаги я използваше; Хана се зачуди дали е поровил доста из шкафа, преди да я открие.

— Майка ти ми се обади и ми каза за Алисън. Ужасно съжалявам, Хана.

— Да — отговори Хана. Усети, че ѝ се завива свят.

— Искаш ли да поговорим за нещо? — Майка ѝ си бодна парченце чедар.

Хана объркано наведе глава. Отношенията между Хана и госпожа Мерин наподобяваха повече тези между началник и подчинен, отколкото майка и дъщеря. Ашли Мерин със зъби и нокти си беше пробила път нагоре по административната стълбица във филадельфийската рекламна компания „Макманъс и Тейт“ и се отнасяше с всички като със свои подчинени. Хана не можеше да си спомни последния път, когато с майка ѝ бяха разговаряли задушевно. Възможно бе това изобщо да не се е случвало.

— Ами, всичко е наред. Но благодаря все пак — додаде тя малко дръпнато.

Възможно ли е да я обвиняват за това, че е малко рязка? След като родителите ѝ се разведоха, татко ѝ се премести в Анаполис и започна да се среща с една жена на име Изабел, в резултат на което се сдоби с доведена дъщеря, Кейт. Той приемаше с голяма неохота Хана в новия си живот, затова тя го беше посетила само веднъж. През изминалите години баща ѝ изобщо не се обаждаше, нито ѝ пращаше писма по електронната поща, нито нищо. Дори вече не ѝ пращаше подаръци за рождения ден — само чекове.

Баща ѝ въздъхна.

— Може би днес не е подходящият ден, за да обсъдим нещата.

Хана го погледна.

— Какви неща?

Господин Мерин се прокашля.

— Ами всъщност майка ти ми се обади по друга причина — той сведе поглед. — Заради колата.

Хана се намръщи. Колата? Каква кола? *О, да!*

— Не стига, че си откраднала колата на господин Ейкърд — рече баща ѝ, — ами си избягала от мястото на произшествието.

Хана погледна майка си.

— Мислих, че си се погрижила за това.

— За нищо не съм се погрижила — отговори госпожа Мерин.

Не можеш да ме заблудиш, искаше да отговори Хана. Когато в събота ченгетата я бяха освободили, майка ѝ загадъчно намекна, че е „оправила нещата“, така че Хана няма да има никакви проблеми. Загадката беше разрешена още следващата нощ, когато Хана откри майка си заедно с един млад полицаи, Дарън Уайлдън, на калъп в кухнята.

— Сериозно говоря — рече госпожа Мерин, а Хана спря да се подхилква. — Полицията наистина е свалила обвиненията срещу теб, но това не означава, че *ти* нямаш проблеми. Първо онази кражба от „Тифани“, сега това. Не знам какво да правя с теб. Затова се обадох на баща ти.

Хана се вторачи в чинията със сиренето, защото се чувстваше твърде зле, за да погледне когото и да било от двамата в очите. Майка ѝ беше казала на баща ѝ и за това, че са я хванали да краде в „Тифани“?

Господин Мерин се прокашля.

— Въпреки че полицията е свалила обвиненията срещу теб, господин Ейкърд иска да разрешим проблема насаме, извън съдебната зала.

Хана се ухапа от вътрешната страна на бузата.

— Застраховката не покрива ли щетите?

— Всъщност не става въпрос за това — отговори господин Мерин. — Господин Ейкърд направи предложение на майка ти.

— Бащата на Шон е пластичен хирург — обясни майка й, — но любимото му занимание е една клиника за рехабилитация на жертви на пожар. Исква да отидеш там утре в три и половина.

Хана сбърчи нос.

— Защо просто не му дадем пари?

Мъничкият телефон на госпожа Мерин започна да звъни.

— Мисля, че това ще ти бъде добър урок. Да направиш нещо добро за обществото. Да разбереш какво всъщност си направила.

— Но аз *разбирам!* — Хана Мерин не искаше да жертва свободното си време в клиниката за жертви на изгаряния. Щом *трябва* да дава доброволно дежурство, защо да не е на някое шикозно място? Като Никол и Анджелина, например?

— Всичко вече е уредено — безцеремонно заяви госпожа Мерин. След това извика в телефона си: — Карсън? Моделите готови ли са?

Хана седеше с нокти, забити в дланите й. Искаше й се да изтича нагоре по стълбите, да свали траурните дрехи — дали пък с тях не изглеждаше твърде дебела или просто отражението във вратата към верандата беше такова? — да си свали грима, два килограма и да глътне набързо една малка водка. След това можеше да се върне долу и всичко да започне отначало.

Когато погледна баща си, той й се усмихна съвсем леко. Сърцето на Хана подскочи. Устните й се отвориха, сякаш се канеше да каже нещо, но изведнъж мобилният му телефон също иззвъня. Той вдигна предупредително показалец.

— Кейт? — каза в микрофона.

Сърцето на Хана замря. *Кейт*. Прекрасната, идеалната доведена дъщеря.

Баща й притисна телефона с буза към рамото си.

— Хей! Как мина кросът? — Той направи пауза, след което
грейна. — Под 18 минути? Но това е страхотно!

Хана грабна едно парче сирене чедър от чинията. Когато беше
отишла на гости в Анаполис, Кейт дори не я погледна. Двете с Али,
която беше придружила Хана за морална подкрепа, веднага се харесаха
и напълно изключиха Хана от компанията. Това я накара да унищожи
всеки снакс в радиус от една миля — това беше във времената, когато
тя беше пълничка и грозновата, и се скъсваше да се тъпче. Когато
после лежеше присвита от болки в стомаха, баща ѝ я беше
погъделичкал по петата и беше попитал: Да не би малкото прасенце да
се чувства зле? И го беше казал пред *всички*. Това накара Хана да се
втурне в банята и да натика четката за зъби дълбоко в гърлото си.

Парченцето чедър залепна за долната ѝ устна. Тя си пое дълбоко
въздух, изплю го в една салфетка, зави го и го хвърли в кофата за
боклук. Всичко това се беше случило много отдавна... Когато тя беше
една съвсем различна Хана. За него знаеше само Али, а самата Хана го
беше погребала дълбоко в себе си.

[1] Хоум депо (Home Depot) — най-голямата в света компания за
вътрешно обзавеждане. — Б.пр. ↑

3.

КАК МОГА ДА КАНДИДАТСТВАМ ЗА АМИШ

Емили Фийлдс стоеше пред гостилница „Сивият кон“, порутена каменна сграда, която по време на войната за независимост е била болница. Днешният ѝ съдържател беше превърнал горните етажи в хотел за богати гости на града, а в приземния етаж бе отворил кафене за органично кафе. Емили надникна през прозорците му, за да види как съучениците ѝ и техните родители седят вътре и похапват гевречета от пушена съомга, препечени италиански сандвичи и огромни салати. Явно всички ги беше подгонил някакъв пост-погребален копнеж за солидно ядене.

— Успя, значи.

Емили се обърна и видя Мая Сен Жермен, която се беше навела над керамична ваза с божури. Мая се беше обадила на Емили, докато тя си тръгваше от люлките на Роузууд дей, и я беше помолила да се срещнат тук. Също като Емили, Мая все още носеше погребалните си одежди — къса черна рипсена плисирана пола, черни ботуши и черен пуловер без ръкави, с едва забележима бродерия край врата. Изглежда че и тя, също като Емили, се беше погрижила да изрови от гардероба си разни подходящи за жалейка дрехи.

Емили тъжно се усмихна. Семейство Сен Жермен се бяха нанесли в старата къща на Али. Когато работниците започнаха да разкопават незавършения градински павилион на семейство Дилорентис, за да направят място за тенис корта на Сен Жерменови, те откриха разложеното тяло на Али под цимента. Оттогава край имота денонощно имаше струпани телевизионни микробуси, полицейски коли и любопитни зяпачи. Семейството на Мая беше намерило убежище в гостилницата, докато нещата не се уталожат.

— Здравсти — Емили се огледа. — Вашите обядват ли?

Мая разклати гъстите си тъмнокаестеняви къдрици.

— Не, отидоха в Ланкастър. Казаха, че са решили да се върнат към природата и разни такива. Аз лично смятам, че са изпаднали в шок, така че обикновеният живот сред природата може би ще им се отрази добре.

Емили се усмихна щом си представи родителите на Мая как се опитват да общуват с амишите, които живееха в малкото градче западно от Роузууд.

— Искаш ли да се качим в стаята ми? — попита Мая, като вдигна въпросително вежди.

Емили придърпа надолу полата си — краката ѝ изглеждаха доста мускулести от плуването — и се поколеба. Щом родителите на Мая не бяха тук, значи те щяха да бъдат сами. В стаята. С легло.

Когато Емили срещна Мая за пръв път, тя бе като омагьосана. Отдавна си търсеше приятелка, която да замени Али. Али и Мая си приличаха по много неща — и двете бяха безстрашни и забавни, и като че ли двете бяха единствените същества на този свят, които разбираха истинската Емили. Имаха и още нещо общо — когато беше с тях, Емили се чувстваше някак си *различна*.

— Хайде — Мая се обърна и тръгна навътре. Емили я последва, без да знае какво друго да направи.

Тя започна да изкачва скърцащите вити стълби, които водеха към обзаведената в стил 1776 година спалня. Тя миришеше на мокра вълна. Имаше наклонен под от борови дъски, разклатено легло с четири табли и кралски размери, покрито с гигантско одеяло и някаква странна измишльотина в ъгъла, която приличаше на бито масло.

— Нашите взеха за мен и за брат ми отделни стаи — Мая се тръсна на леглото и то изскърца.

— Много хубаво — рече Емили, като седна на ръба на един разнебитен стол, който някога може би е бил собственост на Джордж Вашингтон.

— И така, как си? — Мая се наведе към нея. — Господи, видях те на погребението. Изглеждаше... опустошена.

Лешниковите очи на Емили се напълниха със сълзи. Тя *наистина* се чувстваше опустошена без Али. Последните три и половина години беше живяла с надеждата, че един ден Али ще се появи на входната врата, здрава и блестяща както винаги. И когато започна да получава бележките на А., тя вече беше сигурна, че Али се е върнала. Кой друг

би могъл да знае? Но сега Емили вече знаеше със сигурност, че Али си е отишла завинаги. На всичкото отгоре още някой знаеше срамната ѝ тайна — че тя беше влюбена в Али, и че изпитваше същото към Мая. И може би същият този някой знаеше истината за онова, което бяха сторили на Джена.

Емили се почувства зле заради това, че беше отказала да признае на старите си приятелки за какво е ставало въпрос в бележките на А. Но просто... *не можеше* да го направи. Едно от съобщенията на А. беше написано на гърба на старо нейно любовно писмо до Али. Иронията се криеше в това, че с Мая тя можеше да разговаря за всичко, за което пишеше в бележките, но се страхуваше да ѝ признае за А.

— Мисля, че все още съм доста разтърсена — каза най-накрая тя, като усещаше, че главоболието ѝ се завръща. — Но освен това... Просто съм уморена.

Мая си събу ботушите.

— Защо не си подремнеш малко? Няма да се почувстваш по-добре, ако продължиш да седиш в това жалко подобие на стол.

Емили вкопчи ръце в облегалките на стола.

— Аз...

Мая потупа с ръка по леглото.

— Изглеждаш така, сякаш се нуждаеш от прегръдка.

Една прегръдка *щеше* да ѝ дойде добре. Емили отметна червеникаворусата си коса от лицето и седна на леглото до Мая. Телата им се притиснаха едно до друго. Емили можеше да усети ребрата на Мая през ризата ѝ. Тя беше толкова дребничка, че на Емили сигурно изобщо нямаше да ѝ е трудно да я вдигне във въздуха и да я завърти около себе си.

Те леко се отдръпнаха една от друга, разстоянието между лицата им беше само няколко инча. Миглите на Мая бяха катраненочерни, а в зениците ѝ се забелязваха мънички златни точки. Мая леко повдигна брадичката на Емили. Първо я целуна леко, а след това — все по-грубо.

Когато ръцете на Мая леко докоснаха краищата на полата ѝ, Емили усети познатия прилив на възбуда. Внезапно тя бръкна отдолу. Ръцете ѝ бяха изненадващо студени. Емили отвори широко очи и се отдръпна рязко.

Пердетата с воали на прозорците бяха дръпнати настрани и Емили можеше да види кадилаците, мерцедесите и лексусите на паркинга. Сара Айлинг и Терин Ор, две момичета от класа на Емили, се появиха на входа на ресторанта, следвани от родителите си. Емили се сви.

Мая се отдръпна назад.

— Какво има?

— Какво *правиш*? — Емили придърпа с ръка разкопчаната си пола.

— Какво си мислиш, че правя? — ухили се Мая.

Емили отново погледна към прозореца. Сара и Терин ги нямаше.

Мая се търкулна напред-назад по скърцащия матрак на леглото.

— Знаеш ли, че тази събота ще се проведе един благотворителен бал, наречен „Кума Лиса“?

— Знам — цялото тяло на Емили трепереше.

— Мисля, че трябва да отидем — продължи Мая. — Сигурно ще бъде забавно.

Емили се намръщи.

— Билетите са по 250 долара. И трябва да бъдеш поканена.

— Брат ми намери билети. Има и за двете ни. — Мая се наведе към Емили. — Ще дойдеш ли на среща с мен?

Емили скочи от леглото.

— Аз... — Тя отстъпи назад и се спъна в набръчкания килим. Много хора от „Роузууд дей“ щяха да отидат на бала „Кума Лиса“. Всички популярни деца, всички спортисти... всички. — Трябва да отида до тоалетна.

Мая изглеждаше объркана.

— Ето там е.

Емили затвори скърцащата врата на тоалетната. Седна на тоалетната чиния и се загледа в една снимка, закачена на стената. Млада жена от амишите с боне и рокля до глезените. Може би това беше знак. Емили винаги търсеше знаци, които да ѝ помогнат да взима решения — в хороскопа ѝ, в курабийките с късмети, дори в произволни неща като това сега. Може би тази картина означаваше *да бъде като амишите*. Те не оставаха ли целомъдрени цял живот? Не беше ли животът им подлудяващо опростен? Не изгаряха ли те момичета на клада за това, че са харесвали други момичета?

Точно в този момент телефонът ѝ иззвъня.

Емили го извади от джоба си, като се зачуди дали това не е майка ѝ, която се пита къде ли е тя. Госпожа Фийлдс изобщо не беше доволна, че Емили и Мая бяха станали приятелки. Най-вероятно причината за това бяха расистките ѝ настроения. Представи си какво би станало, ако майка ѝ разбереше какво бяха правили досега.

Нокията на Емили примигна. *Имате ново съобщение.* Тя натисна бутона ПРОЧЕТИ.

Ем! Като гледам, продължаваш да се заиграваш със своите приятелки. Въпреки че повечето от нас са се променили съвсем, много е приятно човек да знае, че ти си си все същата! Ще разкажеш ли на всички за новата си любов? Или аз да го направя?

А.

— Не! — прошепна Емили.

Зад нея се чу силен шум. Емили скочи и си удари крака в тоалетната чиния. Просто някой пускаше водата в съседната тоалетна. После се чу шепот и тих смях. Звукът сякаш се чуваше през водосточната тръба.

— Емили? — извика Мая. — Всичко ли е наред?

— Ами... да. — Изграчи Емили. Тя се погледна в огледалото. Очите ѝ бяха широко отворени и празни, а червеникаворусата ѝ коса беше разрошена. Когато най-накрая излезе от тоалетната, лампата в спалнята беше угасена, а щорите спуснати.

— Пссст — изшътка Мая от леглото. Беше полегнала съблазнително на една страна.

Емили се огледа. Беше повече от сигурна, че Мая дори не беше заключила вратата. А на долния етаж една камара ученици от Роузууд похапваха сладко...

— Не мога да го направя — изтърси неочаквано тя.

— Какво? — Блестящо белите зъби на Мая проблеснаха в тъмнината.

— Ние сме приятелки — Емили се облегна на стената. — Аз те харесвам.

— И аз те харесвам. — Мая прокара длан по голата си ръка.

— Но в момента мога да ти бъда само приятелка — обясни Емили. — Нищо повече.

Усмивката на Мая се изгуби в тъмното.

— Извинявай. — Емили бързо нахлу обувките си, като в бързината обу лявата на десния крак.

— Това не означава, че трябва да си вървиш — тихо каза Мая.

Емили я погледна, докато протягаше ръка към бравата. Очите ѝ вече бяха привикнали е мрака и тя видя, че Мая изглежда разочарована и объркана, и... красива.

— Трябва да вървя — измърмори тя. — Закъснявам.

— Закъде?

Емили не отговори. Обърна се към вратата. Точно както беше предполагала — Мая не си беше направила труда да я заключи.

4.

ВЪВ ВИНОТО Е ИСТИНАТА... ИЛИ В СЛУЧАЯ НА АРИА — В АМСТЕЛА

Когато Ариа Монтгомъри влезе в квадратната, авангардна къща, която се отличаваше сред типичните за роузуудските улици неокласически викториански сгради, тя чу родителите си, които тихичко разговаряха в кухнята.

— Наистина не разбирам — казваше майка ѝ Ила. Родителите ѝ предпочитаха Ариа да се обръща към тях на малки имена. — Миналата седмица ми каза, че ще успееш да дойдеш на вечерята на художниците. Важно е. Мисля, че Джейсън може да купи няколко от картините, които нарисувах в Рейкявик.

— Да, но имам да проверявам много контролни — отговори баща ѝ Байрън. — Още не съм влязъл в учебен ритъм.

Ила въздъхна.

— Часовете започнаха преди два дни, а ти вече си им дал контролно?

— Дадох им домашно още преди да започне семестъра — Байрън звучеше объркано. — Обещавам да ти се реванширам. Какво ще кажеш да отидем в „При Ото“? Събота вечер?

Ариа се съблече във фойето. Семейството ѝ тъкмо се беше завърнало от Рейкявик, Исландия, където баща ѝ бе прекарал едната година отпуска, която му се полагаше в „Холис“, колежа по свободни изкуства в Роузууд. Времето за почивка бе идеално за всички — Ариа имаше нужда да избяга след изчезването на Али, брат ѝ Майк имаше нужда от малко окултуряване и дисциплина, а Ила и Байрън, които вече прекарваха дни без да си продумат, изглежда отново се бяха влюбили един в друг в Исландия. Но сега, когато се бяха прибрали у дома, старите проблеми се върнаха.

Ариа мина през кухнята. Баща ѝ вече беше излязъл, а майка седеше сама до масата, подпряла глава с ръце. Когато видя Ариа,

лицето ѝ светна.

— Как си, тиквичке? — нежно я попита тя, като посочи с пръст некролога, който бяха получили след погребението на Али.

— Добре съм — промърмори Ариа.

— Искаш ли да поговорим за това?

Ариа поклати глава.

— Може би по-късно.

Тя се оттегли в хола. Чувстваше се схваната и объркана, сякаш бе изпила шест кутии „Ред Бул“. И причина за това не беше само погребението на Али.

Миналата седмица А. се беше присмял на Ариа за най-тъмната ѝ тайна: в седми клас Ариа хвана баща си да се целува с една от студентките му на име Мередит. Байрън бе помолил Ариа да не казва на майка си и Ариа си замълча, въпреки че се чувстваше виновна за това. Когато А. заплаши да разкаже на Ила цялата грозна истина, Ариа предположи, че А. е Алисън. Защото двете бяха заедно, когато Ариа видя Байрън и Мередит, а тя не беше разказвала на никого за това.

Но сега Ариа знаеше, че А. нямаше как да бъде Алисън. Заплахата, обаче, оставаше и обещавахе да съсипе семейството ѝ. Тя знаеше, че трябва да разкаже на Ила преди А. да се добере до нея — но просто не можеше да се насили да го направи.

Ариа тръгна към задната веранда, разресвайки с пръсти дългата си черна коса. Наблизо се мерна нещо бяло. Това беше брат ѝ Майк, който търчеше из двора с топка за лакрос^[1] в ръка.

— Здравсти — извика му тя. Когато Майк не ѝ отговори, Ариа тръгна по поляната и му препречи пътя. — Мисля да сляза към центъра. Искаш ли да дойдеш с мен?

Майк направи физиономия на отвращение.

— Центърът е пълен с мръсни хипита. Освен това сега тренирам.

Ариа завъртя очи. Майк беше толкова обсебен от отбора по лакрос в „Роузууд дей“, че дори не беше съблякъл черния си траурен костюм преди да започне да тренира. Брат ѝ беше като излязъл от калъпа на Роузууд — носеше мръснобяла бейзболна шапка, беше обсебен от плейстейшъна и събираше пари за тъмнозелен джип „Чероки“, който възнамеряваше да си купи веднага, щом навърши шестнайсет години. За съжаление нямаше никакво съмнение, че в

двамата тече една и съща кръв — и Ариа, и брат ѝ бяха високи и имаха синьо-черни коси и незабравими ъгловати лица.

— Добре, аз отивам да се гипсирам — рече тя. — *Сигурен* ли си, че искаш да тренираш?

Майк присви сиво-сините си очи, докато обмисляше думите ѝ.

— Нали не се каниш тайно да ме замъкнеш на някое поетично четене?

Тя поклати глава.

— Ще идем в най-щурия колежански бар, който успеем да открием.

Майк сви рамене и остави стика на земята.

— Да тръгваме — рече той.

* * *

Майк се тръсна в сепарето.

— Това местенце е страхотно.

Бяха се спрели на бирарията „Виктори“ — наистина най-щурия бар, който можах да намерят. От едната му страна имаше студио за пиърсинг, а от другата магазин, наречен „Хипарливото циганче“, в който се продаваха „конопени семена“ — коноп, как ли пък не! На пътеката към входа някой беше повърнал, а отпред седеше някакъв стокилограмов бияч, който просто им беше махнал да влизат, без изобщо да повдигне поглед от списанието „Дъбс“, в което се беше заплеснал.

В бара беше тъмно и мръсно, в дъното имаше маса за пинг-понг. Мястото напомняше на „Снукърс“, другият мърляв студентски бар на „Холис“, но Ариа се беше заклела кракът ѝ повече да не стъпи в „Снукърс“. Преди две седмици бе срещнала там един сексапилен младеж на име Езра, който по-късно се оказа, че не е кой да е, а учител по английски — и то нейният учител. А. ѝ беше изпратил няколко подигравателни съобщения във връзка с Езра и когато той случайно ги видя, реши, че Ариа е разказала на цялото училище за тях двамата. Така приключи училищния ѝ романс.

Една сервитьорка с огромни гърди и плитки като на Хайди се приближи към тяхното сепаре и подозрително погледна Майк.

— Ти имаш ли навършени двайсет и една?

— О, да — рече Майк, протягайки ръце на масата. — Всъщност съм на двайсет и пет.

— Искаме по една халба „Амстел“ — прекъсна ги Ариа, като скрита Майк под масата.

— Освен това — добави Майк, — аз искам един малък „Йегермайстер“.

Плитките на Хайди му хвърли един агонизиращ поглед, но след малко се върна с халбите и едно малко. Майк пресуши чашата и направи смръщена физиономия. После я стовари върху дървения плот на масата и се обърна към Ариа.

— Мисля, че се досещам защо си се побъркала. — Миналата седмица Майк беше обявил, че според него Ариа действа по-откачено от обичайното и той се заклева да разбере каква е причината за това.

— Умирам да разбера защо — рече сухо Ариа.

Майк повтори професорския жест, който беше запазена марка на баща им.

— Според мен ти тайно ходиш да танцуваш в „Турбуленция“.

Ариа избухна в толкова силен смях, че бирата ѝ излезе през носа. „Турбуленция“ беше стриптийз клуб, който се намираше до малкото летище.

— Две момчета ми подхвърлиха, че видели там да влиза някакво момиче, което изглеждало точно като теб — рече Майк. — Няма смисъл да го криеш от мен. Нямам нищо против.

Ариа дискретно свали плетеното си мохерно бюстие. В шести клас тя бе изплела по едно за себе си, за Али и за другите си приятелки, и днес беше облякла своето за погребението на Али в знак на траур. За нещастие мерките на Ариа в шести клас бяха почти с един номер по-малки и сега бюстието адски я пристягаше.

— Значи според теб аз не се държа странно, защото а) вече се върнахме в Роузууд, а аз мразя това място и б) най-добрата ми приятелка е мъртва?

Майк сви рамене.

— Мислех, че ти всъщност не харесваш това момиче.

Ариа се обърна на другата страна. Наистина имаше моменти, в които тя не харесваше особено Али. Особено когато Али не я взимаше

насериозно или когато я разпитваше за подробности относно Байрън и Мередит.

— Не е вярно — излъга тя.

Майк наля още бира в чашата си.

— Нали е много гадно това, че са я заровили в земята, а после са излели бетона върху нея?

Ариа примигна и затвори очи. Брат ѝ не проявяваше грам тактичност.

— Значи според теб някой я е убил? — попита Майк.

Ариа потръпна. Този въпрос отдавна я притесняваше — въпрос, който никой не се осмеляваше да зададе. На погребението на Али никой не излезе отпред, за да каже, че тя е била *убита*, а само, че тялото ѝ е било *открито*. В един момент Али беше с тях, в следващия я нямаше. Три години по-късно тялото ѝ се появи в една дупка в задния ѝ двор.

Ариа се чудеше дали А. и убиецът на Али са свързани — и дали всичко това не е свързано с Онова е Джена. След инцидента Ариа реши, че освен Али е видяла още някой до дървото, под къщичката на Тоби. По-късно през онази нощ това видение я събуди и Ариа реши да попита Али за него. Намери я да си шушука нещо със Спенсър в банята, зад затворената врата, но когато поиска да влезе при тях, Али ѝ каза да се връща в леглото. На следващата сутрин Тоби си призна.

— Обзалагам се, че убиецът е някой, нали се сещаш, никакъв такъв — рече Майк. — Някой, за който... не си и предполагала. — Очите му светнаха. — Какво ще кажеш за госпожа Крейкрофт?

Госпожа Крейкрофт беше възрастната им съседка отдясно. Веднъж беше събрала всички монети от Шадраванчето на късмета — някъде около 5000 долара — и се беше опитала да ги смени за банкноти в най-близкия банкомат. Местната преса написа сума ти материали за тая история.

— Да, ти направо разреши случая — съвсем сериозно рече Ариа.

— Имам предвид някой такъв — Майк потропа с пръсти по масата. — Тъй като вече разбрах какъв е твоят проблем, възнамерявам да насоча вниманието си към Али Д.

— Действай. — Щом ченгетата бяха толкова некадърни, че да не открият Али в собствения ѝ заден двор, защо пък Майк да не се пробва да различи случая.

— И така, според мен трябва да поиграем малко на бирен пинг-понг — рече Майк и преди Ариа да успее да отговори, той вече беше награвил няколко топки за пинг-понг и една празна бирена халба. — Това е любимата игра на Ноъл Кан.

Ариа се ухили гадничко. Ноъл Кан бе едно от най-богатите деца в училище, есенцията на роуззудската младеж, което автоматично го превръщаше в идол за Майк. А най-голямата от всички иронии бе, че той май си падаше по Ариа, което тя се опитваше да избегне по всички възможни начини.

— Пожелай ми късмет — каза Майк с топка в ръка, заел поза за хвърляне. Първия път пропусна чашата, топката се търкулна по масата и падна на пода.

— Пропусна — пропя Ариа, а брат ѝ грабна халбата си с две ръце и изля цялото ѝ съдържание в гърлото си.

Втория път Майк се опита да вкара топката за пинг-понг в чашата на Ариа, но отново безуспешно.

— Скапан си! — подразни го Ариа, бирата вече ѝ беше позамаляла главата.

— Като че ли ти си по-добра — отвърна ѝ Майк.

— Искаш ли да се хванем на бас?

Майк изсумтя.

— Ако не улучиш, ще ме заведеш в „Турбуленция“. Мен и Ноъл. Но не докато си на работа — бързо добави той.

— Ако успея, ще ми бъдеш роб за една седмица. И това означава дори докато сме на училище.

— Договорихме се — рече Майк. — Ти и без това няма да успееш, тъй че няма значение.

Тя премести чашата в половината на Майк и се прицели. Топчето се удари в един от ъглите и се озова точно в чашата, без дори да се удари в ръба ѝ.

— Ха! — извика Ариа. — Сега вече здраво я загази!

Майк стоеше зашеметен.

— Просто извади късмет.

— Няма значение! — Ариа се изкикоти ликуващо. — Така, чудя се... Дали да те накарам да пълзиш на четири крака след мен из цялото училище? Или да носиш *фалдура* на мама? — тя се изхили. Фалдурът

на Ила беше традиционна исландска островърха шапка, която правеше човек да изглежда като побъркан елф.

— Майната ти! — Майк измъкна топчето за пинг-понг от чашата си. То се изплъзна от ръцете му и се търкулна надалеч.

— Аз ще го взема — рече Ариа. Тя се изправи, чувствайки се приятно замаяна от алкохола. Топчето се беше търкулнало чак до бара, така че тя трябваше да прекоси цялото помещение, за да го вземе. Край нея минаха мъж и жена, които се завряха в дискретните, отчасти блокирани места в ъгъла. Ариа забеляза, че момичето има дълга тъмна коса и татуирана розова паяжина на китката.

Тази татуировка ѝ беше позната. *Много* позната. Тогава момичето прошепна нещо на мъжа и той чак се задави от смях. Ариа внезапно се напрегна.

Това беше баща ѝ. И Мередит.

Ариа се стрелна към Майк.

— Трябва да тръгваме.

Майк завъртя очи.

— Но аз тъкмо си поръчах втора чаша „Йегер“.

— Кофти работа. — Ариа грабна якето си. — Тръгваме си. Веднага. — Тя хвърли двацет долара на масата и задърпа ръката на Майк, докато той най-накрая се изправи. Тръгна, като леко се поклащаше, но тя успя да го изтика до вратата.

За нещастие Байрън избра точно този момент, за да се изсмее по своя специфичен начин, който според Ариа наподобяваше звука, издаван от умиращ кит. Майк също го разпозна и замръзна. Лицето на баща им бе обърнато настрана и той държеше ръката на Мередит, която бе протегнала през масата.

Ариа наблюдаваше лицето на Майк, когато разпозна Байрън. Той свъси вежди.

— Чакай малко — извика той, като я погледна объркано. Тя се насили да изглежда спокойна, но вместо това усети как ъгълчетата на устата ѝ увисват надолу. Знаеше, че е направила същата физиономия, която прави Ила, когато се опитва да защити Ариа и Майк от нещата, които биха могли да ги наранят.

Майк фокусира погледа си върху нея, след това отново погледна към баща си и Мередит. Отвори уста да каже нещо, след това ги затвори и пристъпи към тях. Ариа се протегна да го спре — не искаше

това да се случва точно сега. Не искаше това *изобщо* да се случва. Тогава Майк стисна челюст, обърна гръб на баща си и се втурна към изхода на „Виктори“, като по пътя се блъсна в сервитьорката.

Ариа хукна след него. Тя изтича на паркинга, примигавайки на силната следобедна светлина, и се огледа за Майк. Но брат ѝ беше изчезнал.

[1] Игра с топка и стикове, която се счита за най-стария североамерикански спорт. — Б.пр. ↑

5. РАЗЕДИНЕН ДОМ

Спенсър се събуди в банята на втория етаж, без изобщо да има представа как се е озовала там. Радиочасовникът показваше 18:45 часа, а през прозореца следобедното слънце вече хвърляше дълги сенки в задния им двор. Все още беше понеделник, денят на погребението на Али. Сигурно е заспала... и е ходила на сън. Тя беше хроничен сомнамбул — състоянието и се беше влошило до такава степен, че в седми клас бе прекарала една нощ в Клиниката за изследване на съня към Университета в Пенсилвания, с прикрепени към черепа ѝ електроди. Лекарите казаха, че било от стреса.

Тя се изправи, пусна водата и подложи лицето си под студената струя. След това се погледна в огледалото: дълга руса коса, смарагдовозелени очи, изрязани скули. Кожата ѝ бе безупречна, а зъбите — блестящо бели. Беше наистина невероятно, че не изглеждаше толкова зле, колкото се чувстваше.

Тя отново премисли уравнението в главата си: А. знаеше за Тоби и Онова с Джена. Тоби се беше върнал в града. Следователно Тоби *трябваше* да е А. И той казваше на Спенсър да си държи устата затворена. Тормозът от шести клас се беше завърнал с пълна сила.

Тя отиде в стаята си и притисна чело към прозореца. Вляво се издигаше частната мелница на семейството ѝ — тя отдавна не работеше, но нейните родители обожаваха автентичния провинциален вид, който придаваше на имението. Вдясно, над поляната на дома Дилорентис все още стърчеше табелата с надпис „Не тъпчи тревата“. Олтарът на Али, който представляваше купчина от цветя, свещи, снимки и други дреболийки, оставени в нейна памет, се беше разраснал и бе заел цялата глуха уличка.

От другата му страна се издигаше къщата на семейство Кавана. На алеята пред дома бяха паркирани две коли, в двора им имаше баскетболен кош, а над пощенската им кутия се вееше малко червено знаменце. Отвън всичко изглеждаше толкова нормално. Но отвътре...

Спенсър затвори очи и си припомни онзи месец май в седми клас, една година след Онова с Джена. Тя се беше качила на влакчето за центъра, защото с Али се бяха разбрали да се срещнат в града и да идат на пазар. Тя беше толкова заета да пише текстови съобщения до Али на чисто новия си „Сайдкик“, че чак след пет-шест спирки усети, че от другата страна на пътеката седи някой. Това беше Тоби. И той я гледаше втренчено.

Ръцете ѝ се разтрепериха. Тоби бе прекарал цяла година в пансиона, така че Спенсър не го беше виждала от месеци. Бретонът му влизаше в очите, както винаги, беше си сложил огромни слушалки на главата, но този ден нещо в него изглеждаше... по-силно. *Плашещо.*

Цялата вина и тревога, вързани с Онова с Джена, които Спенсър се опитваше да забрави, се върнаха отново. *Ще те пипна.* Тя дори не искаше да бъде в един вагон с него. Леко приплъзна единия си крак към пътеката, след това премести и другия, но точно тогава пред нея се изправи кондуктора.

— Къде ще слизате? На Тринайсета или на Източна пазарна улица? — избоботи той.

Спенсър се сви на мястото си.

— На Тринайсета — прошепна тя. Когато кондукторът отмина, тя отново погледна към Тоби. На лицето му цъфна огромна, зловеща усмивка. Секунда по-късно устата му отново зае неутрално положение, но очите му казваха: *Само. Почакай.*

Спенсър направо се изстреля от седалката и премина в следващия вагон. Али я чакаше на перона на Тринайсета улица и когато двете погледнаха обратно към влака, Тоби се беше вторачил в тях.

— Както виждам, някой се е измъкнал от малкия си затвор — рече Али със самодоволна усмивка.

— Да — Спенсър се опита да се засмее. — И все още си е същият загубеняк с главно З.

Но няколко седмици по-късно Али изчезна. И това хич не беше смешно.

От компютъра на Спенсър се разнесе леко подсвирване, което я накара да подскочи. Това беше сигнал, че е получила нова електронна поща. Тя нервно отиде до компютъра и кликна два пъти върху новото съобщение.

Здрасти, любов моя. Не сме се чували от два дни.
Липсваш ми и направо полудявам!

Рен.

Спенсър въздъхна и тялото ѝ потрепери от нервно усещане. В момента, в който зърна Рен — сестра ѝ го беше довела на семейна вечеря, за да се запознае с родителите им, — с нея се беше случило нещо. Беше сякаш... сякаш я бе омагьосал от момента, в който седна на масата в ресторант „Мошулу“, отпи от чашата с червено вино и срещна погледа ѝ. Той бе англичанин, екзотичен, остроумен и забавен, и харесваше същите инди групи, по които си падаше и Спенсър. Той изобщо не си подхождаше с нейната стеснителна и превзета сестра Мелиса. Но беше *идеалната* партия за Спенсър. Тя просто го знаеше... и очевидно той също бе наясно с това.

Преди Мелиса да ги хване заедно в петък вечерта, двамата с Рен бяха преживели незабравими двайсет страстни минути. Но защото Мелиса я изключари и защото родителите им застанаха на нейна страна, те забраниха на Спенсър изобщо да се вижда с Рен. Той също ѝ липсваше до полуда, но какво можеше да се направи?

Чувствайки се уморена и неспокойна, тя слезе по стълбите и мина по дългия, тесен коридор, в който майка ѝ бе закачила пейзажите на Томас Коул, които беше наследила от дядо ѝ. Озова се в просторната кухня на фамилия им дом. Родителите ѝ я бяха реставрирали до оригиналния ѝ вид от 1800 година — като се изключат супер-модерните електрически уреди и плотове. Семейството ѝ се бе събрало край масата, която бе отрупана с храна, поръчана от тайландския ресторант.

Спенсър стигна вратата и се поколеба. Не беше говорила с тях от погребението на Али — беше отишла на него сама и след това не ги беше виждала. Всъщност не бе разговаряла със семейството си от два дни, откакто ѝ бяха наложили забраната да се вижда с Рен. Те продължаваха да я избягват и бяха седнали да вечерят, без да я извикат. Освен това имаха компания. Иън Томас, старото гадже на Мелиса — и първо от бившите на Мелиса, които Спенсър беше целувала, — седеше на мястото, където обикновено сядаше Спенсър.

— О! — извика тя.

Само Иън я погледна.

— Здравсти, Спенс! Как си? — попита той с такъв тон, сякаш всеки ден вечеря с къщата на семейство Хейстингс. На Спенсър и без това ѝ бе трудно да приеме, че той е треньорът на нейния отбор по хокей на трева в Роузууд — но това вече беше върхът.

— Ами... добре съм — рече тя, като огледа роднините си, но никой не я погледна... нито обясни какво прави Иън на масата с тях, похапвайки тайландска храна. Спенсър придърпа един стол към ъгъла на масата и започна да си сипва пиле с лимон.

— Значи, Иън... Дошъл си да вечеряш с нас?

Господин Хейстингс ѝ хвърли остър поглед. Спенсър млъкна, обля я неприятна топла вълна.

— Срегнахме се на въъ... погребението — обясни Иън. Прекъсна го сигнал на сирени и той изпусна вилицата си. Звучите като че ли идваха от къщата на семейство Дилорентис. Там непрекъснато имаше полицейски коли.

— Луда работа, а? — рече Иън и прокара ръка през къдравата си руса коса. — Не очаквах тук още да е пълно с полицейски коли.

Мелиса леко го ръгна с лакът.

— Да не би да си натрупал дебело полицейско досие, като живееш в опасната Калифорния? — Мелиса и Иън се бяха разделили, защото той се беше преместил на другия край на страната, за да учи в Бъркли.

— Не — рече Иън. Преди да успее да каже нещо, Мелиса продължи по типичния за нея начин да говори за нещо друго: за себе си. Тя се обърна към госпожа Хейстингс:

— Мамче, да знаеш, че цветята на погребението бяха точно в тоя цвят, какъвто искам за стаята ми.

Мелиса се пресегна, взе списанието за обзавеждане на Марта Стюърт и го отвори на отбелязаната страница. Тя непрекъснато говореше за освежаването на дома им; беше предекорирала къщата във Филадельфия, която родителите ѝ бяха подарили като награда за това, че бе приета в бизнес училището „Уартън“ към университета в Пенсилвания. Никога не бяха правили нещо такова за Спенсър.

Госпожа Хейстингс се наведе да види.

— Прекрасно.

— Наистина е красиво — съгласи се Иън.

От устата на Спенсър се разнесе невярващ смях. Днес беше погребението на Алисън Дилорентис, а те мислеха само за цвета на боята?

Мелиса се обърна към Спенсър.

— Какво беше това?

— Ами... Исках просто... — заекна Спенсър. Мелиса изглеждаше обидена, сякаш Спенсър беше казала нещо наистина грубо. Тя нервно завъртя вилицата си. — Забрави.

Отново настъпи тишина. Сега дори Иън изглежда я избягваше. Баща ѝ щедро си доля чашата с вино.

— Вероника, видя ли Лиз там?

— Да, дори поговорих малко с нея — каза майката на Спенсър. — Помислих си, че изглежда фантастично... като се имат предвид обстоятелствата. — Спенсър предположи, че Лиз е младата леля на Али, Елизабет Дилорентис, която живееше в квартала.

— Сигурно се чувства ужасно — надутото рече Мелиса. — Не мога да си представя просто.

Иън изхъмка утвърдително. Спенсър усети как долната ѝ устна започва да трепери. Искаше ѝ се да извика: *Ало, ами аз? Не си ли спомняте? Аз бях най-добрата приятелка на Али!*

С всяка изминала минута в тишина, Спенсър се чувстваше все по-нежелана. Тя очакваше някой да я попита как се чувства, да ѝ предложи парче пържена темпура^[1], или поне да ѝ каже *наздраве*, когато кихна. Но те все още я наказваха за това, че бе целунала Рен. Независимо от това, че днес беше... *днес*.

Усети бучка в гърлото си. Беше свикнала да бъде любимката на всички: на учителите, на треньорите по хоккей, на редактора на годишника. Дори беше любима клиентка на фризьорката си, Ури, защото косата ѝ винаги придобиваше желания цвят. Беше спечелила тонове училищни награди и имаше 370 приятели в Май Спейс, без да се броят групите. И тъй като нямаше как да бъде любимка на родителите си — беше невъзможно да засенчи Мелиса — тя не можеше да понесе омразата им. Особено сега, когато всичко останало в живота ѝ беше толкова неуравновесено.

Когато Иън стана и се извини, че трябва да се обади по телефона, Спенсър си пое дълбоко дъх.

— Мелиса? — гласът ѝ се пречупи.

Мелиса я погледна, след което просто продължи да рови из храната в чинията си.

Спенсър прочисти гърлото си.

— Моля те, поговори с мен.

Мелиса едва помръдна с рамене.

— Искам да кажа, че не мога... Не мога да понеса да ме мразиш. Ти беше абсолютно права. За... нали се сещаш. — Ръцете й трепереха толкова силно, че трябваше да ги пхне между стиснатите си бедра. Извиненията страшно я изнервяха.

Мелиса постави длани върху списанието.

— Извинявай — рече тя. — Мисля, че няма да стане. — Тя се изправи и отнесе таблата си до мивката.

— Но... — Спенсър бе разтърсена. Тя погледна към родителите си. — Вижте, наистина съжалявам... — Усети как от очите й потичат сълзи.

На лицето на баща й се появи следа от съчувствие, но той бързо отвърна поглед. Майка й започна да прехвърля остатъците от пилето с лимонов сос в кутийката му. После сви рамене.

— Каквото си си постлала, на такова ще лежиш, Спенсър — рече тя, докато отнасяше останалото от обяда към масивния хладилник от неръждаема стомана.

— Но...

— Спенсър — господин Хейстингс употреби своя *млъкни* тон.

Спенсър затвори устата си. Иън се върна в стаята с голяма, глупава усмивка на лицето си. Усети напрежението в стаята и усмивката му увехна.

— Хайде — Мелиса стана и го хвана за ръка. — Да излезем да хапнем нещо за десерт.

— Готово. — Иън тупна Спенсър по рамото. — Спенс? Искаш ли да дойдеш с нас?

На Спенсър хич не й се искаше — между другото и Мелиса го сръчка, изглежда тя също не умираше от желание да излиза с нея — но така и не получи възможност да отговори. Госпожа Хейстингс бързо каза:

— Не, Иън, Спенсър *няма* да получи десерт. — Тонът на гласа й беше същият, който използваше, когато даваше заповеди на кучетата.

— Благодаря все пак — рече Спенсър, като преглъщаше сълзите си. За да се вземе в ръце, тя пхна огромна лъжица манго с кърпички в устата си. Но то се плъзна в гърлото преди да успее да го сдъвче и лютия сос направо я изгори. Най-накрая, след като известно време издаваше странни звуци, Спенсър успя да го изплюе в салфетка. Но след като сълзите в очите ѝ изсъхнаха, тя видя, че родителите ѝ дори не се бяха приближили, за да проверят, дали не се е задавила. Те просто бяха излезли от стаята.

Спенсър избърса очите си и се вторачи в отвратителната купчинка недосдъвкано и изплюто манго в салфетката. То изглеждаше точно така, както тя се чувстваше в момента.

[1] Класическо японско ястие от панирани морски дарове, риба или зеленчуци — Б.пр. ↑

6. МИЛОСЪРДИЕТО НЕ Е ЧАК ТОЛКОВА СЛАДКО

Вторник следобед Хана приглади кремавата блузка и отпуснатата кашмирена жилетка, които беше облякла след училище, и се устреми нагоре по стълбите на Клиниката по изгаряния и пластична хирургия „Уилям Атлантик“. Когато идвате тук, за да лекувате изгаряния, казвате, че отивате в „Уилям Атлантик“. Ако идвате, за да ви направят липосукция, казвате, че отивате в „Бил Бийч“.

Сградата се намираше в гората и синьото небе едва се забелязваше през гъстите клони на величествените дървета. Целият свят миришеше на горски цветя. Този ранноесенен следобед беше идеален да се излежава край басейна в клуба и да гледа как момчетата играят тенис. Това бе идеалният следобед за десеткилометров джогинг, за да изгори калориите, натрупани след кутията кракери, която бе опразнила предишната нощ, изключително разтърсена от изненадващата визита на баща ѝ. Или перфектният следобед да си седи на тревата и да наблюдава някой мравуняк или пък да бави шестгодишните близнаци на съседите. Определено щеше да е по-добре от това, което правеше в момента — доброволно да помага в клиника за изгаряния.

Доброволно бе мръсна дума за Хана. Последният ѝ опит да свърши нещо доброволно бе на благотворителния моден бал в седми клас. Момичетата от „Роузууд Дей“ се бяха накантили в дизайнерски дрешки и дефилираха по сцената; хората наддаваха за облеклата им, а парите отиваха за благотворителност. Али носеше зашеметяваща тясна рокля на Калвин Клайн и някаква дребна вдовица предложи за нея хиляда долара. Хана пък трябваше да се примири с ужасяващото дантелено творение в електриков цвят на Бетси Джонсън, което я караше да изглежда още по-дебела, отколкото бе в действителност.

Единственият, който заложи на нейния тоалет, беше баща ѝ. Седмица по-късно родителите ѝ обявиха, че се развеждат.

И сега баща ѝ се беше върнал. Един вид.

Всеки път, когато Хана се сещаше за вчерашното посещение на баща си, тя се усещаше зашеметена, разтревожена и ядосана едновременно. Откакто бе настъпила нейната трансформация тя копнееше за момента, когато отново ще го види. Тогава вече щеше да бъде слаба, популярна и самоуверена. В мечтите ѝ той винаги идваше с Кейт, която бе станала дебела и пъпчива, и в сравнение с нея Хана изглеждаше още по-красива.

— Ооох! — проплака тя. Едно момиче излезе през вратата в същия момент, когато тя се канеше да влиза.

— Внимавай — промърмори момичето. Едва тогава Хана вдигна глава. Тя се беше изправила до вратата, близо до каменния пепелник и саксията с гигантска безстеблена иглика. През вратата минаваше... Мона.

Ченето на Хана направо увисна. По лицето на Мона премина същото изненадано изражение. Те се огледаха изпитателно.

— Какво правиш тук? — попита Хана.

— Посещавах една приятелка на мама. Гадна работа. — Мона прехвърли светлорусата си кола през луничавото си рамо. — А ти?

— Ами същото. — Хана внимателно огледа Мона. Вътрешното ѝ чувство подсказваше, че Мона лъже. Но пък от друга страна Мона може би също усещаше, че тя крие нещо.

— Е, аз тръгвам. — Мона метна през рамо червената си чанта. — После ще ти се обадя.

— Добре — отвърна Хана. После тръгнаха в противоположни посоки. Хана се обърна и погледна към Мона, само за да види, че Мона също поглежда през рамо към нея.

* * *

— А сега моля те, внимавай — каза Ингрид, едрата германка, която беше главна сестра. Намираха се в залата за прегледи и Ингрид обучаваше Хана как да сменя торбичките в кошчетата за боклук. Като че ли това беше много трудна работа.

Всяка зала за прегледи беше боядисана в цвят авокадо и единствените плакати по стената бяха мрачни снимки на различни кожни болести. Ингрид отведе Хана в една празна стая; някой ден, ако Хана се представеше добре, можеше да ѝ бъде позволено да чисти и стаите, в които лежаха пациентите със сериозни изгаряния. Каква късметлийка.

Ингрид измъкна торбичката с отпадъци.

— Това отива право в големия син контейнер в задния двор. Освен това трябва да изпразниш и кошчетата с инфекциозни отпадъци. — Тя махна с ръка към еднакво изглеждащите кошчета. — Винаги трябва да ги държиш на различно място от останалата смет. Освен това трябва да си сложиш и това. — Ингрид ѝ подаде чифт латексови ръкавици. Хана им хвърли такъв поглед, сякаш бяха покрити със заразна мръсотия.

След това Ингрид ѝ посочи коридора.

— Тук има още десет такива стаи — обясни тя. — Почисти боклука и забърши всички плотове. След това ми се обади.

Като се опитваше да не диша — тя ненавиждаше онази антисептична миризма на болест, която се носеше из всяка болница — Хана се повлече към склада, за да вземе още торбички за боклук. Тя погледна надолу по коридора, като се чудеше кои са стаите, в които лежаха болните. Джена беше хоспитализирана тук. През последния ден се бяха случили много неща, които я накараха да се замисли за Онази случка с Джена, въпреки че през последните години се беше опитвала да я изхвърли от съзнанието си. Дори не можеше да си представи, че някой знае и може да разкаже за това.

Въпреки че Онази случка с Джена бе нещастен случай, понякога на Хана ѝ се струваше, че това не е *точно* така. Али беше измислила прякор на Джена: Снежи, от Снежанка, заради поразяваща ѝ прилика с героинята на Дисни. Хана също смяташе, че Джена прилича на Снежанка, но в добрия смисъл. Джена не беше толкова шлифована като Али, но притежаваше една такава странна красота. На Хана дори веднъж ѝ беше хрумнало, че единственият герой от Дисни, на когото самата тя прилича, е джуджето Дребньо.

Джена си оставаше една от любимите жертви на Али. В шести клас Хана надраска под кутията с хартиени салфетки в женската тоалетна няколко обидни подмятания за гърдите на Джена. Сипа малко

вода на стола ѝ в час по алгебра, за да може когато Джена седне, панталоните ѝ да се подмокрят така, че все едно се е напикала. Тя се подиграваше на начина, по който Джена се опитваше да имитира акцента в часовете по френски... Но когато видя парамедиците да я свалят от дървото, Хана усети, че ѝ се повдига. Тя беше първата, която подкрепи идеята да скроят номер на Тоби. А всъщност си мислеше, *може би като се подиграят с него, ще се подиграят и с Джена*. Сякаш си бе пожелала това да се случи.

Автоматичната врата на края на коридора се отвори, като откъсна Хана от мислите ѝ. Тя замръзна с разтуптяно сърце, надявайки се, че това е Шон, но надеждите ѝ се оказаха напразни. Разочарована, тя измъкна телефона от джоба на жилетката си и набра номера му. Беше прехвърлена на гласова поща и тя затвори. Набра отново, като си мислеше, че може би той търси телефона си и не е успял да го намери навреме, но отново бе прехвърлена на гласова поща.

— Здравсти, Шон — изчурулика Хана след сигнала, като се опитваше да звучи безгрижно. — Отново се обажда Хана. Наистина бих искала да поговорим, така че знаеш къде да ме намериш.

Днес му бе оставила три съобщения, че ще прекара следобеда тук, но Шон така и не ѝ отговори. Тя се чудеше дали не е на срещата във „В клуб“ — скоро беше положил обет за въздържание, заричайки се да не прави секс, *никога*. Може би щеше да ѝ се обади като свършат. Или пък... може би нямаше. Хана преглътна на сухо и се опита да изхвърли тази вероятност от ума си.

Тя въздъхна и тръгна към стаичката-склад. Ингрид бе окачила марковата чанта на Хана на закачалката до някакво раирано найлоново нещо от битака и тя потисна едно потреперване с погнуса. После прибра телефона в чантата, грабна едно руло хартиени салфетки и един спрей, след което се напъха в първата празна стая за прегледи. Може би работата щеше наистина да я отвлече от стресиращите мисли за Шон и А.

Когато приключи с миенето на мивката, тя без да иска отвори металното шкафче, което се намиреше точно до нея. Вътре бяха наредени картонени кутии, надписани с познати имена. Тилебол 3. Викодин. Перкосет. Хана надникна вътре. Беше пълно с лекарства. Те просто... си лежаха вътре. Незаклучени.

Джакпот!

Хана бързо изсипа няколко шепи перкосет в изненадващо дълбоките джобове на жилетката си. Поне щеше да си осигури един забавен уикенд с Мона.

След това нечия ръка се стовари на рамото ѝ. Тя подскочи и се обърна, събаряйки на пода хартиените салфетки и бурканчето, пълно с памучни тампони.

— Защо си влязла в стая номер две? — намръщи се Ингрид. В лице приличаше на сърдит мопс.

— Аз... Опитвах се да почистя всичко. — Хана бързо хвърли салфетките на боклука, като се надяваше перкосетът да не се изсипе от джобовете ѝ. Вратът ѝ, където Ингрид я беше докоснала, гореше.

— Добре, ела с мен — рече Ингрид. — Нещо в чантата ти издава странен шум, който пречи на пациентите.

— Сигурна ли си, че става въпрос за *моята* чанта? — попита Хана. — Преди малко бях при нея и...

Ингрид поведе Хана обратно към склада. От вътрешността на чантата ѝ наистина се разнасяше дрънчене.

— Просто телефонът ми звъни. — Хана изведнъж се оживи. Може би се беше обаждал Шон!

— Моля те, спри го. — Ингрид въздъхна. — А след това се връщай на работа.

Хана извади телефона си, за да провери кой се е обаждал. Имаше ново съобщение.

Ханакинс: бърсането на подове в Бил Бийч няма да ти помогне да си върнеш обратно живота. Нито ще успееш да разчистиш тази каша. Освен това знам за теб нещо, което ще гарантира, че ти никога повече няма да бъдеш сред популярните момичета в Роузууд дей.

А.

Хана се огледа объркана наоколо. Тя отново прочете съобщението, гърлото ѝ пресъхна и започна да я наболява. Какво ли знаеше А., че да може да гарантира *това*?

Джена.

Ако А. знаеше за нея...

Хана бързо нацрака отговора на клавиатурата: *Нищичко не знаеш.* После натисна бутона ИЗПРАЩАНЕ. Само след секунда А. отговори:

Всичко знам. Мога да те СЪСИПЯ.

7.

О, КАПИТАНЕ, МОЙ КАПИТАНЕ

Вторник следобед Емили влетя през вратата на кабинета на треньорката Лорън.

— Може ли да поговоря с вас?

— Разполагам само две минути преди да отнеса това на ръководството — каза Лорън, която държеше в ръка списък със състезатели. Днес се провеждаше „Водоемът на Роузууд“, първото състезание по плуване за сезона. Предполагаше се, че това е приятелска среща — в нея бяха поканени всички гимназии и резултатите не се отчитаха — и все пак Емили обикновено имаше предстартова треска и нервничеше като пред истинско състезание. Но не и този път.

— Какво има, Фийлдси? — попита Лорън.

Лорън Кинкейд беше около трийсетте, косата ѝ беше изгоряла от непрекъснатото изрусяване с перхидрол и винаги носеше тениски с надъхващи плувни лозунги от типа ДА НИ ЯДЕТЕ МЕХУРЧЕТАТА или АЗ ВНАСЯМ СТИЛ В СВОБОДНИЯ СТИЛ. От шест години тя беше треньор на Емили. Първо в Детската лига, след това на двеста метра и сега в „Роузууд Дей“. Малцина познаваха Емили толкова добре, че да я наричат „Фийлдси“, да знаят, че любимата ѝ вечеря преди всяко състезание е пепър стек от ресторанта „Китайска роза“ или че когато при бъртерфлая се представи с три десети от секундата по-бързо, значи е в месечен цикъл. Затова на Емили ѝ беше още по-трудно да каже онова, за което бе дошла.

— Искам да се откажа — изстреля най-накрая тя.

Лорън примигна. Тя изглеждаше толкова зашеметена, сякаш някой ѝ беше казал, че басейнът е пълен с електрически змиорки.

— 3-защо?

Емили заби поглед в пода, покрит с балатум на шахматни шарки.

— Вече не ми е забавно.

Лорън въздъхна тежко.

— Е да, не винаги е забавно. Понякога трябва да се работи здраво.

— Знам. Но... Просто вече не ми се занимава.

— Сигурна ли си?

Емили въздъхна. Смяташе, че е сигурна. Поне миналата седмица беше. Занимаваше се с плуване от години, без да се замисля дали ѝ харесва или не. С помощта на Мая Емили бе намерила куража да признае пред себе си — и пред родителите си — че иска да се откаже.

Разбира се това беше преди... всичко. Сега, повече от всякога, се чувстваше така, сякаш животът ѝ се люшка напред-назад. В един момент искаше да се откаже. В следващия искаше нормалния си живот на добро момиче, животът, където ходеше на тренировки по плуване, през уикендите излизаше със сестра си Каролин и прекарваше часове в закачки със съотборничките си и в четене на хороскопи за рождените дни. После изведнъж закопняваше за свободата сама да избира своите интереси. Само дето... освен плуването тя имаше ли други интереси?

— Наистина се чувствам изхабена — рече накрая тя, опитвайки се да обясни усещанията си.

Лорън протегна ръка и повдигна брадичката ѝ.

— Тъкмо се канех да те правя капитан на отбора.

Емили зина.

— Капитан?

— Ами да — Лорън щракна с химикала си. — Реших, че го заслужаваш. Ти си истински отборен играч. Но щом не искаш да се занимаваш с плуване, тогава...

Дори по-големите ѝ брат и сестра Джейк и Бет, които бяха в отбора през четирите години в гимназията и бяха спечелили стипендии за колежа, не бяха избирани за капитани.

Лорън нави канапа на свирката около пръста си.

— Какво ще кажеш да те поотпусна малко? — Тя разтърси ръката на Емили. — Знам, че беше много трудно. А и приятелката ти...

— Да. — Емили погледна към плаката на Майкъл Фелпс, който Лорън бе закачила на стената, с надеждата да не се разплаче отново. Всеки път, когато някой споменаваше за Али — което се случваше кажи-речи на всеки десет минути — очите ѝ се насълзяваха.

— Какво ще кажеш? — попита Лорън.

Емили прокара език по зъбите си. Капитан. Е, вярно бе, че тя е шампион на щата на 100 метра бъртерфлай, но „Роузууд дей“ имаше страхотен отбор по плуване — Лани Айлър стана пета в шампионата за младежи на 500 метра свободен стил, а „Станфорд“ вече бяха обещали на Джени Кестлър пълна стипендия за следващата година. Това, че Лорън беше избрала Емили пред Лани и Джени, *означаваше* нещо. Може би беше знак, че нейният люшкац се живот отново влиза в релси.

— Добре — чу се тя да казва.

— Прекрасно. — Лорън я потупа по ръката. После бръкна в един от многото кашони с тениски и подаде една на Емили. — За теб. Подарък по случай началото на сезона.

Емили я разопакова. На нея имаше надпис: ГЕЙ МОМИЧЕТА: МОКРИ И ХЛЪЗГАВИ. С пресъхнало гърло тя вдигна поглед. Нима Лорън *знаеше*?

Лорън наведе глава на една страна.

— Правя аналогия с бъртерфляя^[1] — бавно изрече тя. — Нали се сещаш, пеперудка?

Емили отново погледна към тениската. Там не пишеше „гей момичета“, а „летящи момичета“^[2].

— О — рече тя прегракнало и сгъна тениската. — Благодаря.

После излезе от кабинета на Лорън и се затътри с омекнали крака по коридора край басейна. Салонът беше препълнен с плувци, които бяха дошли заради състезанието. Изведнъж се спря, защото усети, че някой я гледа. В другия край на залата видя Бен, бившето ѝ гадже, който се беше облегал на секцията с трофеите. Погледът му бе страшно напрегнат и той дори не мигна. Кожата ѝ настръхна и тя усети как се изчервява. Бен се усмихна самодоволно, обърна се настрана и прошепна нещо на най-добрия си приятел Сет Кардиф. Сет се засмя, погледна Емили и му прошепна нещо в отговор. След това и двамата се разкикотиха.

Емили се скри зад тълпа деца от училището „Сейнт Антъни“.

Това бе другата причина да иска да се откаже от плуването — така нямаше да ѝ се налага всеки ден след училище да бъде с бившето си гадже, което *знаеше*. В петък, на купона в дома на Ноъл, той беше хванал Емили и Мая в далеч не приятелска поза.

Тя тръгна по празния коридор, който водеше към съблекалните, като отново се замисли за последното съобщение от А. То беше много странно, но когато Емили прочете текста в хотелската тоалетна, почти й се стори, че чува гласа на Али. Само дето това не беше възможно, нали? Освен това единствено Бен знаеше за Мая. Може би по някакъв начин беше открил, че Емили се беше опитала да целуне и Али. Възможно ли е... Възможно ли е Бен да е А.?

— Къде отиваш?

Емили бързо се обърна. Бен я беше последвал в коридора.

— Здравсти — опита се да се усмихне тя. — Какво става?

Бен беше навлякъл парцаливия шампионски анцуг — смяташе, че му носи късмет, затова го носеше на всяко състезание. Беше си остригал косата през уикенда и сега ъгловатото му лице изглеждаше още по-сурово.

— Нищо не става — отвърна злобно той. Гласът му отекна в облицованите с плочки стени. — Мислех, че си решила да се откажеш.

Емили сви рамене.

— Да. Ами, промених си мнението.

— Наистина ли? В петък беше толкова сигурна. Приятелката ти изглеждаше толкова горда с теб.

Емили отвърна поглед.

— Бяхме много пияни.

— Да, бе, точно тъй. — Той пристъпи към нея.

— Мисли си каквото искаш. — Тя тръгна към съблекалнята. — И съобщението, което ми изпрати, изобщо не ме уплаши.

Бен вдигна вежди.

— Какво съобщение?

Емили се спря.

— Онова, в което казваш, че ще разкажеш на всички — рече тя в опит да го изпита.

— Никакви съобщения не съм ти изпрацал — Бен вирна брадичка. — Но... *Може* и да разкажа. Това, че си обратна, си е доста пикантна история.

— Не съм гей — процеди Емили през зъби.

— Тъй ли? — Бен отново пристъпи към нея. Дишаше тежко през разширените си ноздри. — Докажи го.

Емили се изсмя. Бен си беше такъв. Но тогава той се наведе напред, обви я с ръце през кръста и я притисна към стената.

Тя си пое остро дъх. Усещаше как Бен диша във врата ѝ и дъхът му миришеше на гроздов „Геторейд“^[3].

— Престани — прошепна тя, като се опитваше да се измъкне.

Бен можеше да я задържи дори само с една ръка. Той притисна тялото си към нейното.

— Казах *докажи го*.

— Бен, спри. — Очите ѝ се насълзиха от страх. Тя колебливо се опита да го отблъсне, но той я натисна още по-силно. Ръцете му пробягаха по гърдите ѝ. Тънък писък излетя от гърлото ѝ.

— Проблем ли има?

Бен внезапно се отдръпна. На другия край на коридора стоеше момче с анцуг, на който се виждаше емблемата на гимназията „Тейт“. Емили му хвърли бърз поглед. Това не беше ли...?

— Не е твоя работа, човече — рече Бен на висок глас.

— Кое не е моя работа? — Момчето се приближи. Наистина беше той.

Тоби Кавана.

— Пич — Бен се обърна към него.

Очите на Тоби се плъзнаха към ръката му, която беше обгърнала кръста на Емили. Той вирна брадичка в посока на Бен.

— Какво става тук?

Бен погледна Емили и я пусна. Тя се отдръпна от него, а Бен побърза да блъсне с рамо вратата към мъжката съблекалня. След това настъпи тишина.

— Добре ли си? — попита Тоби.

Емили кимна с наведена глава.

— Така мисля.

— Сигурна ли си?

Емили го стрелна с поглед. Той беше пораснал много, лицето му вече нямаше онова мишо изражение, дори беше красив с тези високи скули и тъмни очи. Това я накара да се сети за другата част от съобщението на А. *Въпреки че повечето от нас са се променили съвсем...*

Коленете ѝ омекнаха. Не може да бъде... *Или пък може?*

— Трябва да тръгвам — избъбри тя и хукна с разперени ръце към женската съблекалня.

[1] Бътерфлай (butterfly — англ.) — пеперуда. — Б.пр. ↑

[2] В английския език гей (gay) и летя (fly) се изписват по сходен начин. Емили просто се е объркала. — Б.пр. ↑

[3] Негазирана напитка, произвеждана от Пепси. Първоначално се произвеждала за спортисти, но днес се консумира от всички. — Б.пр. ↑

8.

ДОРИ ТИПИЧНИТЕ РОУЗУУДСКИ МОМЧЕТА СЕ ЗАНИМАВАТ С АНАЛИЗ НА ЧУВСТВОТА

Докато вторник следобед Ариа се прибираще от училище, тя мина с колата си край игрището за лакрос и разпозна самотната фигура, която спринтираше по терена, размахвайки стик пред лицето си. Той непрекъснато сменяше посоките и се плъзгаше из мократа, разкаляна трева. Заплашителни тъмни облаци се бяха надвесили над главите им и дори бе започнало да пръска.

Ариа отби.

— Майк!

Не беше виждала брат си откакто предишния ден той профуча през вратата на бар „Виктъри“. Няколко часа по-късно се беше обадил, за да предупреди, че ще вечеря в дома на приятеля си Тио. По-късно отново се обади, за да каже, че ще остане да преспи у тях.

Брат ѝ я погледна от другия край на терена и се намръщи.

— Какво?

— Ела тук.

Майк бавно тръгна през ниско окосената, без нито едно плевелче, поляна.

— Влизай в колата — заповяда му Ариа.

— Тренирам.

— Не можеш цял живот да избягваш тази тема. Трябва да поговорим.

— Да поговорим за кое?

Тя повдигна идеално оформените си вежди.

— Ами за това, което видяхме вчера? В бара?

Майк започна да чопли единия от каишите на стика. По брезентовата козирка на шапката му се появиха първите дъждовни

капки.

— Не знам за какво говориш.

— Какво? — Ариа присви очи, но Майк дори не я погледна.

— Хубаво. — Тя му обърна гръб. — Щом си такъв страхопъзльо...

Изведнъж Майк протегна ръка и се хвана за рамката на вратата.

— Аз... Не знам какво ще правя — тихо рече той.

Ариа натисна спирачката.

— Какво?

— Не знам какво ще правя, ако се разведат — повтори Майк. С това смутено изражение на лицето той изглеждаше уязвим и с около десет години по-възрастен. — Сигурно ще се самоубия.

Очите ѝ се насълзиха.

— Това няма да се случи — каза тя с треперещ глас. — Обещавам ти.

Майк подсмръкна. Тя протегна ръка към него, но той се отдръпна и хукна по поляната.

Ариа реши, че е по-добре да тръгва и бавно подкара колата по криволичещия, мокър път. Тя обожаваше мокрото време. Напомняше ѝ за онези дъждовни дни, когато беше още на девет. Тогава се промъкваше до гаража на съседа, където той бе паркирал моторната си лодка, пъхаше се под брезентовото покривало и се сгушваше в една от кабините, където, заслушана в звука на потропващите капчици, водеше записки в дневника си.

Тя смяташе, че мисълта ѝ работи най-добре в дъждовно време, а сега определено имаше нужда да помисли. С А. би могла лесно да се справи, като каже на Ила за Мередит, ако тази история бе окончателно приключила. Родителите ѝ щяха да я обсъдят, Байрън щеше да каже, че това няма да се повтори и други подобни ала-бала приказки. Но сега Мередит се беше върнала и това променяше всичко. Снощи баща ѝ не се прибра у дома за вечеря — Ариа и майка ѝ вечеряха на дивана пред телевизора, като гледаха шоуто „Риск“ с по една купа, пълна със супа, в скута. И двете бяха абсолютно безмълвни. Работата беше там, че тя също не знаеше какво ще прави, ако родителите ѝ се разведат.

Когато тръгна да се изкачва по един изключително стръмен хълм, Ариа подаде газ — нейното субару винаги имаше нужда от

малко изръчкване по стръмнините. Но вместо да поеме бързо нагоре, светлините в купето угаснаха и колата се затъркаля надолу по хълма.

— Мамка му — прошепна Ариа и дръпна ръчната спирачка. Когато отново се опита да запали, двигателят изобщо не се обади.

Тя огледа пустия двулентов път. Над главата ѝ изтрещя гръмотевица и дъждът започна да се излива от небето. Ариа бръкна в чантата си, за да открие телефона. Трябваше да се обади или на пътна помощ, или на родителите си да я приберат. След като известно време рови безуспешно, тя се сети, че го е забравила на масата у дома. Дъждът беше толкова проливен, че през стъклата нищо не се виждаше.

— Мили Боже — прошепна Ариа, затисната от усещането за клаустрофобия. Пред очите ѝ се появиха цветни петна.

Ариа познаваше това тревожно усещане: връхлиташе я паниката. Беше ѝ се случвало няколко пъти досега. Първо след Онази случка с Джена, после след като Али изчезна и накрая в Рейкявик, когато, докато се разхождаше по улица Лаугавегур, видя на един билборд снимката на момиче, което изглеждаше точно като Мередит.

Успокой се, каза си тя. *Това е просто някакъв си дъжд*. Няколко пъти си пое дълбоко дъх, запуши си ушите с пръсти и започна да пее „Братко Жан“ — по неведоми причини френския вариант на популярната песничка свърши идеална работа. След като си я изпя три пъти, петната започнаха да изчезват. Дъждът беше преминал от порой в спокоен валеж. Оставаше ѝ просто да се върне обратно до фермата, която беше подминала преди малко, и да използва телефона им. Тя отвори вратата със замах, заметна униформеното си яке през глава и започна да тича. Силен порив на вятъра повдигна късата ѝ пола и тя стъпи в огромна, кална локва. Краката ѝ, обути в сандали, подгизнаха.

— По дяволите — промърмори тя.

Намираще се на около стотина метра от фермата, когато край нея мина едно ауди в морско син цвят и цялата я опръска с кална вода. После спря до нейното субару и бавно тръгна назад, докато не се изравни с нея. Стъклото на шофьорската врата се плъзна надолу.

— Добре ли си?

Ариа присви очи, от върха на носа ѝ се стичаха дъждовни капки. Зад волана седеше Шон Ейкърд от нейния клас. Той беше типичното роузуудско момче: колосано поло, поддържана кожа, американска

физиономия, скъпа кола. Само дето играеше футбол, а не лакрос. *Не* беше от хората, които би желала да види в този момент.

— Добре съм — извика тя.

— Всъщност си вир-вода. Искаш ли да те откарам?

Ариа беше толкова мокра, че усещаше как лицето ѝ се сбръчква като изсмукано. В колата на Шон бе сухо и уютно, така че тя се плъзна на предната седалка и затвори вратата.

Шон ѝ каза да хвърли мокрото си яке на задната седалка. След това се пресегна и включи отоплението.

— Накъде?

Ариа отметна мокрия си бретон назад.

— Всъщност бих искала само да използвам телефона ти и повече няма да ти досаждам.

— Добре — Шон бръкна в раницата си, за да намери телефона.

Ариа се облегна назад и се огледа. Шон не беше облепил колата си разни лепенки на групи, както правеха другите момчета, и вътре не смърдеше на момчешка пот. Вместо това ухаеше на нещо средно между прясно опечен хляб и току-що изкъпано куче. На пода пред седалката лежаха две книги: *Дзен и изкуството да караш мотоциклет* и *Даото на Пух*.

— Философията допада ли ти? — Ариа премести краката си, за да не ги измокри.

Шон наклони леко глава.

— Ами да. — Гласът му прозвуча доста смутено.

— Аз също чета такъв тип книги — рече Ариа. — Това лято, докато бях в Исландия, се посветих изцяло на френските философи. — Тя замълча. Досега изобщо не беше разговаряла с Шон. Преди да заминат за Исландия, роузуудските момчета я ужасяваха — може би отчасти това бе причината да ги мрази. — Аз, във, бях известно време в Исландия. Баща ми прекара отпуската си там.

— Знам — Шон я погледна и се усмихна криво.

Ариа се вторачи в ръцете си.

— О. — Настъпи неловко мълчание. Чуваше се само дъждът, който тропаше по покрива, и ритмичното скърцане на чистачките по предното стъкло.

— Значи четеш Камю и други подобни? — попита Шон. Когато Ариа кимна, той се ухили. — Това лято прочетох „Чужденецът“.

— Наистина ли? — Ариа вирна брадичка, убедена, че той нищо не е разбрал от книгата. Пък и какво би търсило едно типично роузуудско момче в дълбоко философската литература? Ако можеше да оприличи това на изпита САТ, задачата щеше да бъде „типичното роузуудско момче чете френски философи: американски туристи в Исландия: бърза закуска където и да е, само не в Макдоналдс.“ Подобни неща просто не се случваха.

Шон не каза нищо и тя набра домашния си номер. Той иззвъня няколко пъти, без да я прехвърли на телефонен секретар — още не бяха го настроили. След това набра номера на баща си в училище — беше почти пет часа, а той беше залепил на хладилника часовете на занятията си — от 3.30 до 5.30. Там също я очакваше само дълго звънене.

Щом Ариа си представи къде би могъл да бъде... или с кого би могъл да бъде, пред очите ѝ отново се появи петната. Тя се наведе напред, над голите си крака, като се опита да диша дълбоко. Отново започна да си припява на ум „Братко Жан“.

— Уха! — рече Шон. Гласът му идваше сякаш от много далеч.

— Добре съм — каза Ариа, гласът ѝ се изгуби в краката ѝ. — Просто трябва да...

Чуваше как Шон тършува наоколо. После тикна една торбичка от Бъргър кинг в ръката ѝ.

— Дишай в това. Може да има някое друго пържено картофче, за което се извинявам.

Ариа притисна торбичката към устата си и бавно започна да вдишва и издишва. Тя усещаше топлата ръка на Шон на гърба си. Лека-полека замайването започна да отминава. Когато отново вдигна глава, Шон я гледаше разтревожено.

— Паникьоса ли се? — попита той. — И мама изпада в такива състояния. Торбичките винаги помагат.

Ариа смачка торбичката в скута си.

— Благодаря.

— Тревожи ли те нещо?

Ариа бързо поклати глава.

— Не, всичко е наред.

— Стига де — рече Шон. — Не е ли това причината хората да се паникьосват?

Ариа стисна здраво устни.

— Сложно е за обяснение. — Освен това, искаше да каже още тя, откога едно типично роузуудско момче е тръгнало да се интересува от проблемите на момичетата?

Шон сви рамене.

— С Алисън Дилорентис бяхте приятелки, нали?

Ариа кимна.

— Странна работа, не мислиш ли?

— Да. — Тя се прокашля. — Въпреки че не е странно по начина, по който мислиш ти. Искам да кажа, че е странно и в друг смисъл.

— Какъв например?

Тя се разкърши. Мокротото ѝ белъо бе започнало да я боцка. Днес в училище имаше усещането, че всички снижават глас, когато ѝ говорят. Да не би да смятаха, че ако кажат нещо с нормален тон, тя щеше да получи нервен срив?

— Просто ми се ще всички да ме оставят на мира — най-накрая рече тя. — Както миналата седмица.

Шон перна с ръка ароматизатора за кола с мирис на бор, който висеше на огледалото за обратно виждане, и той се залюля напред-назад.

— Знам какво имаш предвид. Когато мама умря, всички смятаха, че ако дори за секунда ме оставят сам, аз ще откача.

Ариа веднага изпъна гръб.

— Майка ти е умряла?

Шон я погледна.

— Да. Доста време мина оттогава. Бях в четвърти клас.

— О — Ариа се опита да си припомни как изглеждаше Шон в четвърти клас. Той бе едно от най-ниските момчета в класа, няколко пъти се падаха заедно в отборите по кикбол, но това беше всичко. Тя се почувства зле заради това, че бе толкова разсеяна. — Съжалявам.

Отново настъпи мълчание. Ариа кръстоса крака, след това отново ги опъна. В колата бе започнало да мирише на вълна от мократа ѝ пола.

— Трудно беше — рече Шон. — Баща ми смени една камара приятелки. В началото мащехата ми изобщо не ми харесваше. Но накрая свикнах с нея.

Ариа усети как очите ѝ се пълнят със сълзи. Тя не искаше да свикне с промените в *нейното* семейство. Подсмръкна шумно.

Шон се наведе напред.

— Сигурна ли си, че не искаш да поговорим?

Ариа сви рамене.

— Това би трябвало да бъде тайна.

— Ето какво ще ти кажа. Ти ще ми кажеш твоята тайна, после аз ще ти кажа моята.

— Добре — съгласи се бързо Ариа. Всъщност тя си умираше от желание да говори за това. Щеше да признае всичко на приятелките си, но те толкова стриктно пазеха собствените си тайни, които бяха известни на А., че това накара Ариа също да замълчи за своята. — Но няма да казваш на никого.

— Естествено.

Тогава Ариа му разказа за Байрън и Ила, Мередит и онова, което двамата с Майк бяха видели предишния ден в бара. Историята просто потече като река.

— Не знам какво да правя — рече накрая тя. — Чувствам се така, сякаш аз съм единственият човек, който споява семейството.

Шон мълчеше и Ариа се уплаши, че просто е спрял да я слуша, но след минутка той вдигна глава.

— Баща ти не бива да те поставя в такова положение.

— Ами да. — Ариа го погледна. Като се пренебрегнат запасаната риза и късите панталони цвят таки, той всъщност беше доста сладък. Имаше розови устни и възлести пръсти. По фигурата, която се очертаваше под впитата риза, тя можеше да предположи, че е в отлична спортна форма. Внезапно се почувства ужасно неловко.

— С теб се говори толкова лесно — срамежливо продума тя, вперила поглед в голите си колене. Установи, че когато си е бръснала краката, е пропуснала няколко косъмчета. Обикновено това не и правеше впечатление, но сега я подразни. — Благодаря ти.

— Няма защо. — Когато Шон се усмихна, покрай очите му се появиха бръчици и от погледа му заструи топлина.

— Определено не си представях, че така ще прекарам следобед — добави Ариа. Дъждът продължаваше да облива предното стъкло, но докато бе говорила, в колата беше станало много топло.

— Нито пък аз. — Шон погледна през прозореца. Дъждът започна да намалява. — Но... Не знам. Беше готино, нали?

Ариа сви рамене. След това се сети.

— Хей, ти ми обеща своята тайна! Дано да си заслужава.

— Ами, не знам дали си заслужава. — Шон се наведе към Ариа, тя също се приближи към него. За частица от секундата тя си помисли, че ще се целунат.

— Аз членувам в един клуб, наречен „В-клуб“ — прошепна Шон. Дъхът му миришеше на мента. — Знаеш ли какво означава това?

— Мисля, че да. — Ариа се опита да потисне усмивката си. — Това означава никакъв секс преди сватбата, нали?

— Точно така. — Шон се облегна назад. — И така... Аз съм девственик. Само дето... Вече не знам дали искам да бъда такъв.

9. НЕЧИЯ ПЛАТЕЖОСПОСОБНОСТ НАМАЛЯВА

Сряда следобед господин Макадам, учителят на Спенсър по икономика, се разхождаше напред-назад по пътеките между чиновете, изваждаше по едно снопче листи от купчинката, която носеше в ръце и ги поставяше с лицето надолу пред всеки ученик. Той беше висок мъж с изпъкнали очи, римски нос и широко лице. Няколко години по-рано един от най-добрите му ученици бе отбелязал, че той прилича на Сепия от „Спондж Боб, карираните панталонки“, и името просто му залепна.

— Някои от тези тестове са много добри — промърмори той.

Спенсър се изпъна на мястото си. Направи същото, което правеше винаги, когато не бе сигурна, че е справила добре на теста: помисли си коя е най-ниската оценка, която може да получи, и пак да завърши с отличие класа. Обикновено оценката, която си представяше, бе толкова ниска — въпреки че за Спенсър ниско беше и три плюс, в най-лошия случай три — че накрая винаги се оказваше приятно изненадана. *Три плюс*, си повтаряше тя, докато Сепия поставяше теста на чина пред нея. *Това е дъното*. След това разгърна теста.

Три минус.

Спенсър изпусна листите на чина, сякаш внезапно се бяха подпалили. Тя прегледа теста за отговори, които Сепия да е отбелязал грешно като неверни, но не знаеше отговорите на въпросите, отбелязани отстрани с едно голямо червено Х.

Добре де, може би просто не е била добре подготвена.

Когато предишния ден започнаха да решават теста, единственото, за което можеше да мисли, докато загражда верните отговори, бе а) Рен и как тя повече никога няма да го види, б) родителите ѝ и Мелиса и как да ги накара отново да я заобичат, в) Али и г), д), е) и ж) тормозещата я тайна за Тоби.

Тя безумно се измъчваше. Но какво можеше да направи — да иде при ченгетата? И да им каже... какво? *Преди четири години едно момче ми каза „ще те пипна!“ и аз мисля, че то е убило Али, и освен това смятам, че ще убие и мен? Получих съобщение по телефона, в което ме предупреждават, че аз и приятелките ми сме в опасност? Ченгетата ще се засмеят и ще кажат, че пие твърде много Риталин. Освен това тя се боеше да разкаже на приятелките си какво става. Ами ако А. говореше сериозно и нещо лошо наистина ще им се случи, ако тя разкаже на някого?*

— Как си? — прошепна някой край нея.

Спенсър подскочи. Андрю Кембъл седеше до нея. Той бе отличен ученик, също като нея. Двамата със Спенсър бяха определени като номер едно и две в класа, и непрекъснато си сменяха позициите. Неговият тест лежеше гордо на чина с лицето нагоре. Една голяма червена шестица се кипреше на първата страница.

Спенсър притисна своята купчинка листи към гърдите си.

— Добре съм.

— Хубаво. — Кичур от дългата руса лъвска грива на Андрю падна върху лицето му.

Спенсър цъкна през зъби. Андрю бе ужасно любопитен. Винаги бе смятала, че това е просто симптом на неговата свръхамбициозност, а миналата седмица дори се зачуди дали той не е А. Но докато живият интерес, който Андрю проявяваше към живота на Спенсър, беше подозрителен, тя не мислеше, че той е злобен по природа. Той ѝ беше помогнал в деня, когато работниците откриха тялото на Али, беше я завил с одеяло, когато тя изпадна в шок. А. не би постъпил по този начин.

След като Сепия им даде задачите за домашно, Спенсър прегледа записките си. Почеркът ѝ, който обикновено бе равен и следваше редовете, сега криволичеше по цялата страница. Тя започна бързо да преписва записките, но бе прекъсната от звънеца и покорно тръгна да става. *Три минус.*

— Госпожице Хейстингс?

Тя вдигна поглед. Сепия ѝ махна да се приближи към бюрото му. Тя тръгна, пътьом изпъвайки униформеното си сако, като внимаваше да не се препъне с карамелените си боти от ярешка кожа.

— Вие сте сестра на Мелиса Хейстингс, нали?

Спенсър усети как изстива вътрешно.

— Аха. — Беше очевидно, какво ще последва.

— В такъв случай съм наистина изненадан. — Той потупа с молив по бюрото. — За мен беше удоволствие да преподавам на Мелиса.

Сигурно е било така, изръмжа Спенсър мислено.

— Къде е сега тя?

Спенсър стисна зъби. У дома, обсебила цялата любов и внимание на родителите ни.

— Учи в Уортън. За бакалавър.

Сепия се усмихна.

— Винаги съм знаел, че ще иде в Уортън. — След това изглежда Спенсър. — Следващият понеделник ще ви дам първите есета — рече той. — Ще ти подсказа малко: книгите за допълнително четене, за които споменах в час, много ще ти помогнат.

— О! — Спенсър се почувства неловко. Дали бе решил да ѝ подсказе, защото бе получила три минус и той я бе съжалил, или защото бе сестра на Мелиса? Тя изпъна рамене. — И без това смятах да си ги взема.

Сепията я изглежда безпристрастно.

— Добре тогава.

Спенсър бавно тръгна по коридора, чувствайки се адски объркана. Обикновено се подмазваше на учителите за по-високи оценки, но Сепията я беше накарал да се чувства като най-слабата в класа.

Беше краят на учебния ден. Учениците в „Роузууд“ се суетяха край шкафчетата си, — пяхаха учебници в чантите си, обсъждаха плановете си по телефона или си вземаха екипите за тренировка. Спенсър имаше тренировка по хокей в три, но първо смяташе да иде в книжарницата „Майстор на словото“ за книгите на Сепията. След това щеше да провери как вървят нещата с годишника, да види списъка с доброволци за проекта „Родина за човечеството“, да се обади на преподавателя по театрално майсторство. Сигурно щеше да закъснее няколко минути за хокея, но какво можеше да направи?

Щом мина през вратата на книжарницата, тя веднага се успокои. Тук винаги беше тихо, не досаждаха никакви раболепни служители. След като Али изчезна, Спенсър често идваше тук да чете комиксите

„Калвин и Хобс“, само за да бъде сама. Освен това персоналът не се дразнеше, когато звъняха мобилни телефони, а точно това се случи на Спенсър. Сърцето ѝ прескочи... а когато видя кой ѝ звъни, затупка по съвсем различен начин.

— Рен — прошепна тя в телефона, облегна се на един рафт и бавно се снижи, присвивайки колене.

— Получи ли писмото ми? — попита той с онзи секси британски акцент, след като чу гласа ѝ.

— Ами... да — отговори Спенсър. — Но... Мисля, че не трябва да ми се обаждаш.

— Значи искаш да прекъсна?

Спенсър се огледа отчаяно, като звяр в клетка, и видя двама първокурсници, които се подхилкваха край секцията с книги за секса, и една възрастна жена, която разглеждаше карта на Филадельфия.

— Не — прошепна тя.

— Умирам от желание да те видя, Спенс. Може ли да се срещнем някъде?

Спенсър не отговори. Толкова ѝ се искаше да каже да, че от желание чак я заболя.

— Не съм сигурна, че в момента това е добра идея.

— Какво значи, че не си сигурна? — Рен се засмя. — Стига, Спенс. И без това ми беше достатъчно тежко да не ти се обаждам толкова дълго.

Спенсър поклати глава.

— Аз... Не мога — реши се да каже най-накрая. — Съжалявам. Семейството ми... Те дори не ме поглеждат. Сигурно ще можем да опитаме отново след... да речем два месеца?

Рен се умълча.

— Ти май говориш сериозно.

Спенсър подсмръкна в отговор.

— Просто си помислих... Не знам. — Гласът на Рен прозвуча напрегнато. — Сигурна ли си?

Тя прокара ръка през косата си и погледна през големия панорамен прозорец на книжарницата. Мейсън Байърс и Пенелъпи Уейтс от нейния клас се целуваха пред закусвалнята „Фера“, която се намиреше от другата страна на улицата. В момента тя ги мразеше.

— Сигурна съм — рече тя на Рен, но думите заседнаха на гърлото ѝ. — Съжалявам — и тя затвори телефона.

После въздъхна тежко. Внезапно книжарницата ѝ се стори много тиха. Дискът с класическа музика бе спрял. Косата ѝ настръхна. Някой би могъл да чуе разговора ѝ.

Тя тръгна към секцията с икономическа литература, като трепереше цялата. Погледна подозрително момчето, което се беше спряло до секцията за Втората световна война, и жената, която разглеждаше календар на „Булдог на месеца“. Възможно ли бе някой от тях да е А.? Как така А. знаеше всичко?

Тя бързо откри книгите от списъка на Сепията, отиде до щанда и подаде кредитната си карта, като нервно въртеше сребристите копчета на морскосиньото си униформено сако. Така не ѝ се искаше да се връща в училище за останалите часове и хокея. Просто умираше от желание да се прибере у дома и да се скрие в стаята си.

— Хм — момичето на касата, което имаше три обеци на веждата си, ѝ подаде кредитната карта Виза. — С картата ви нещо не е наред.

— Това е невъзможно — подскочи Спенсър. После измъкна една Мастъркард.

Момичето прекара картата през автомата, но той отново изпиука неодобрително.

— И тази не става.

Продавачката се обади на някого, кимна няколко пъти и затвори телефона.

— Вашите кредитни карти са анулирани — каза тихо тя, ококорила покритите си с тежък грим очи. — Би трябвало да ги срежа, но... — Тя сви покорно рамене и ги подаде обратно на Спенсър.

Тя ги грабна от ръката ѝ.

— Автоматът ви сигурно е счупен. Тези карти, те са... — Тя се канеше да каже, *Те са свързани с банковата сметка на родителите ми*, когато прозрението изведнъж я връхлетя.

Родителите ѝ ги бяха анулирали.

— Искате ли да платите с пари в брой? — попита продавачката.

Нейните родители бяха *анулирали* кредитните ѝ карти. Какво щеше да последва, да я заключат в хладилника ли? Да прекъснат електричеството към стаята ѝ? Да ограничат достъпа ѝ до кислород?

Спенсър излетя като фурия от книжарницата. Беше използвала кредитна карта когато се прибираще от погребението на Али, за да си купи парче соева пица със сирене. Тогава не бе имала никакви проблеми.

Вчера сутринта се беше извинила на родителите си, а сега картите ѝ вече не ставаха за нищо. Това беше страхотен шамар за нея.

Тя се задъхваше от гняв. Ето значи какво чувстват към нея!

Спенсър тъжно погледна към двете си кредитни карти. Беше ги използвала толкова често, че идентификационният код бе започнал да се изтърква. Мърморейки обидено тя затвори портмонето си и измъкна мобилния телефон. Потърси сред получените съобщения номера на Рен. Той се обади още след първото позвъняване.

— Кажи си адреса — рече тя. — Промених си мнението.

10. ОТ ВЪЗДЪРЖАНИЕТО СЪРЦЕТО СТАВА ПО-ВЛЮБЧИВО

Същия следобед Хана стоеше на входа на Роузуудската Младежка християнска организация, която се помещаваше в реставрирана колониална сграда. Фасадата ѝ бе изградена от червени тухли, имаше високи колкото два етаж бели колони, а корнизите под стряхата и прозорците бяха толкова претрупани, сякаш принадлежаха на нечия богаташка къща. Родът Бригс, легендарното ексцентрично богато семейство, построило сградата през 1886 година. Тя била обитавана от десетима членове на семейството, трима постоянни гости, два папагала и дванайсет обикновени пудела. По-голямата част от прилежащите ѝ постройки бяха съборени, за да се направи място за басейна с шест коридора, фитнес центъра и стаите за срещи. Хана се зачуди какво ли биха си помислили семейство Бригс за групите, които се срещаха в тяхното имение. Като например Клуба на девствениците.

Хана изпъна рамене и тръгна надолу по коридора към стая номер 204, където се провеждаха срещите на Клуба. Шон продължаваше да не отговаря на обажданията ѝ. Тя просто искаше да каже, че съжалява, *за Бога!* Как биха могли отново да се съберат, щом тя няма възможност да му се извини? Единственото място, което Шон посещаваше и знаеше, че тя винаги ще отбягва, бе Клубът на девствениците.

Това можеше и да бъде нарушаване на личното му пространство, но каузата си заслужаваше. Шон ѝ липсваше, особено в светлината на всичко, което се случваше с А.

— Хана?

Хана се обърна. Наоми Циглър бе яхнала велоергометъра във фитнес салона. Бе облечена с тъмночервени хавлиени шорти на „Адидас“, впито розово спортно бюстие и съответно розови чорапки. Русата ѝ опашка беше привързана с червена панделка.

Хана се усмихна фалшиво, но дълбоко в себе си трепереше от злоба. Наоми и най-добрата ѝ приятелка, Райли Улфи, мразеха Хана и Мона. Миналата пролет Наоми открадна гаджето на Мона, Джейсън Райдър, и след две седмици го заряза. На миналогодишния бал Райли някак бе разбрала, че Хана ще бъде с рокля на Калвин Клайн с морскозелен цвят... и си беше купила абсолютно същата, само че в яркочервен цвят.

— Какво правиш тук? — извика Наоми, като продължи да върти педалите. Хана забеляза, че на дисплея на велоергометъра пишеше, че Наоми е изгорила 876 калории. Кучка.

— Просто имам среща — промърмори Хана. Тя притисна длан към вратата на стая 204, като се стараеше да изглежда невъзмутима, без да забележи, че тя не е затворена. Вратата зейна, Хана изгуби равновесие и се строполи вътре. Всички, които бяха в стаята, се обърнаха към нея.

— Ю-ху? — извика една жена, облечена с ужасяващо сако шотландско каре. Тя подаде глава през вратата и попита: — Да не би да сте тук за срещата?

— Ами... — измънка Хана. Когато отново се обърна към велоергометъра, Наоми беше изчезнала.

— Не се страхувай.

Хана не знаеше какво друго да направи, затова просто последва жената в стаята и седна.

Стаята бе облицована с дървена ламперия, тъмна и задушна. Децата седяха на дървени столове с високи облегалки. Повечето от тях изглеждаха нормални, малко като ония, лицемерно набожните. Момчетата бяха или твърде дундести или твърде мършави. Тя не можа да познае никой друг от „Роузууд дей“, освен Шон. Той седеше от другата страна на стаята до благоприлично изглеждащи две руси девойки, и паникьосано се взираше в Хана. Тя лекичко му махна, но той не реагира.

— Аз съм Кендис — рече жената, която се бе дошла до вратата. — А ти си...

— Хана. Хана Мерин.

— Чудесно! Добре дошла, Хана — каза Кендис. Тя беше около четиридесетте, имаше къса русолява коса и направо се беше оляла с парфюм „Клое нарцис“ — иронията беше в това, че Хана се беше

напръскала с Нарцис миналия петък, когато трябваше да го направи с Шон. — Какво те води при нас?

Хана се поколеба.

— Ами мисля, че съм дошла... за да разбера малко повече по въпроса.

— Добре, първото нещо, което искам да ти кажа, е, че тук си на сигурно място. — Кендис положи ръце на облегалката на стола, на който седеше едното русо момиче. — Каквото и да кажеш, то няма да напусне тази стая, така че не се притеснявай от нищо. Но трябва да обещаеш, че ти също няма да изнасяш нищо от тази стая навън.

— О, обещавам — бързо рече Хана. По никакъв начин нямаше да разкаже, какво е чула тук. Това щеше да подсказе, че самата тя е била тук.

— Има ли нещо, което би искала да узнаеш? — попита Кендис.

— Ами... Не съм сигурна — заекна Хана.

— А искаш ли да кажеш нещо?

Хана крадешком хвърли един поглед към Шон. Той я погледна така, сякаш искаше да каже: *Да, какво искаш да кажеш?*

Тя изпъна гръбнака си.

— Напоследък мислих много са секса. Тъъ, искам да кажа, че изпитвах силно любопитство. Но сега... Не знам. — Тя си пое дълбоко дъх и се опита да си представи какво би искал да чуе Шон. — Мисля, че трябва да го направя с подходящия човек.

— Подходящия човек, когото *обичаш* — я поправи Кендис. — И за когото би се омъжила.

— Да — бързо се съгласи Хана.

— Но това е доста трудно — Кендис тръгна да обикаля из стаята. — Някой иска ли да каже нещо на Хана? Да сподели опит?

Едно русокосо момче с камуфлажни панталони, което изглеждаше дори симпатично — ако сте кривогледи — вдигна ръка, но след това явно промени мнението си и я свали. Едно момиче с кестенява коса, облечено с розова тениска „Дабъл Бабъл“ колебливо вдигна два пръста във въздуха и рече:

— Аз също мислех много за секса. Приятелят ми ме заплаши, че ще скъса с мен, ако не го направим. Известно време мислех, че съм готова да го направя, но сега съм доволна, че отказах.

Хана кимна, като се опитваше да изглежда замислена. Кого заблуждаваха тези хора? Тя се чудеше дали тайничко не се надяват да им излезе късмета.

— Шон, ти какво ще кажеш? — попита Кендис. — Миналата седмица ни разказа, че с приятелката ти имате различни мнения по въпроса за секса. Как вървят нещата?

Хана усети че бузите ѝ парят. Тя. Просто. *Не можеше*. Да повярва.

— Добре — промърмори Шон.

— Сигурен ли си? Поговори ли с нея, както обсъдихме тук?

— Да — рече Шон рязко.

Последва дълго мълчание. Хана се зачуди дали те знаеха, че „тя“ всъщност е... тя.

Кендис обикаляше из стаята и питаше останалите за техните изкушения: Дали някой е лягал в леглото до приятеля или приятелката си. Дали някой е правил секс? Някой гледал ли е еротичния канал? *Да, да, да!* В съзнанието си Хана отговори с „да“ и на трите въпроса, въпреки че знаеше, че се намира в Д-клуба на отричащите.

Няколко други деца зададоха въпроси, свързани със секса — повечето искаха да разберат какво точно се счита за „сексуален опит“, какво би трябвало да избягват. „Всичко“, категорично отсече Кендис. Хана се сащиса — тя мислеше, че Д-клубът забранява самия акт, но не и цялото меню. Най-накрая дойде време за почивка и децата станаха, за да се поразтъпчат. На масата до стената имаше кутийки с газирана вода, пластмасови чаши, чиния с бисквитки „Ореос“ и пакетчета чипс. Хана се изправи, опъна пурпурния си клин и се протегна с ръце във въздуха. Не можеше да не забележи, че Шон е зяпнал голичкото ѝ коремче. Тя му се усмихна флиртуващо и се приближи до него.

— Здравсти.

— Хана... — Той прокара ръка по късо подстриганата си коса, очевидно се чувстваше неудобно. Когато миналата пролет се подстрига, Хана му беше казала, че прилича малко на Джъстин Тимбърлейк, само дето не пее толкова добре. В отговор Шон бе направил една ужасна, но в същото време много сладка интерпретация на „Cry me a river“^[1]. Това беше по времето, когато все още беше забавен. — Какво правиш? — попита той.

Тя притисна ръка към гърлото си.

— Какво имаш предвид?

— Просто... Не знам дали мястото ти е тук.

— Защо? — ядоса се тя. — Имам пълното право да бъда тук, също както всички останали. Искам просто да се извиня, разбираш ли? Опитах се да поговоря с теб в училище, но ти продължаваш да ме избягваш.

— Много е сложно, Хана — рече Шон.

Тя тъкмо се канеше да го пита какво му е сложното, когато Кендис ги прегърна през раменете.

— Виждам, че вие двамата се познавате.

— Точно така — изчурулика Хана, моментално прикривайки раздразнението си.

— Толкова се радваме, че си тук, Хана — грейна Кендис. — Ти ще бъдеш истински позитивен пример за нас.

— Благодаря. — Хана леко потрепери. Никога не беше прегръщана така. Нито от треньорката ѝ по тенис в трети клас, нито от приятелките ѝ, нито от учителите, да не говори за родителите ѝ. Може би Клубът на девствениците бе нейното призвание. Тя си се представи като говорителка на клуба. Може би това бе нещо като мис Америка, само дето вместо корона ще получи прочутия пръстен на Клуба на девствениците. Или може би чантичката на Клуба. Луи Вуитон със закопчалка с монограм черешка и ръчно изрисувано Д.

— Мислиш ли да ни посетиш отново другата седмица? — попита Кендис.

Хана погледна Шон.

— Сигурно.

— Чудесно — извика Кендис.

Тя отново остави Шон и Хана насаме. Хана усети как стомахът я присвива. Щеше ѝ се да не бе яла шоколадовия сладолед, който си бе купила преди да дойде на срещата.

— Значи тук сте говорили за мен, а?

Шон затвори очи.

— Съжалявам, че тя спомена за това.

— Не, всичко е наред — прекъсна го Хана. — Изобщо не съм осъзнавала колко много означава това... за теб. И част от нещата, за които говорят, наистина ми допадат. За това, че трябва да обичаш човека. Напълно го подкрепям. И всички изглеждат наистина мили. —

Тя се изненада колко лесно излизаха думите от устата ѝ. Всъщност тя наистина мислеше онова, което казва.

Шон сви рамене.

— Да, биват.

Хана се намръщи, изненадана от безразличието му. После въздъхна и вдигна очи.

— Шоъ, наистина съжалявам за онова, което се случи. За... за колата. Аз просто... Не знам как да се извиня. Чувствам се толкова глупаво. Но не мога да понеса да ме мразиш.

Шон мълчеше.

— Не те мразя — каза най-накрая той. — Просто в петък малко прибързахме. Мисля, че и двамата се чувствахме страшно неловко. Тоест, аз мисля, че не трябваше да правиш онова, което направи, но... — Той сви рамене. — Разбрах, че помагаш в клиниката, така ли е?

— Аха. — Тя се надяваше, че не е сбърчила неволно носа си от отвращение.

Той кимна одобрително няколко пъти.

— Според мен това е страхотно. Убеден съм, че направо озаряваш деня на пациентите.

Хана усети как се изчервява, но добротата му не я изненада. Шон беше добро, състрадателно момче, както пише по книгите — той даваше пари на бездомниците във Филаделфия, рециклираше старите си мобилни телефони и никога не обиждаше никого, дори знаменитостите, които съществуваха, за да бъдат подигравани. Това бе една от причините Хана да се влюби в Шон в шести клас, когато все още бе пълничка загубенячка.

Но миналата седмица едва не го беше загубила. Беше изминала дълъг път, откакто беше нещастната смотанячка, която вършеше мръсната работа на Али, и не можеше да позволи една пианска грешка по време на градинско парти да провали тяхната връзка. Въпреки че... имаше нещо — по-скоро някой — който можеше да провали връзката им.

Мога да те СЪСИПЯ.

— Шоъ? — сърцето на Хана прескочи. — Получавал ли си някакви странни съобщения във връзка с мен?

— Съобщения? — повтори Шон. Той вдигна глава. — Не...

Хана загриза нокътя си.

— Ако получиш — рече тя, — не им вярвай.

— Добре — усмихна ѝ се Шон. Хана усети как се наелектризира.

— И така — рече тя след кратка пауза, — нали не си се отказал от бала?

Шон извърна глава.

— Не съм. Сигурно ще отида с приятели.

— Запази един танц за мен — измърка тя и стисна ръката му. Обожаваше усещането на ръцете му — здрави, топли и мускулести. Толкова ѝ беше приятно да го докосва, че *може би* бе склонна да се откаже от секса преди сватбата. Двамата с Шон щяха да избягват хоризонталното положение, щяха да затварят очи при секс-сцените и щяха да заобикалят магазина на „Виктория’с сикрет“ в мола. Ако това бе цената да бъде с единственото момче, което някога беше... ами, *обичала*, то Хана бе склонна да направи тази жертва.

А кой знае, ако начинът, по който Шон гледаше голото ѝ коремче, означаваше нещо, тя може би щеше да успее да го разубеди.

[1] Известна песен на Джъстин Тимбърлейк. — Б.пр. ↑

11.

НИМА МАЙКАТА НА ЕМИЛИ НЕ Я Е НАУЧИЛА ДА НЕ СЕ КАЧВА В КОЛИТЕ НА НЕПОЗНАТИ?

Емили натисна бутона на машината за дъвки. Беше сряда, тренировките по плуване бяха свършили и тя купуваше разни работи от закусвалнята за майка си. Всеки път, когато идваше във „Френските поляни“, тя отиваше при машината за дъвки и дори си беше измислила нещо като игра: ако получи жълта дъвка, ще ѝ се случи нещо хубаво. Тя погледна към дъвката в ръката си. Беше зелена.

— Здравсти — някой се изправи до нея.

Емили погледна нагоре.

— Ариа, здрасти.

Както обикновено Ариа не се притесняваше да се облича екстравагантно. Носеше неоновосиня дебела фланела, която подчертаваше хипнотизиращите ѝ, леденосини очи. И въпреки че беше облякла стандартната униформена пола, тя я беше повдигнала доста над коленете си и я беше комплектувала с чифт черни калци и равни моркосини пантофки. Черната ѝ коса бе вързана на висока опашка, тип мажоретка. Видът ѝ бе поразителен и повечето представители на мъжкия пол на паркинга пред „Френските поляни“ я зяпаха.

Ариа се наведе към нея.

— Добре ли си?

— Да. А ти?

Ариа сви рамене. Тя хвърли скришен поглед към паркинга, който бе претъпкан с нетърпеливи състезатели по картинг, тикащи колите си към гаража.

— Получавала ли си някакви...

— Не. — Емили избегна погледа на Ариа. Тя беше изтрила понеделнишкото съобщение от А. — онова за нейната любов — и

усещането бе почти като да не беше се случвало. — А ти?

— Нищо. — Ариа сви рамене. — Може да сме се отървали.

Не, не сме, искаше да каже Емили. Тя се ухапа от вътрешната страна на бузата.

— Значи, по всяко време можеш да ми се обаждаш. — Ариа пристъпи към машината за сода.

Емили напусна магазина цялата обляна в студена пот. Защо само тя получаваше съобщения от А.? Да не би да ѝ е хвърлил око?

Тя пхна торбичката със стоки в раницата си, отключи катинара на колелото си и подкара към изхода на паркинга. Когато сви по улицката, оградена от километри боядисани в бяло огради, тя усети аромата на есента във въздуха. Есента в Роузууд винаги напомняше на Емили, че е настъпило началото на плувния сезон. Обикновено това беше хубаво, но тази година Емили чувстваше притеснение. Предишния ден, след приключването на финалите, треньорката Лорън беше обявила, че я избира за новия капитан на отбора. Всички момичета се бяха струпали край нея, за да я поздравят, и когато тя съобщи новината на родителите си, очите на майка ѝ се насълзиха. Емили знаеше, че трябва да се чувства щастлива — нещата се връщаха в нормалното си русло. Само дето тя чувстваше, че безвъзвратно се е променила.

— Емили! — извика някой зад гърба ѝ.

Тя се изви, за да види кой я вика, и предното ѝ колело заора в купчина мокри листа. Внезапно се озова на земята.

— Мили Боже, добре ли си? — попита някой.

Емили отвори очи. Над нея се беше надвесил Тоби Кавана. Беше си сложил качулката на анорака и лицето му изглеждаше призрачно и хлътноло.

Тя изскимтя. Непрекъснато се сещаше за вчерашния инцидент в съблекалнята. Лицето на Тоби, разстроеното му изражение. Как само бе *погледнал* Бен и Бен беше подвил опашка. Съвпадение ли беше, че точно в онзи момент беше решил да мине по коридора или я следеше? Тя се сети за бележката на А. *Въпреки че повечето от нас тотално са се променили...* Е, Тоби определено се бе променил.

Той се наведе напред.

— Дай да ти помогна.

Емили отблъсна колелото от себе си, внимателно помръдна краката си и дръпна нагоре крачолите на панталоните, за да огледа дългата, болезнена драскотина на пиццала.

— Добре съм.

— Преди малко изпусна това. — Тоби подаде на Емили късметлийското ѝ портмоне. То бе ушито от розова кожа и на предницата му бе извезан монограмът *E*; Али го беше подарила на Емили месец, преди да изчезне.

— А, благодаря — Емили се пресегна и го взе смутена.

Тоби погледна драскотината и се намръщи.

— Не ми изглежда добре. Искаш ли да отидем до колата? Имам някакви лепенки там...

Сърцето на Емили подскочи. Първо бе получила съобщението от А., после Тоби я спасява в съблекалнята, а сега това. Защо всъщност той учи в „Тейт“? Не трябваше ли да е в Мейн? Винаги се беше чудила какво знае Тоби за Онова с Джена и защо си беше признал.

— Не, сериозно, добре съм — каза тя, повишавайки тон.

— Не може ли поне да те откарам до някъде?

— Не! — изскимтя Емили. Едва тогава забеляза колко силно тече кръвта от крака ѝ. Тя не можеше да гледа кръв. Ръцете ѝ започнаха да омекват.

— Емили? — рече Тоби. — Добре ли...

Погледът ѝ се замъгли. Не можеше да припадне точно сега. Трябваше да се махне от Тоби. *Въпреки че повечето от нас тотално са се променили...* След това потъна в мрак.

* * *

Когато се свести, тя лежеше на задната седалка на малка кола. Драскотината на крака ѝ бе покрита с множество лепенки. Тя се огледа замаяно, опитвайки се да се ориентира, и едва тогава забеляза кой кара.

Тоби се обърна назад.

— Бау!

Емили изпищя.

— Олеле! — Тоби спря на един светофар и вдигна ръце във въздуха, жест, който казваше „*Не стреляй!*“. — Извинявай. Просто се

пошегувах.

Емили се изправи на седалката. Тя бе затрупана с разни вещи: празни бутилки от „Гаторейд“, тетрадки с телена спирала, учебници, изтъркани маратонки и сив анцуг. Тапицерията ѝ бе изтъркана и поизтърбушена, като разкриваше пълнежа от син дунапрен. Ароматизатор за кола с формата на танцуващо мече висеше от огледалото за обратно виждане. И все пак колата не ухаеше приятно, а бе изпълнена с остра, парлива миризма.

— Какво правиш? — изпищя Емили. — Къде отиваме?

— Ти припадна — спокойно ѝ отговори Тоби. — Сигурно при вида на кръвта. Не знаех какво да правя, затова те вдигнах и те отнесох в колата. Пъхнах колелото ти в багажника.

Емили погледна в краката си: там се намираше раницата ѝ. Тоби я е вдигнал? Ей така, на ръце? Тя напълно откачи и почувства, че ще припадне отново. Погледна през прозореца, но не разпозна горския път, по който се движеха. Можеха да се намират *навсякъде*.

— Пусни ме да изляза — изкрещя Емили. — Оттук мога да се прибера с колелото.

— Но тук няма отклонение...

— Сериозно говоря. Спри.

Тоби отби до един тревист хълм и се обърна към нея. Ъглите на устата му увиснаха, а очите му се разшириха от безпокойство.

— Не исках да... — Той потърка брадата си с ръка. — Какво трябваше да направя? Да те оставя да си лежиш там?

— Да — отговори Емили.

— Ами тогава съжалявам. — Тоби излезе от колата, отиде до нейната врата и я отвори. Кичур тъмна коса закри очите му. — В училище се записах доброволно в екипа за първа помощ. Сега изпитвам желание да спасявам всички. Дори онези, например, които са пострадали при катастрофа.

Емили погледна към пътя и забеляза гигантското водно колело на конната ферма Апългейт. Тя не се намираше на края на света, а само на една миля от нейната къща.

— Хайде — рече Тоби. — Ще ти помогна да излезеш.

Може би беше прекалила с реакцията си. Наистина имаше много хора, които се бяха променили много — като всичките ѝ стари

приятелки, например. Това не означаваше, че Тоби задължително е А. Тя отпусна захвата си на седалката.

— Ами... Ако искаш, можеш да ме откараш до дома.

Известно време той остана там, вперил поглед в нея. Едното ъгълче на устата му се повдигна нагоре почти до усмивка. Изражението на лицето му казваше, *ами, хубаво, ненормалничке*, но той не го изказа на глас.

После се върна на шофьорското място, а Емили тихомълком започна да го изучава. Тоби *наистина* се беше променил. Тъмните му очи, които преди наистина бяха страховити, сега изглеждаха дълбоки и мрачни. И всъщност той можеше да говори. Свързано. В онова лято, след шести клас, Емили и Тоби бяха на един и същи лагер по плуване. Тоби безсрамно я зяпаше, после сваляше козирката на шапката над очите си и хъмкаше. Още тогава Емили изпитваше непреодолимо желание да му зададе въпроса за един милион долара: Защо той бе поел върху себе си вината за ослепяването на сестра му, след като не беше виновен?

В нощта, когато това се случи, Али се върна в къщата и им каза, че всичко е наред, че никой не я е видял. Първоначално всички бяха адски уплашени и не можеха да заспят, но Али направи всичко възможно, за да ги успокои. На следващия ден, когато Тоби си призна, Ариа попита Али дали през цялото време е знаела, че той ще постъпи така — как иначе щеше да бъде толкова спокойна? Али ѝ беше отговорила, че просто е имала усещането, че всичко ще бъде наред.

С времето признанието на Тоби се превърна просто в поредната загадка, която така и не успяха да разрешат — като например, защо Брад и Джен^[1] *наистина се развеدهа*, какво е имало на пода в дамската тоалетна в „Роузууд дей“ в онзи ден, когато чистачката нададе такъв писък, защо в шести клас Имоджайн Смит отсъстваше толкова често от училище или пък... кой уби Али. Може би Тоби се бе чувствал виновен за нещо друго или пък просто искаше да се махне от Роузууд? А може би наистина бе палил фойерверки в къщичката на дървото и ги беше изстрелял по погрешка.

Тоби сви в улицата на Емили. Беше си пуснал някаква виеща блусарска песен на плейъра и потупваше с ръце по волана в ритъм с нея. Тя се сети как вчера я беше спасил от Бен. Искаше да му благодари, но какво щеше да прави, ако той реше да я разпита по-

подробно? Какво щеше да му отговори тя? *О, той беше ядосан, защото аз целунах едно момиче с език.*

Емили най-сетне се сети за един подходящ въпрос.

— Значи сега учиш в „Гейт“?

— Да — отговори той. — Нашите казаха, че ако ме приемат, мога да отида. И аз влязох. Хубаво е да си близко до дома. Мога да виждам по-често сестра ми — тя учи във Филаделфия.

Джена. Цялото тяло на Емили изтръпна, включително пръстите на краката. Тя се опита да не покаже никакви чувства, но Тоби просто се беше втренчил напред, като изглежда изобщо не забелязваше нервността ѝ.

— Ами преди къде беше? В Мейн? — попита Емили, като се опитваше да прозвучи така, все едно не е знаела, че той е учил в мъжката гимназия „Манинг“, която, според Гугъл, се намира на Фрайбург роуд в Портланд.

— Да — Тоби намали, за да позволи на две дечица на ролери да прекосят улицата. — В Мейн беше доста готино. Най-интересното бяха курсовете за първа помощ.

— Видя ли... Видя ли някой да умира?

Тоби отново срещна погледа ѝ в огледалото за обратно виждане. Емили никога не беше забелязвала, че очите му всъщност са тъмно сини.

— Не. Но една старица ми завеща кучето си.

— *Кучето?* — Емили не успя да удържи смеха си.

— Да. Бях с нея в линейката, а после я посетих в Спешното отделение. Разговаряхме за кучето ѝ и аз казах, че обичам кучетата. Когато тя почина, нейният адвокат ме намери.

— А ти... Задържа ли кучето?

— Да, сега е в апартамента ми. Много е сладка, но е почти толкова възрастна, колкото и стопанката ѝ.

Емили се разхили и усети, как нещо в нея започна да се топи. Тоби ѝ изглеждаше някак си... нормален. И *мил*. Преди да успее да каже още нещо, те се озоваха пред дома ѝ.

Тоби паркира колата и извади колелото на Емили от багажника. Докато тя поемаше кормилото от ръцете му, пръстите им се докоснаха. Изскочи слаба искрица. Тоби я погледна, а тя сведе поглед към алеята. Преди цяла вечност тя беше притиснала дланта си върху току-що

излетия цимент. Сега отпечатъкът изглеждаше толкова малък, че тя не можеше да си представи, че е бил неин.

Тоби седна на шофьорската седалка.

— Значи ще се видим утре?

Емили рязко вдигна глава.

— З-защо?

Тоби запали двигателя.

— Утре е срещата между Роузууд и Тейт. Забрави ли?

— А — възкликна Емили. — Разбира се.

Докато Тоби се отдалечаваше, тя усети как сърцето ѝ забавя ритъма си. По някаква ненормална причина тя бе решила, че Тоби я кани на среща. *Ама моля ви се*, си каза тя, докато вървеше към стъпалата на къщата. Това беше Тоби. Вероятността те двамата да бъдат заедно беше толкова голяма, колкото... ами колкото Али да е жива. И за пръв път откакто тя бе изчезнала, Емили най-накрая се отказа да се надява, че тя ще се върне.

[1] Брад Пит и Дженифър Анистън — Б.пр. ↑

12.

СЛЕДВАЩИЯТ ПЪТ СЛОЖИ И ДРЕХИ ЗА ПРЕОБЛИЧАНЕ В ЧАНТАТА СИ

— *Cuando es*^[1]? — каза някой в ухото ѝ. — *Колко е часът? Време е Спенсър да умре!*

Спенсър скочи. Мрачната позната фигура, която се бе надвесила над лицето ѝ, беше изчезнала. Вместо това тя се оказа в бяла, чиста стая. На стената в спалнята висяха оферти на Рембранд и плакат с мускулната система в човешкото тяло. По телевизията Елмо учеше децата как да казват колко е часът на испански. Часовникът показваше 6:04 и тя реши, че е сутринта: през прозореца видя, че слънцето тъкмо изгрява, а от улицата се носеше аромата на пресни гевреци и бъркани яйца.

Тя погледна мястото до себе си и изведнъж всичко и стана ясно. Рен спеше по гръб, закрил лицето си с ръка, отвит до кръста. Баща му беше кореец, а майка му англичанка, затова кожата му имаше този идеален златист оттенък. На устната му имаше малък белег; той имаше бръчици край носа и рошава синьо-черна коса, и миришеше на дезодорант „Адидас“ и прах за пране „Тайд“. Големият сребърен пръстен, който носеше на десния си показалец, проблесна на сутрешното слънце. Той свали ръката от лицето си и отвори красивите си очи с форма на бадем.

— Хей — той бавно прегърна Спенсър през кръста и я придърпа към себе си.

— Хей — прошепна тя, като се отдръпна от него. В главата ѝ все още отекваше гласът от съня ѝ: *Време е Спенсър да умре!* Това беше гласът на Тоби.

Рен се намръщи.

— Какво има?

— Нищо — каза тихо Спенсър. Тя притисна два пръста към шията си, за да усети пулса. — Просто... лош сън.

— Искаш ли да ми разкажеш?

Спенсър се поколеба. Щеше ѝ се да може, но просто поклати отрицателно глава.

— Хубаво. Ела тук.

Няколко минути се целуваха и Спенсър усети, как я залива вълна от облекчение и признателност. Всичко щеше да бъде наред. Тя беше в безопасност.

Това беше първият път, когато Спенсър спа — и остана цяла нощ, — в леглото на момче. Предишната вечер беше карала с пълна газ до Филадельфия, бе паркирала на улицата, без да си направи труда да плати за паркинг; родителите ѝ сигурно така или иначе щяха да ѝ вземат колата. Дватамата с Рен веднага се бяха търкулнали в леглото и станаха само за да отворят на доставчика на китайска храна. По-късно се беше обадила на родителите си да им остави съобщение, че ще остане да преспи у приятелката си Кирстен. Тя се почувства глупаво, че се опитва да се държи благоразумно, при условие, че бе действала абсолютно безотговорно, но както и да е.

За пръв път, откакто получи първата бележка от А., тя спа като бебе. Причината отчасти бе в това, че се намираще във Филадельфия, а не в Роузууд, в съседната до *Тоби* къща, но и защото беше с Рен. Преди да заспят, те близо час говориха за Али — за приятелството им, за това какво толкова се бе случило, преди Али да изчезне, че някой да я убие. Освен това той ѝ позволи да избере „свирене на щурци“ на озвучаващата машина, въпреки че това бе вторият му най-омразен звук след „бълбукащ поток“.

Спенсър започна да го целува още по-страстно и съблече неговата тениска, която бе облякла вместо нощница. Рен прокара ръка по голата и ключица, след това се изправи на колене.

— Искаш ли...? — попита той.

— Мисля, че да — прошепна Спенсър.

— Сигурна ли си?

— Аха — Спенсър се измъкна от бельото си. Рен измъкна ризата си през глава. Ритъмът на сърцето ѝ се ускори. Тя беше девствена и си мислеше за секса по същия начин, както за всичко останало в живота ѝ — че трябваше да го направи с идеалния човек.

Но Рен бе идеалния човек. Тя знаеше, че преминава през Точката, от която няма връщане — ако родителите ѝ разберяха за това,

те повече нямаше да платят за нищо. Или пък щяха да ѝ обърнат внимание. Или да я пратят в колеж. Или да я нахранят, може би. Какво от това? Рен я караше да се чувства в безопасност.

* * *

Една „Улица Сезам“, едни „Драконови приказки“ и половин „Артър“ по-късно Спенсър се търкулна по гръб и се втренчи блажено в тавана. До тук с карането по-бавно. След това се обърна, подпря се на лакти и погледна към часовника.

— Мамка му — прошепна тя. Беше седем и двајсет. Часовете започваха в осем; със сигурност щеше да изпусне поне първия час.

— Трябва да тръгвам. — Тя скочи от леглото и огледа карираната си пола, сакото, бельото и обувките си, всичките струпани на купчинка на пода. — *Освен това* трябва да мина и през дома.

Рен седеше в леглото и я гледаше.

— Защо?

— Не мога да нося едни и същи дрехи всеки ден.

Рен очевидно се опитваше да сдържа смеха си.

— Но това е униформа, нали?

— Да, но аз носих *тази* блуза и вчера. Както и тези обувки.

Рен се захили.

— Мислиш за всичко, както обичайно.

Щом чу *обич*, Спенсър вдигна глава.

Тя се изкъпа набързо, изми и косата, и тялото си. Сърцето ѝ все още биеше учестено. Тя се усещаше като кълбо от нерви, притесняваше се, че ще закъсне за училище, тормозеше се заради кошмара с Тоби, но бе напълно щастлива с Рен. Когато излезе от банята, Рен все още седеше на леглото. Апартаментът ухаеше на прясно сварено кафе. Спенсър улови ръката на Рен, бавно изхлузи сребърния пръстен от показалеца му и го сложи на своя палец.

— Отива ми — рече тя. Когато го погледна, на лицето му се беше появила загадъчна усмивка. — Какво? — попита тя.

— Нищо, просто си... — Рен поклати глава и сви рамене. — Трудно ми е да приема, че все още си в гимназията. Просто си толкова... подредена.

Спенсър се изчерви.

— Не съм.

— Напротив. Всъщност ти си дори по-подредена от...

Рен се спря, но Спенсър знаеше какво се канеше да каже. *По-подредена от Мелиса*. Тя усети как я изпълва удовлетворение. Мелиса може и да е спечелила войната за родителите им, но Спенсър бе спечелила битката за Рен. А само тя имаше значение.

* * *

Спенсър зави по дългата тухлена алея към къщата им. Часът вече беше девет и десет, вторият час в „Роузууд дей“ отдавна бе започнал. Баща ѝ отдавна е заминал за работа и с малко повече късмет майка ѝ щеше да бъде в конюшната.

Тя отвори входната врата. Единствения звук, който се чуваше, бе бръмченето на хладилника. Тя изтича на пръсти до стаята си, като си напомни, че трябва да поиска извинителна бележка от майка си за закъснението — след това осъзна, че никога преди не ѝ се беше налагало да иска извинителна бележка. Всяка година Спенсър печелеше наградата на „Роузууд дей“ за редовно присъствие и точност.

— Здравсти.

Спенсър изпищя и се обърна, като изпусна ученическата си чанта.

— Иисусе! — До вратата стоеше Мелиса. — Успокой се.

— З-защо не си на училище? — попита Спенсър, а нервите ѝ бяха опънати до скъсване.

Мелиса носеше тъмнорозов велурен клин и изтъркана тениска, а подстриганата ѝ на черта до брадичката руса коса бе прибрана назад с лента в морско син цвят. Дори когато бе спокойна, Мелиса успяваше да изглежда напрегната.

— Ами *ти* защо не си на училище?

Спенсър се потърка по врата, като усети, че е плувнал в пот.

— Аз... Забравих нещо и трябваше да се върна.

— А — Мелиса ѝ се усмихна загадъчно. По гърба на Спенсър пробягаха тръпки. Чувстваше се така, сякаш стоеше на ръба на скала и аха-аха да падне.

— Всъщност се радвам, че си тук. Мислих за онова, което ми каза в понеделник. Аз също съжалявам за всичко.

— О! — бе единственото, което Спенсър успя да каже.

Мелиса снижи гласа си.

— Искам да кажа, че наистина трябва да сме по мили една с друга. И двете. Кой знае какво може да стане в този полудял свят? Виж какво се случи с Алисън Дилорентис. Пред това нашето скарване изглежда толкова жалко.

— Така е — промърмори Спенсър. Това си беше доста странно сравнение.

— Както и да е, говорих с мама и татко за това. Мисля, че те са съгласни с мен.

— О! — Спенсър прокара език по зъбите си. — Леле, благодаря. Това означава много за мен.

Мелиса ѝ се усмихна в отговор. Настъпи дълго мълчание, след което Мелиса пристъпи в стаята на Спенсър и се наведе над високия скрин от черешово дърво.

— И така... Как я караш? Ще ходиш ли на бала? Иън ме покани, но на мен май не ми се ходи. И без това сигурно вече съм твърде голяма за там.

Спенсър мълчеше, напълно неподготвена за това. Дали Мелиса не беше намислила нещо? Обикновено не си говореха за тези неща.

— Аз... Ами... Не знам.

— По дяволите! — ухили се Мелиса. — Надявах се, че ще отидеш с момчето, което ти е направило *това* — тя посочи към шията на Спенсър.

Спенсър хукна към огледалото и видя огромна пурпурна смучка точно до ключицата ѝ. Ръцете и трескаво се залепиха за шията. След това забеляза, че все още носи сребърния пръстен на Рен.

Мелиса беше *живяла* с Рен — не го ли беше познала? Спенсър издърпа пръстена от ръката си и го хвърли в чекмеджето с бельо. Слепоочията ѝ нервно пулсираха.

Телефонът извъня и Мелиса го вдигна в коридора. След секунда отново надникна в стаята на Спенсър.

— За теб е — прошепна тя. — Някакво момче!

— Някакво... *момче*? — Беше ли Рен толкова глупав, че да се обади? Кой друг би могъл да бъде в девет и петнайсет сутринта?

Мислите на Спенсър се пръснаха в хиляди посоки. Тя взе слушалката.

— Ало?

— Спенсър? Обажда се Андрю. Кембъл. — Той се засмя нервно.
— От училище.

Спенсър погледна към Мелиса.

— Ъъ, здрасти — изграчи тя. За момент дори не можа да се сети кой е Андрю Кембъл. — Какво става?

— Просто исках да проверя да не си се разболяла от грипа, който върлува наоколо. Не те видях на срещата на училищния съвет тази сутрин. Ти никога не отсъстваш, ъъ, не и от съвета.

— О! — Спенсър тежко преглътна. Тя погледна Мелиса, която стоеше очакващо до вратата. — Ами, да, но вече се чувствам по-добре.

— Просто исках да ти предложа да ти донеса домашните — каза Андрю. — Нали сме се записали едни и същи предмети. — Гласът му отекина; звучеше така, сякаш се обажда от съблекалнята по физическо. Андрю бе точно този тип момче, който би се обадил от съблекалнята. — На всичкото до края на срока отгоре имаме сума ти и проблеми за решаване в училищния съвет.

— О. Ами, благодаря.

— Може би ще искаш да прегледаш забележките върху есетата? Макадам каза, че те ще формират голяма част от оценката ни.

— Да, добре — отговори Спенсър. Мелиса улови погледа ѝ и я погледна възбудено.

— Смучката? — прошепна тя и посочи към врата на Спенсър, а след това и към телефона.

В главата на Спенсър беше пълна каша. След това внезапно я осени една идея. Тя се прокашля.

— Всъщност, Андрю... Имаш ли с кого да отидеш на бала?

— Бала ли? — Повтори Андрю. — Ами не знам. Предполагам, че още не съм ре...

— Искаш ли да дойдеш с мен? — прекъсна го Спенсър.

Андрю се засмя; смехът му приличаше на хълцане.

— Сериозно ли говориш?

— Ами да — рече Спенсър, вперила поглед в сестра си.

— О, добре — каза Андрю. — Това е страхотно! В колко часа? Какво да облека? Ще излизаш ли с приятелки преди това? Ще има ли купон след бала?

Спенсър завъртя очи. На Андрю му дай да пита, сякаш след това щеше да се явява на изпит.

— Ще го измислим — рече тя, като се обърна към прозореца.

След като затвори се беше толкова задъхала, сякаш бе пробягала няколко мили на хокейното поле. Когато се обърна към вратата, Мелиса вече я нямаше.

[1] Cuando es (исп.) — Кое време е? — Б.пр. ↑

13.

ЕДИН ОПРЕДЕЛЕН УЧИТЕЛ ПО АНГЛИЙСКИ Е НАИСТИНА НЕНАДЕЖДЕН РАЗКАЗВАЧ

В четвъртък Ариа седеше колебливо пред вратата на кабинета по английски, когато Спенсър мина край нея.

— Здравсти — Ариа я хвана за ръката. — Имаш ли нови...

Очите на Спенсър се стрелнаха напред-назад, като на гущерите, които Ариа бе видяла в парижкия зоопарк.

— Ами, не — рече тя. — Но наистина закъснявам, така че... — Тя хукна по коридора. Ариа се ухапа по устната. *Хубаво.*

Някой сложи ръката си на рамото ѝ. Тя изписка тихичко и изпусна бутилката с минерална вода. Тя тупна на пода и се търкулна нанякъде.

— Леле. Просто се опитвах да те поздравя.

Зад нея стоеше Езра. Той беше отсъствал от училище вторник и сряда, и Ариа се чудеше дали не е напуснал.

— Съжалявам — промърмори тя, като се изчерви.

Езра бе облечен със същите намачкани кадифени панталони, които носеше и миналата седмица, сако от туид с дупка на лакътя и обувки с връзки на „Мерил“. Отблизо той леко ухаеше на парфюм и аромат на минзухар. Ариа си спомни шишенцето, което бе видяла на полицата над камината във всекидневната му. Беше посетила апартамента му само преди шест дни, но ѝ се струваше, че оттогава е изминал цял един живот.

Ариа влезе на пръсти след него.

— Болен ли беше? — попита тя.

— Да — отговори Езра. — Пипнах грипа.

— Съжалявам да го чуя — Ариа се зачуди дали и тя ще се разболеє от проклетия грип.

Езра огледа празната стая и се приближи до нея.

— Чуй какво ще ти кажа. Искаш ли да започнем отначало? — Лицето му имаше сериозно изражение.

— Ами хубаво — рече Ариа с дрезгав глас.

— Цяла година лежи пред нас — добави Езра. — Значи ще забравим за случилото се?

Ариа преглътна. Тя знаеше, че връзката им е грешна, но все още изпитваше чувства към Езра. Тя бе разголила душата си пред него, нещо, което не би могла да направи с всеки. А и той бе толкова различен.

— Разбира се — каза тя, въпреки че не вярваше съвсем в това. Между тях имаше истинска... връзка.

Езра кимна леко. После, съвсем бавно, протегна ръка и я положи зад врата ѝ. Полазиха я тръпки. Тя остана със затаен дъх, докато той не свали ръката си и не си отиде.

Ариа седна на чина си съвсем объркана. Дали това не беше някакъв знак? Той беше казал да забравят, но *усещането* изобщо не беше такова.

Преди да успее да реши какво да каже на Езра, Ноъл Кан се тръшна на стола до нея и я посочи с химикала си „Монблан“.

— Чувам, че ми изневеряваш, Финландия.

— Какво? — Ариа изпъна гръб и потри врата си с ръка.

— Шон Ейкърд разпитваше за теб. Нали знаеш, че той ходи с Хана?

Ариа цъкна през зъби.

— Шон... Ейкърд?

— Вече не ходи с Хана — прекъсна ги Джеймс Фрийд, докато сядаше на мястото си пред Ноъл. — Мона ми каза, че Хана го е зарязала.

— Значи си падаш по Шон? — Нойл отметна черната си къдрава коса от очите.

— Не — автоматично отрече Ариа. Въпреки това тя непрекъснато се сецаше за разговора им в колата. Беше много приятно да може да разговаря с някого за важните неща.

— Добре — каза Ноъл, като избърса челото си с ръка. — Тревожеш се.

Ариа завъртя очи.

Хана влезе в стаята точно преди звънеца, стовари огромната си чанта „Прада“ на чина и драматично се отпусна в стола си. След това се усмихна леко на Ариа.

— Здравсти — Ариа се чувстваше леко притеснена. В училище Хана се държеше толкова дистанцирано.

— Хей, Хана, наистина ли си скъсала с Шон Ейкърд? — попита Ноъл на висок глас.

Хана впери поглед в него. Той примигна.

— Не се получи. Защо?

— Просто така — бързо каза Ариа, въпреки че се чудеше защо Хана е скъсала с него. Те бяха като две грахчета в типичната роузуудска шушулка.

Езра плесна с ръце.

— Добре — рече той. — Освен книгите, които четем в клас, бих искал да започнем един страничен проект за ненадеждните разказвачи.

Девън Арлис вдигна ръка.

— Какво означава *това*?

Езра тръгна да обикаля из стаята.

— Така, разказвачът разказва определена история в книгата, нали? Но какво би станало, ако... разказвачът не ни казва истината? Може би той ни разказва някаква изопачена истина, за да ни привлече на негова страна? Или за да ни изплаши. А може би е луд!

Ариа потрепери. Това я накара да се сети за А.

— Ще дам на всеки един от вас по една книга — каза Езра. — В есе от около десет страници искам да обоснове те тезата си дали разказвачът е ненадежден или не.

Всички в стаята зароптаха. Ариа отпусна глава върху дланите си. Може би А. не бе съвсем надежден? Може би не знаеше нищо, а просто се *опитваше* да ги убеди в обратното? И кой беше А. в края на краищата? Тя се огледа всички в стаята, Амбър Билингс, която човъркаше с пръст малка дупчица в чорапа ѝ; Мейсън Байърс, който тайничко проверяваше резултатите от срещите на „Филаделфия Филис“ по телефона, като използваше тетрадката си за прикритие; и Хана, която записваше думите на Езра с писалката си с пурпурно мастило. Можеше ли някой от тези хора да бъде А.? Кой би могъл да знае за Езра, родителите ѝ... и *онова* с Джена?

Отвън, на поляната, домакинът включи косачката и Ариа подскочи на мястото си. Езра продължаваше да говори за ненадеждните разказвачи, като млъкна за момент, за да отпие от чашата си. Той се усмихна на Ариа и сърцето ѝ подскочи.

Джеймс Фрийд се наведе напред, сръга Хана и махна към Езра.

— Чух, че Фиц бил голям сваляч — прошепна той достатъчно силно, че Ариа да успее да го чуе — както и останалите от нейната редица.

Хана погледна към Езра и сбърчи нос.

— Той ли? Бляк!

— Изглежда си има приятелка в Ню Йорк, но всяка седмица забърсва различно момиче от „Холис“ — продължи Джеймс.

Ариа настръхна. *Приятелка?*

— Откъде разбра? — попита Ноъл.

Джеймс се ухили.

— Нали познаваш госпожа Полански? Преподавателката по биология в университета? Тя ми каза. Понякога идва при нас на мястото за пушене за по цигара.

Ноъл одобрително кимна към Джеймс.

— Пич, госпожа Полански е много *яка!*

— Сериозно ти говоря — каза Джеймс. — Смяташ ли, че ще се съгласи да дойде с мен на бала?

Ариа се чувстваше така, сякаш някой току-що я е хвърлил в кладата. *Приятелка?* В петък вечерта той бе казал, че отдавна не е излизал с момиче. Тя се сети за полуготовите му ергенски вечери, за осемте хиляди книги, но само една чаша, и тъжните му саксии с увехнали цветя.

Джеймс можеше и да не е разбрал правилно, но тя се съмняваше. В нея се надигна гняв. Преди години можеше и да е вярвала, че само типичните роузуудски момчета са големи играчи, но в Исландия беше научила достатъчно за мъжката част. Понякога най-скромните момчета бяха най-повърхностни. Нямаше момиче, което да погледне Езра — чувствителния, разрошен, сладък, грижлив Езра — и да не му повярва. Той напомняше на Ариа за някого. За баща ѝ.

Внезапно усети, че ѝ се повдига. Тя се изправи, грабна пропуската за излизане от час от кукичката и излетя през вратата.

— Ариа — извика Езра загрижено.

Тя не спря. Устреми се към мивката в дамската тоалетна, изсипа малко течен сапун в шепа и стръвно затърка мястото на врата си, където Езра я беше докоснал. Докато се връщаше към стаята, телефонът ѝ иззвъня. Тя го извади от чантата си и натисна бутона *прочети*.

Лоша, лоша Ариа! Трябваше добре да помислиш, преди да хукнеш след учителя. Точно момичета като теб разрушават добрите семейства.

А.

Ариа замръзна. Намираще се по средата на празния коридор. Когато чу някакъв шум, веднага се обърна. Пред нея се издигаше стъкления шкаф с трофеите, който бе превърнат в храм в памет на Алисън Дилорентис. Вътре бяха наредени най-различни снимки от класовете в „Роузууд дей“ — през годината учителите правеха тонове снимки и училището обикновено ги подаряваше на родителите, когато децата им завършваха. Тук имаше снимки на беззъбата Али от детската градина; тук бе облечена като пилигрим за пиесата в четвърти клас. Имаше дори някои работите ѝ в клас, като диорамата^[1] „На дъното на морето“ от трети клас и рисунката на кръвоносна система от пети.

Яркорово листо хартия привлече вниманието на Ариа. Някой го беше пъхнал под стъклото на мемориала. Очите на Ариа се ококориха.

П.С. Чудиш се кой съм, нали? По-близко съм, отколкото си мислиш.

А.

[1] Диорама е рисунка върху прозрачна материя, която чрез промяна на цветовете и направлението на светлината върху нея променя и част от изображението. — Б.пр. ↑

14.

ЕМИЛИ СЕ ЧУВСТВА ЧУДЕСНО, КОГАТО СИ ПРЕДСТАВЯ, ЧЕ Е НА МЯСТОТО НА АЛИ

— Кажете „пеперудка“! — изграчи Скот Чин, фотографът на годишника на „Роузууд дей“. Беше четвъртък следобед и отборът по плуване се бе събрал в коридора на басейна за отборни снимки преди началото на състезанието с Тейт. Емили бе толкова отдавна в отбора, че изобщо не се замисли, че ще ѝ правят снимка с бански.

Тя позираше с ръце, поставени върху стартовото блокче, и се опита да се усмихне.

— Великолепно — извика Скот, свивайки розовите си устни. Много от децата в училище се чудеха дали Скот е гей. Той никога не го призна в прав текст, но и не направи нищо, с което да опровергае слуховете.

Докато Емили вървеше към брезентовата си раница, тя видя отбора на училище Тейт да се отправя към скамейките. Тоби вървеше в средата на групата, облечен със синя тениска „Шампион“ и загаряваше, като разкършваше рамене.

Емили затаи дъх. Тя бе мислила много за него след срядата, когато беше спасил. Не можеше да си представи Бен да я носи така на ръце — той щеше да се притесни, че вдигането ѝ ще доведе до разтежение на раменните му мускули, което ще опропасти състезанието му. Освен това мислите за Тоби я бяха върнали към нещо, което Емили почти бе забравила — споменът за Али.

Това бе един от последните пъти, когато Емили бе останала насаме с Али. Тя никога нямаше да забрави този ден — ясното, синьо небе, разцъфналите цветя, пчеличките, накацали навсякъде. Къщичката на Али, кацнала на голямото дърво в двора им, миришеше на подсладени безалкохолни, дървесен сок и цигарен дим — Али бе

отмъкнала един Парламент от пакета на по-големия си брат. Тя хвана Емили за ръцете и каза: *Започнах да се виждам с едно доста по-голямо момче и е стра-хот-но!*

Усмивката на Емили увехна. Винаги, когато Али говореше за някое момче, което харесва, частичка от сърцето ѝ умираше.

— Той е толкова готин — продължи Али. — Почти съм готова да стигна до края с него.

— Какво имаш предвид? — През живота си Емили не беше чувала нещо толкова ужасно. — Кой е той?

— Не мога да ти кажа — свенливо се усмихна Али. — Направо ще откачите!

Тогава, просто защото вече не можеше да издържа, Емили се наведе напред и целуна Али. Това бе един кратък, великолепен миг; след това Али се отдръпна и се разсмя. Емили се опита да го омаловажи, сякаш просто си играеше... и след това всяка се прибра у дома си да вечеря.

Толкова пъти си бе мислила за тази целувка, че почти бе забравила какво се бе случило преди нея. Но сега Тоби се беше върнал и бе толкова сладък... че накара Емили да се замисли дали момчето на Али не е Тоби? Кой друг би ги накарал да откачат?

В това Али да харесва Тоби имаше смисъл. В края на седми клас тя бе започнала да си пада по лоши момчета, като разправяше наляво и надясно, че иска да излезе с някой, който е „лош“. Пращането в поправително училище влизаше в категорията „лоши“ и може би Али бе видяла нещо в Тоби, което никой друг не бе забелязал. Емили си помисли, че може би вече и тя ще е способна да го види. И, колкото и странно да изглеждаше, възможността Али да харесва Тоби го направи още по-привлекателен за Емили. Кое то бе достатъчно добро за Али със сигурност бе добро и за нея.

Веднага, щом церемонията по откриването приключи и започнаха състезанията, Емили измъкна джапанките си от раницата с екипа за плуване и се нареди да иде при Тоби. Пръстите ѝ напипаха мобилния телефон, който бе пъхнат под кърпата ѝ. Дисплеят му мигаше; бе пропуснала седем обаждания от Мая.

Гърлото ѝ се стегна. Мая се беше обаждала, бе оставяла съобщения, писма, беше я търсила в чата цяла седмица, но Емили не отговаряше. С всяко пропуснато обаждане тя се чувстваше все по-

объркана. Част от нея копнееше да намери Мая в училище и да я погали по меката, къдрава коса. Да се метне на колелото зад нея и да избягат от училище. Целувките с Мая бяха опасно съблазнителни, но част от нея се молеше Мая просто да... изчезне.

Емили се втренчи в дисплея на телефона с пресъхнало гърло. След това бавно го прибра. Почувства се така, както когато стана на осем и реши да изхвърли детския си спален чувал. Големите момичета нямат нужда от спални чували, си рече тя, но се чувстваше ужасно, когато затваряше капака на коша за боклук, след като го бе натъпкала вътре.

Тя си пое дълбоко дъх и тръгна към скамейките на „Тейт“. Докато вървеше натам погледна през рамо в търсене на Бен. Той стоеше в половината на Роузууд дей и шляпаше Сет по раменете с хавлиената си кърпа. След състезанията във вторник Бен се бе старал да стои далеч от Емили и се държеше така, сякаш тя не съществува. Така определено бе по-добре, отколкото да я напада, но тя се притесняваше, че е започнал да говори за нея зад гърба ѝ. Щеше ѝ се да я види точно сега, докато приближаваше Тоби. *Виж! Разговарям с момче!*

Тоби бе проснал кърпата си на плочките и седеше с айпод в скута и слушалки на ушите. Косата му бе зализана назад, а тъмносинята тениска, която бе облякъл над плувния костюм „Спидо“ — който Емили не бе събрала смелост да огледа по време на първата среща — правеше очите му да изглеждат още по-сини.

Когато видя Емили, той грейна.

— Здравсти. Нали ти казах, че ще се видим тук?

— Да — усмихна се срамежливо Емили. — Аз, въъ, просто исках да ти благодаря. За това, че ми помогна вчера. *И предишния ден.*

— О, няма нищо.

Точно тогава се появи Скот със своя фотоапарат.

— Пипнах ви! — извика той и ги щракна. — Даже мога да си представя надписа: „Емили Фийлдс флиртува с врага!“ — След това се обърна към Емили и каза с нисък глас: — Въпреки че мислех, че не е твой тип.

Емили го погледна въпросително. Какво би трябвало да означава *това*? Но той побърза да се изнесе. Тя отново се обърна към Тоби, но

той се беше заиграл с айпода и тя тръгна да се връща при отбора си. Не бе направила и три крачки, когато Тоби извика:

— Хей, искаш ли да излезем малко на чист въздух?

Емили се спря. Хвърли един бърз поглед към Бен. Той продължаваше да не ѝ обръща никакво внимание.

— Ами добре — реши най-накрая тя.

Те излязоха през двойната врата на басейна, минаха край група деца, които чакаха закъснелите автобуси и седнаха на каменната стена край шадравана. Водата бликна нагоре във висока блещукаща струя. Времето бе облачно и водата изглеждаше мътна и бяла, вместо искряща. Емили се загледа в монетите, нахвърляни по плиткото, излъскано дъно.

— През последния учебен ден учениците от горните класове бутат любимите си учители в този шадраван — рече тя.

— Знам — отговори Тоби. — Аз също идвах тук, забрави ли?

— О — Емили се почувства като глупачка. Разбира се, че беше идвал. А след това го изпратиха другаде.

Тоби измъкна пакетче шоколадови бисквитки от чантата си. Подаде го на Емили.

— Искаш ли? Да се подкрепиш преди състезанието?

Емили сви рамене.

— Може би половинка.

— Добро решение — рече Тоби, като ѝ подаде бисквитка. После отмести поглед. — Странно колко са различни момчетата и момичетата. Момчетата се опитват да се надядат един друг. Дори поголемите момчета, които познавам. Като моя психиатър в Мейн? Веднъж в дома му си устройохме състезание по ядене на скариди. Победи ме с шест парчета. А той е поне на трийсет и пет.

— Скариди. — Емили потръпна. И понеже не искаше да зададе очевидния въпрос — *Ти си имал психиатър?* — тя попита: — И какво се случи, след като твоят, тъъ, психиатър изяде всичко това?

— Повърна. — Тоби разплиска водата в шадравана с ръце. Тя миришеше още по-силно на хлор, отколкото в басейна.

Емили потърка коленете си с ръце. Зачуди се дали е имал нужда от психиатър по същата причина, поради която бе поел върху себе си вината за Онова с Джена.

Един луксозен автобус спря на паркинга на училището. От него бавно слязоха членовете на оркестъра на „Роузууд дей“, все още облечени в униформите си — червени сака със сърмени ширити и разкроени панталони, и старшият барабанчик, с глупава мъхната шапка на главата, който изглеждаше адски неудобна за носене.

— Ти говориш често за Мейн — рече Емили. — Радваш ли се, че си отново в Роузууд?

Тоби повдигна веждите си.

— А *ти* радваш ли се, че си в Роузууд?

Емили се намръщи. Тя се загледа в една катерица, която обикаляше по тревата около едно дъбово дърво.

— Не знам — каза тя тихо. — Понякога се чувствам така, сякаш не съм на мястото си. Преди бях нормална, но сега... Не знам. Мисля, че трябва да се държа и да изглеждам по един определен начин, а всъщност съм съвсем различна.

Тоби я погледна.

— Напълно съм съгласен — въздъхна той. — Тук всички са толкова свършени. И... Ако не си като тях, значи с теб нещо не е в ред. Но според мен дълбоко в себе си всички тези свършени хора са също толкова объркани, колкото и ние.

Той обърна погледа си към Емили и кръвта ѝ изстина. Тя се почувства така, сякаш всичките ѝ мисли и тайни бяха изписани с огромни букви над главата ѝ, и Тоби можеше спокойно да ги прочете. Но пък той бе единственият човек, чиито разбирания толкова се доближаваха до нейните.

— Лично аз през повечето време се чувствам объркана — тихо каза тя.

Тоби я изгледа така, сякаш не ѝ вярваше.

— В какъв смисъл?

Над главите им се чу силна гръмотевица. Емили сви ръцете си в топлите ръкави на сакото. *Объркана съм, защото не знам коя съм и какво искам*, искаше да каже тя. Но вместо това го погледна в очите и изтърси:

— Обичам бурите.

— Аз също — рече той.

И тогава Тоби бавно се наведе към нея и я целуна. Много мека и нерешителна целувка, която се усети като шепот. Когато се отдръпна,

Емили докосна с пръсти устните си, сякаш за да усети целувката, която още беше там.

— Защо беше това? — попита тя.

— Не знам — рече Тоби. — Беше хубаво.

Първата ѝ мисъл бе: *Току-що целунах момчето, което Али може би е целувала.* Втората бе, че определено е объркана, щом си мисли такива неща.

— Тоби? — прекъсна ги един глас. Един мъж с кожено сако стоеше под козирката на басейна, сложил ръце на кръста. Това беше господин Кавана. Емили си го спомни от летния лагер по плуване, преди години... и от нощта, когато пострада Джена. Мускулите на раменете ѝ се стегнаха. Щом господин Кавана бе тук, възможно ли е и Джена да е в града? След това се сети, че Джена е в някакво училище във Филадельфия. Дано да е така.

— Какво правиш навън? — господин Кавана протегна ръце напред, за да усети дъждовните капки, които бяха започнали да падат. — Идва твоят ред.

— О! — Тоби скочи от стената. После се усмихна на Емили. — Ти ще влизаш ли?

— След малко — каза Емили със слаб глас. Ако сега се опита да стане на крака, те нямаше да я издържат. — Успех в състезанието.

— Добре — Тоби не отместваше очи от нея. Изглежда се канеше да каже още нещо, но се отказа и хукна към входа, за да влезе заедно с баща си.

Емили поседя на каменната стена още няколко минути, а дъждът започна да се просмуква в сакото ѝ. Тя се чувстваше странно замаяна, сякаш бе упоена. Какво се бе случило току-що? Когато нокията ѝ сигнализира, че има ново съобщение, тя трепна и я измъкна от джоба на сакото си. Сърцето ѝ замря. Точно както си мислеше.

Емили, какво ще кажеш да дадем тази снимка за годишника?

Тя кликна върху добавения файл. Това бе снимка на Емили и Мая от купона в Ноъл. Двете се гледаха в очите с копнеж и се бяха приближили на косъм от целувката. Ченето на Емили увисна. Тя си

спомни как бе натиснала бутона във фотокабинката, за да започне да снима — но Мая не беше ли взела снимките като тръгваха?

„Не би искала това да се разнася наоколо, нали?“ — беше написано отдолу.

И, разбира се, бе подписано с „А“.

15.

ТЯ КРАДЕ ЗА ТЕБ, А ТИ КАК Й СЕ ОТПЛАЩАШ

Мона излезе от пробната на „Сакс“ облечена в зелена рокля на „Калвин Клайн“ с квадратно деколте. Плисираната й пола се разпери, когато тя се завъртя.

— Какво мислиш? — попита тя Хана, която седеше до рафтовете точно до пробната.

— Великолепна е — промърмори Хана. На флуоресцентното осветление на пробната си личеше, че Мона не носи сутиен.

Мона се огледа в тристенното огледало. Тя беше толкова слаба, че понякога успяваше да се напъха дори в достойния за завиждане размер нула.

— Мисля, че ще подхожда на новия цвят на косата ти. — Тя дръпна едното перде. — Искаш ли да пробваш?

— Не знам — рече Хана. — Доста е прозрачна.

Мона се намръщи.

— На теб пък откога ти пука?

Хана сви рамене и погледна към закачалката със сака на „Марк Джейкъбс“. Беше четвъртък вечерта, а те се намираха в дизайнерския отдел на магазина „Сакс“ в мола „Кинг Джеймс“, като трескаво избираха дрехи за бала. В магазина имаше много гимназистки, както и завършили-колежа-но-все-още-живеещи-с-родителите-си момичета, така че беше изключително важно да намерят рокля, която нямаше да видят на гърба на още поне пет девойки.

— Искам да изглеждам елегантно — рече Хана. — Като Скарлет Йохансон.

— Защо? — попита Мона. — Тя има голям задник.

Хана сви устни. Когато каза *елегантно*, тя имаше предвид *изтънчено*. Като момичетата в рекламите на диаманти, които изглеждаха очарователно, но на фона на разветите им коси се

очертаваше надписът *изчукай ме*. Шон трябваше да бъде толкова омагьосан от добродетелите на Хана, че да забрави за клетвите към Клуб Д и да разкъса бельото ѝ.

От щанда за разпродажба, който се намираше точно до пробната, Хана си избра чифт изрязани на пръстите обувки на „Миу-Миу“ в карамелен цвят.

— Тези страшно ми харесват — тя подаде едната на Мона да я види.

— Защо не ги... — Мона кимна с глава към чантата на Хана.

Хана ги остави обратно на рафта.

— В никакъв случай.

— Защо не? — прошепна Мона. — Знаеш много добре, че обувките са най-лесни. — Когато Хана се поколеба, Мона цъкна с език. — Все още ли си ошашкана заради „Тифани“?

Вместо да ѝ отговори, Хана се престори, че разглежда чифт обувки без пета на „Марк Джейкъбс“.

Мона взе още няколко неща от рафтовете и се върна в пробната. Няколко минути по-късно тя се появи с празни ръце.

— Това място не струва. Да опитаме в „Прада“.

Те излязоха от мола, Мона извади своя Сайдкик и започна да пише съобщение на някого.

— Питам Ерик какви цветя ще ми подари — обясни тя. — Може да си избира рокля в съответния цвят.

Мона бе решила да отиде на бала с брата на Ноъл Кан, Ерик, с когото вече беше излизала няколко пъти тая седмица. Братята Кан винаги са били добра партия за бала „Кума Лиса“ — те изглеждаха добре и бяха богати, а светските фотографии ги обожаваха. Мона се опита да придума Хана да покани Ноъл, но се оказа че са чакали твърде дълго. Ноъл беше поканил Целесте Ричардс, която учеше в едно църковно училище с пансион — което бе изненада за всички, защото се предполагаше, че той си пада по Ариа Монтгомъри. Но на Хана не ѝ пукаше. Ако не можеше да отиде на бала с Шон, изобщо не възнамеряваше да ходи.

Мона вдигна поглед от телефона си.

— Кой солариум според теб е по-добър — „Сан ленд“ или „Далиа“? Двете с Целесте смятаме утре да идем в „Сан ленд“, ама съм чувала, че от разтвора им за почерняване ставаш оранжев.

Хана сви рамене, внезапно жегната от ревност. Мона трябваше да отиде на солариум с нея, а не с Целесте. Тъкмо се канеше да отговори, когато телефонът ѝ иззвъня. Пулсът ѝ се ускори. Всеки път, когато телефонът звънеше, тя се сещаше за А.

— Хана? — беше майка ѝ. — Къде си?

— Пазарувам — отговори Хана. Откога майка ѝ се интересуваше от заниманията ѝ?

— Трябва да се прибереш. Баща ти ще мине.

— Какво? Защо? — Хана погледна Мона, която оглеждаше слънчевите очила в павилиона край плажа. Не беше ѝ казвала, че баща ѝ е идвал в понеделник. Беше твърде невероятно, за да го обсъждат.

— Той просто... Трябва да вземе нещо — рече майка ѝ.

— Какво?

Госпожа Мерин изсумтя нервно.

— Идва да вземе документите за някои финансови дела, които трябва да уредим преди да се ожени. Това достатъчно обяснение ли е?

Студена пот потече по гърба на Хана. Първо, защото майка ѝ спомена онова, за което тя мразеше да мисли — че баща ѝ ще се ожени за Изабел и ще стане баща на Кейт. И второ, тя някак си се надяваше, че баща ѝ идва специално, за да я види. Защо трябва да се прибира, щом той ще идва по друга причина? Така ще изглежда все едно, че тя няма свой живот. Тя се огледа във витрината на „Бананова република“.

— Кога ще дойде? — попита тя.

— След час ще бъде тук. — Майка ѝ рязко затвори телефона. Хана също затвори своя и започна да го прехвърля от ръка в ръка, усещайки как дланите ѝ се затоплят.

— Кой беше? — пропя Мона, като хвана Хана под ръка.

— Майка ми — отговори разсеяно Хана. Тя се чудеше дали ще има достатъчно време да си вземе душ, когато се прибере. Миришеше на всички парфюми, които беше пробвала в „Ниман Маркъс“. — Искане да се прибера.

— Защо?

— Просто... така.

Мона спря и внимателно изгледа Хана.

— Хан. Майка ти не се обажда току-така да те вика у дома.

Хана се спря. Те стояха пред входа на „Годината на заека“, тузарско китайско бистро, и натрапващата се миризма на сос хойзин изпълни ноздрите ѝ.

— Ами, защото... баща ми ще идва.

Мона се намръщи.

— Баща ти ли? Аз си мислех, че той...

— Не е — бързо каза Хана. Когато двете с Мона станаха приятелки, Хана ѝ беше казала, че баща ѝ е мъртъв. Тя се беше заклела повече да не му продума, тъй че това не беше точно лъжа. — От много дълго време не сме се виждали — обясни тя. — Но онзи ден се срещнахме. Той има бизнес във Филадельфия или някъде другаде. Но днес не идва заради мен, не знам защо майка ме повика.

Мона сложи ръка на хълбок.

— Защо не си ми го казвала досега?

Хана сви рамене.

— Кога се случи това?

— Не знам. В понеделник?

— Понеделник? — в гласа на Мона прозвуча горчивина.

— Момичета! — прекъсна ги нечий глас. Хана и Мона погледнаха нагоре. Беше Наоми Циглер. Двете с Райли Улфи тъкмо излизаха от „Прада“, на равномерно почернелите им рамена се полюшваха черни пазарски чанти.

— За бала ли пазарувате? — попита Наоми. Русата ѝ коса бе блестяща както винаги, а кожата ѝ дразнещо сияеше, но Хана не можеше да не забележи, че роклята ѝ бе от миналогодишната колекция на VCBG^[1]. Преди да успее да отговори, Наоми додаде:

— Не си правете труда да влизате в „Прада“. Ние купихме единственото, което си заслужаваше.

— Може и вече да сме си намерили рокли — високомерно рече Мона.

— Хана, ти ще ходиш ли? — Райли ококори кафявите си очи и отметна блестящата си червена коса назад. — Помислих си, че щом няма да си с Шон...

— За нищо на света не бих пропуснала „Кума Лиса“ — надутото рече Хана.

Райли сложи ръка на хълбока си. Тя бе облечена с черни кожени панталони, протъркана дънкова риза и адски грозен пуловер на черни

и бели райета. Наскоро се беше появила папарашка снимка на Миша Бартън, облечена по абсолютно същия начин.

— Шон е толкова красив — измърка Райли. — Мисля, че през лятото е станал още по-сладък.

— Той е гей — изтърси Мона.

Райли не изглеждаше разтревожена.

— Обзалагам се, че ще успея да променя това.

Хана сви юмруци.

Наоми просия.

— Хей, Хана, в Организацията е страхотно, нали? Трябва да се запишеш в моя курс по пилатес^[2]. Инструкторът Оуен е страхотен!

— Хана не ходи там — прекъсна я Мона. — Двете посещаваме само „Боди тоник“. Организацията е голяма дупка.

Хана се извърна от Мона към Наоми, стомахът ѝ се сви на топка.

— Не ходиш ли в Организацията? — Наоми направи възможно най-невинната физиономия, на която бе способна. — Объркваш ме. Не те ли видях вчера там? Пред елипсовидната стая?

Хана улови Мона за ръката.

— Закъсняваме за едно нещо. — После я задърпа по-далеч от „Прада“, в посока „Сакс“.

— Какво беше всичко това? — попита Мона, като грациозно заобиколи едра жена, натоварена с пазарски чанти.

— Нищо. Просто не мога да я търпя.

— Защо вчера си ходила в Младежката християнска организация? На мен ми каза, че отиваш на дерматолог.

Хана се спря. Знаеше си, че срещата с Наоми пред клуб Д ще ѝ донесе само неприятности.

— Трябваше... да свърша нещо там.

— Какво?

— Не мога да ти кажа.

Мона се намръщи и се фръцна настрана. Пое с решителни и твърди стъпки към „Бърбери“. Хана побърза да я настигне.

— Виж, просто не мога. Съжалявам.

— Убедена съм, че е така. — Мона започна да рови из чантата си и измъкна оттам карамелените пантофки на „Миу-Миу“ от „Сакс“. Те не бяха в кутията си, а защитната плочка бе откъсната. Тя ги залюля

пред лицето на Хана. — *Шях* да ти ги дам като подарък, но сега просто забрави за това.

Хана замаяна отвори уста.

— Но...

— Онова нещо с баща ти е станало преди три дни, а ти изобщо не ми спомена за него — рече Мона. — А сега ме лъжеш за това какво смяташ да правиш след училище.

— Изобщо не е така... — заекна Хана.

— На мен ми изглежда точно така — намръщи се Мона. — За какво друго си ме лъгала?

— Съжалявам — изписука Хана. — Аз просто... — Тя погледна надолу към обувките си и си пое дълбоко дъх. — Искаш да знаеш защо съм ходила в Организацията? Хубаво. Отидох в Клуба на девствениците.

Очите на Мона се разшириха. Телефонът в чантата ѝ зазвъня, но тя не помръдна да го извади.

— Сега вече се *надявам*, че лъжеш.

Хана поклати глава. Леко и се повдигаше; „Бърбери“ миришеше твърде силно на новия си парфюм.

— Но... Защо?

— Искам да си върна Шон.

Мона избухна в смях.

— Ти ми каза, че си скъсала с него на купона у Ноъл.

Хана погледна към витрината на „Бърбери“ и едва не получи сърдечен пристъп. Наистина ли задникът ѝ беше толкова голям? Внезапно установи, че има същите размери като старата тъпа и дебела Хана. Тя въздъхна, погледна настрани, а после отново към витрината. Оттам я погледна нормалната Хана.

— Не — каза тя на Мона. — Той скъса с мен.

Мона не се засмя, но и не се опита да утеши Хана.

— Затова ли ходи в клиниката на баща му?

— Не — бързо отговори Хана. Беше забравила, че видя Мона там. След това осъзна, че може да се наложи да признае пред Мона *истинската* причина, затова се поправи. — Всъщност да, донякъде.

Мона сви рамене.

— Е, аз и от друго място знам, че Шон е скъсал с теб.

— Какво? — изсъска Хана. — От кого?

— Може да е било във фитнеса, не си спомням. — Мона сви рамене. — Може Шон да го е споменал.

Погледът на Хана се замъгли. Шон едва ли би го казал... Но А. би го направил.

Мона я погледна преценяващо.

— Мислех, че искаш да изгубиш девствеността си, не да я запазваш.

— Просто исках да видя какво е — рече меко Хана.

— И какво? — сви закачливо устни Мона. — Разкажи ми подробностите. Обзалагам се, че е било голям смях. Ти за какво говори? Пя ли химни? Какво?

Хана се намръщи и ѝ обърна гръб. Обикновено тя разказваше всичко на Мона. Но я заболя, че тя ѝ се присмя и затова не искаше да ѝ достави удоволствие. Кендис го бе казала толкова жаловито. *Тук си на сигурно място.* Точно в този момент Хана чувстваше, че не е правилно да разкрива чуждите тайни, не и след като очевидно А. разкриваше нейните. И защо, след като Мона бе чула някакъв слух за нея, не го бе споделила? Те не трябваше ли да бъдат най-добри приятелки?

— Всъщност нищо подобно — промърмори тя. — Беше доста отегчително.

На лицето на Мона се бе изписало очакване, което бързо премина в разочарование. Двете с Хана се взираха една в друга. Тогава телефонът на Мона извънтя и тя отмести поглед.

— Целесте? — рече тя, след като го вдигна. — Здравсти!

Хана нервно дъвчеше устни и поглеждаше към часовника си „Гучи“.

— Трябва да тръгвам — прошепна тя на Мона и махна с ръка към изхода на мола. — Баща ми...

— Задръж така — каза Мона в телефона. Тя покри говорителя с ръка, погледна към обувките „Миу Миу“ и ги тикна в ръцете на Хана. — Вземи ги. Аз всъщност изобщо не ги харесвам.

Хана си тръгна, като носеше откраднатите обувки за каишките. Внезапно усети, че тя също изобщо не ги харесва.

[1] VCBG — *Von chic, bon genre* — френски жаргон за „добър стил, добро отношение“. VCBG е дамска линия готово облекло на еврейския дизайнер Макс Азрия. — Б.пр. ↑

[2] Пилатес — система от упражнения, които се изпълняват в бавно темпо на фона на спокойна и релаксираща музика. Включени са елементи от каланетиката, балета и йогата. — Б.пр. ↑

16.

ЕДНА ОБИКНОВЕНА ПРИЯТНА СЕМЕЙНА ВЕЧЕР В ДОМА МОНТГОМЪРИ

Онази вечер Ариа седна на леглото и се захвана да доплете бухалчето от мохерна прежда. Бухалът бе кафяв и имаше младежки вид: беше започнала да го плете предишната седмица, като възнамеряваше да го подари на Езра. Сега бе очевидно, че това нямаше как да стане, затова тя се замисли... дали пък да не го подари на Шон? Колко странно щеше да изглежда това?

Преди Али да изчезне, тя непрекъснато се опитваше да уреди Ариа с някое от роузуудските момчета, като ѝ казваше: „Просто върви при него и го *заговори*. Не е чак толкова трудно.“ Но за Ариа беше много трудно. Тя се приближаваше до момчето, замръзваше на място и изтърсваше първото нещо, което ѝ идваше на устата — и то, по незайна причина, обикновено бе свързано с математиката. А тя *мразеше* математиката. До края на седми клас едно-единствено момче я бе заговаряло извън училище: Тоби Кавана.

Преживяването си беше доста страшничко. Случи се само няколко седмици преди Али да изчезне и Ариа се беше записала в лагера за извънучилищни занимания по театрално изкуство през уикенда. И кой друг можеше да се окаже в нейната група, ако не *Тоби*. Ариа бе поразена — той не трябваше ли да бъде в пансиона... завинаги? Но изглежда, че ваканцията в неговото училище започваше по-рано от „Роузууд дей“ и ето че той се беше озовал там. Тоби седна в ъгъла с коса, паднала върху лицето му, и ритмично дърпаше като струна ластика, който бе сложил на китката си.

Учителката им по театрално майсторство, една жена с тънка накъдрена коса, изрусена на кичури, ги накара да направят едно упражнение: те се разделиха по двойки и непрекъснато си крещяха един на друг една фраза, докато не влязат в ритъм. Фразата систематично биваше променяна. Те трябваше да обикалят из стаята и

да си разменят партньорите. Скоро Ариа се озова срещу Тоби. Фразата за деня беше: *То никога не се показва през лятото.*

— То никога не се показва през лятото — каза Тоби.

— То никога не се показва през лятото — отговори му Ариа.

— То никога не се показва през лятото — повтори Тоби. Очите му бяха хлътнали, а ноктите бяха изгризани до живеца. Ариа се чувстваше много нервна, когато се намираше толкова близо до него. Не можеше да не се сети за вампирското му лице, което цъфна на прозореца на Али малко преди да наранят Джена. И за парамедиците, които я свалиха по стълбата от дървесната къщичка и едва не я изпуснаха. И как, няколко дни по-късно, когато бяха на срещата за безопасността при работа с фойерверки, тя чу как нейната учителка по здравеопазване госпожа Айверсън каза: „Ако аз бях бащата на това момче, нямаше да го пратя в пансион. Щях да го пратя в *затвора.*“

След това фразата бе сменена. Стана „*знам какво направи миналото лято*“. Тоби трябваше да я каже пръв, но Ариа я изкрещя няколко пъти, преди да осъзнае смисъла ѝ.

— О, точно като във филма! — извика учителката ѝ, като пляскаше с ръце.

— Да — рече Тоби и се усмихна на Ариа. Това бе истинска усмивка, а не зловещо ухилване, което я накара да се почувства още по-зле. Когато разказа на Али какво се бе случило, тя въздъхна.

— Ариа, Тоби е психически болен. Чух, че в Мейн едва не се е удавил, докато плувал в замръзнал поток, опитвайки се да заснеме един лос.

Но Ариа повече не се върна в класа по театрално майсторство.

Тя отново се сети за бележката на А. *Чудиш се кой съм, нали? По-близо съм, отколкото си мислиш.*

Възможно ли е това да бе Тоби? Беше ли се промъкнал в „Роузууд дей“, за да залепи бележката на шкафа на Али? Дали някой от приятелите ѝ не го бе видял? Или може би А. е записал и нейните предмети? В класа по английски бе най-вероятно — обикновено времето на получаване на съобщенията съвпаднаше с часовете по английски. Но кой? Ноъл? Джеймс Фрийд? Хана?

Ариа се спря на Хана. И преди се бе замисляла за нея — Али би могла да разкаже на Хана за нейните родители. А Хана също участваше в Онова с Джена.

Но защо?

Тя разлисти училищния интернет албум — днес бе излязла директорията с имената и телефоните на всичките ѝ съученици — и откри снимката на Шон. Косата му бе подстригана късо, като на спортист, и той бе почернял толкова много, сякаш бе прекарал цялото лято на яхтата на баща си. Момчетата, с които Ариа бе излизала в Исландия, бяха бледи и дългокоси, а ако имаха някакви лодки, то те щяха да бъдат каяци, с които обичаха да се спускат по глетчера Снефелс.

Тя набра номера на Шон, но беше прехвърлена на гласова поща.

— Здравсти, Шон — каза тя, като се надяваше гласът ѝ да не е много чуруликащ. — Обажда се Ариа Монтгомъри. Аз, тъъ, обаждам се просто да кажа здрасти и, тъъ, имам една философска препоръка за теб. Казва се Айн Ранд^[1]. Тя е адски комплексна, но пък много четивна. Пробвай я.

После продиктува номера на своя телефон и псевдонима си в чата, затвори и веднага ѝ се прииска да изтрие съобщението. Шон сигурно получаваше тонове обаждания от роузуудските момичета, които изобщо не бяха толкова срамежливи.

— Ариа! — извика Ила от първия етаж. — Вечерята!

Тя хвърли телефона на леглото и бавно слезе по стълбите. Слухът ѝ долови някакъв странен пиукащ звук, който се носеше от кухнята. Това да не е... таймерът на печката? Не, това е невъзможно. Кухнята им бе обзаведена в ретро стила на 50-те и печката бе автентична „Меджик Шеф“ от 1956-та година. Ила рядко я използваше, защото се боеше, че е твърде стара и може да причини пожар.

Но за изненада на Ариа Ила наистина бе сготвила нещо във фурната, а на масата седяха брат ѝ и баща ѝ. За пръв път след уикенда семейството ѝ се бе събрало заедно на вечеря. Майк бе прекарал последните три нощи в домовете на различни момчета от отбора по лакрос, а баща ѝ, ами, той бе твърде зает да „преподава“.

Печено пиле, купа с картофено пюре и чиния със салата от зелен фасул бяха подредени в средата на масата. Съдовете и приборите бяха от един сервиз, на масата дори бяха поставени подложки за чиниите. Ариа се напрегна. Всичко изглеждаше твърде нормално... особено за

нейното семейство. Сигурно нещо не беше наред. Да не би някой да е умрял? Или може би А. се беше раздрънкал?

Но родителите ѝ не изглеждаха угрижени. Майка ѝ измъкна тава с рулца от фурната — която, като по чудо, не се беше подпалила — а баща ѝ седеше тихо на масата, като разгръщаше страниците на *Ню Йорк Таймс*. Той винаги четеше: на масата, по време на състезанията на Майк, дори докато шофираше.

Ариа се обърна към баща си, когото почти не беше виждала от понеделник, когато го беше видяла в бар „Виктъри“.

— Здравсти, Байрън — рече тя.

Баща ѝ се усмихна искрено.

— Здравсти, маймунке — понякога я наричаше така. Преди ѝ викаше Косматата маймуна, докато тя не му каза да престане. Видът му винаги изглеждаше така, сякаш току-що се е изтърколил от леглото: носеше протъркани евтини тениски, боксерки на „Филаделфия 76“ или кариранни къси гащи и стари чехли от овча кожа. Тъмнокестенявата му гъста коса винаги бе доста рошава. Ариа реши, че ѝ прилича на мечка коала.

— Здравсти и на теб, Майк — жизнено поздрави Ариа, като му разроши косата.

Майк се дръпна.

— Не ме пипай, мамка му!

— Майк — рече Ила, като му се закани с една от китайските пръчици, които обикновено пъхаше в тъмнокестенявата си коса, вдигната на кок.

— Просто се опитвах да се държа мило — Ариа успя да се въздържи да е засипе Майк с обичайната порция саркастични забележки. Вместо това тя седна, покри скута си с бродираната кърпа и взе вилицата с бакелитова дръжка. — Пилето мирише страшно вкусно, Ила.

Ила сипа картофено пюре в чиниите на всички.

— Просто го взех от щанда за деликатеси.

— Ти пък откога смяташ, че пилето мирише добре? — озъби се Майк. — Нали не го ядеш?

Това беше вярно. Ариа бе станала вегетарианка от втората си седмица в Исландия, когато Халбьорн, първото ѝ гадже, ѝ бе купил някакъв сандвич от една каравана, който тя реши, че е хотдог. Беше

убийствено вкусен, но след като го изяде, той ѝ каза, че месото е от тупик. Оттогава когато каквото и да е месо се озовеше в чинията пред нея, тя винаги си представяше личицето на малкото сладко птиче.

— И все пак — рече Ариа, — аз ям картофи. — Тя пъхна в устата си пълна лъжица с димящата каша. — А тези са страхотни!

Ила сбърчи вежди.

— Най-обикновено полуготово пюре. Нали знаеш, че не мога да готвя.

Ариа знаеше, че просто се преструва. Но ако беше дъщеря за пример, вместо обичайната, саркастична и недоволна Ариа, може би Байрън щеше да разбере какво изпуска.

Тя отново се обърна към него. Ариа не искаше да намразва баща си. Той имаше хиляди положителни черти — винаги изслушваше проблемите ѝ, беше умен, направи ѝ бисквити с лакта „Оправяй се по-скоро“, когато се беше разболяла от грип. Тя се опита да открие някаква логична, неромантична причина за появата на Мередит. На нея не ѝ се искаше да мисли, че той обича друга, или че се опитва да разруши семейството си. Но въпреки това бе доста трудно да не го взема твърде лично.

Докато си сипваше пълна лъжица със зелен бол, телефонът на Ила, който лежеше на кухненския плот, иззвъня. Ила погледна към Байрън.

— Да вдигна ли?

Байрън се намръщи.

— Кой би те търсил по вечерно време?

— Може да е Оливър от галерията.

Внезапно Ариа усети как гърлото ѝ свива. *Ами ако звънеше А?*

Телефонът отново иззвъня. Ариа се изправи.

— Аз ще вдигна.

Ила избърса устата си и тикна стола си назад.

— Не, аз трябва да се обадя.

— Не! — Ариа се втурна към плота. Телефонът иззвъня за трети път. — Аз... ъъ... Това...

Тя бясно ръкомахаше с ръце в опит да измисли оправдание. Нищо не ѝ хрумна, тя грабна телефона и го хвърли към всекидневната. Той се плъзна по пода, удари се в дивана и спря да звъни. Котакът на

семейство Монтгомъри, Поло, скочи от мястото си и тупна телефона с шарената си лапа.

Когато Ариа се обърна, семейството ѝ се беше втренчило в нея.

— Какво ти става? — попита Ила.

— Аз просто... — Ариа се обля в пот и цялото ѝ тяло се затресе в ритъма на сърцето ѝ. Майк се обтегна и сложи ръце зад главата си.

— Кукуууу — измърмори той.

Ила се шмугна край нея, отиде в хола и се наведе, за да погледне екрана на телефона. Дългата ѝ клоширана пола обърса пода.

— Наистина е бил Оливър.

В същото време Байрън се изправи.

— Трябва да тръгвам.

— Да тръгваш? — Гласът на Ила секна. — Но ние тъкмо започнахме да вечеряме.

Байрън отнесе празната си чиния в мивката. Той се хранеше много бързо, дори по-бързо от Майк.

— Имам работа в кабинета, която трябва да свърша.

— Но... — Ила сложи ръце на тънкия си кръст. Те безпомощно наблюдаваха как Байрън изчезва нагоре по стълбите и след минутка се появява отново с омачкани сиви панталони и синя риза. Косата му все още беше несресана. Той грабна изтърканото си кожено куфарче и ключовете.

— Ще се видим след малко.

— Ще купиш ли портокалов сок? — извика Ила, но Байрън затвори входната врата без да отговори.

Секунда по-късно Майк излетя от кухнята, без да остави чинията си в мивката. Той грабна якето си и стика за лакрос, и нахлу маратонките си без да ги развързва.

— Ти пък накъде си се запътил? — попита Ила.

— Да тренирам — сопна се Майк. Беше навел главата си ниско долу и си хапеше устната, сякаш се опитваше да не заплаче. На Ариа ѝ се прииска да изтича при брат си и да го прегърне и се зачуди как да постъпи, само че не можеше да помръдне от мястото си, сякаш бе залепена за теракотените плочки на кухненския под.

Майк затръшна вратата и цялата къща се разтресе. След няколко минути мълчание Ила вдигна сивите си очи към Ариа.

— Всички ни зарязват.

— Не, не е вярно — бързо рече Ариа.

Майка ѝ се върна на масата и погледна към непобутнатото пиле в чинията ѝ. След като се помая няколко минути, тя го покри със салфетка и се обърна към Ариа.

— Напоследък баща ти да ти се струва малко странен?

Ариа усети как устата ѝ пресъхва.

— В какъв смисъл?

— Не знам. — Ила потърка ръба на порцелановата чиния с показалец. — Изглежда сякаш нещо го притеснява. Може би е свързано с преподаването? Изглежда толкова зает...

Ариа знаеше, че трябва да каже нещо, но думите сякаш заседнаха в гърлото ѝ така, че бе необходима помпа или вакуум да ги измъкне оттам.

— Не е казал нищо по въпроса. — Това не беше лъжа.

Ила я погледна.

— Нали ще ми съобщиш, ако каже нещо?

Ариа наведе глава и се престори, че има нещо в окото.

— Разбира се.

Ила стана и почисти остатъците от трапезата. Ариа стоеше там, напълно безполезна. Това беше нейният шанс... а тя просто си стоеше там. Като чувал с картофи.

После се качи в стаята си и седна до бюрото, без да знае какво да прави. От хола се разнесе въвеждащата музичка на „*Опасност!*“ Може би трябваше да слезе долу и да поседи с Ила. Само че искаше само да поседи тук и да поплаче.

Месинджърът ѝ издаде бълбукация звук за ново съобщение. Ариа го отвори, като се надяваше да се обажда Шон. Но... не беше той.

АААААА: Два избора: Или се отърви от нея или кажи на майка си.

Давам ти срок до полунощ в събота вечер, Пепеляшке.

В противен случай...

А.

Един скърцащ звук я накара да подскочи. Ариа рязко се обърна и видя, че котаракът е отворил вратата на стаята ѝ. Тя разсеяно го погали, докато отново прочиташе съобщението. И отново. И отново.

В противен случай? Или го забрави? Как да го направи?

Компютърът ѝ избълбука още веднъж. Прозорчето на месинджъра примигна.

АААААА: Не знаеш как?

Сега ще ти подсказва: студио за йога „Стробъри ридж“, 7 и 30 сутринта. Утре.

Бъди там.

[1] Айн Ранд е американска писателка и философ, известна с теорията, наречена от нея „обективизъм“ и развита в три сборника от есета и романите „Ние живите“ (1936 г.), „Изворът“ (1943 г.) и „Атлас сви рамене“ (1957 г.), втори по популярност след Библията в САЩ. — Б.пр. ↑

17.

МАЛКОТО МОМИЧЕ НА ТАТКО СИ ИМА ТАЙНА

Хана стоеше на няколко сантиметра от огледалото в спалнята ѝ, като съсредоточено изучаваше отражението си. Тук тя си изглеждаше нормална и слаба — сигурно отражението ѝ във витрината на мола е било резултат от някаква странна игра на светлината. Въпреки че... порите ѝ не са ли някак по-широки? Очите ѝ не бяха ли леко кривоогледи?

Тя отвори нервно чекмеджето на бюрото си измъкна оттам един голям плик с обикновен чипс. Натъпка една пълна шепа в устата си, сдъвка ги и после спря. Миналата седмица А. я бе вкарал в един ужасен цикъл от тъпчене и повръщане — въпреки че тя от години се бе въздържала от този навик. И не възнамеряваше отново да започва. Със сигурност не и пред баща си.

Тя избута плика и погледна през прозореца. Къде беше той все пак? Бяха минали близо два часа откакто майка ѝ се бе обадила в мола. В този момент видя един зелен Рейндж роувър да навлиза в пътя към къщата, който представляваше една криволичеща, залесена, дълга четвърт миля алея. Колата маневрираше с такава лекота по криволичещия път, както би се справил само някой, който бе живял тук. Когато Хана беше малка, баща ѝ я извеждаше да се пързалия с шейна по пътя и я учеше как да се навежда настрана при всеки завой, за да не се обърне.

Когато чу звънеца на входната врата, тя скочи. Миниатюрният ѝ пинчер Дот започна да лае и звънецът отново се чу. Лаенето на Дот стана по-пронизително и истерично, а звънецът се чу за трети път.

— Идвам — изръмжа Хана.

— Здравей — рече баща ѝ, когато тя отвори вратата. Дот започна да танцува около краката му. — Здравсти и на тебе. — Той се наведе и вдигна мъничкото кученце.

— Дот, не! — заповяда Хана.

— Не, всичко е наред — господин Мерин потърка малкото носле на миниатюрния пинчер. Хана се бе сдобила с Дот малко след като той ги бе напуснал.

— И така — баща ѝ се пристъпи тромаво от крак на крак пред вратата. Той бе облечен в сив бизнес костюм и вратовръзка в червено и синьо, сякаш пристигаше направо от съвещание. Хана се зачуди дали би приел да влезе. Стори ѝ се доста странно, че трябва да кани баща си в собствената му къща.

— Трябва ли... — започна той.

— Искаш ли... — каза Хана едновременно с него. Баща ѝ се засмя нервно. Хана не бе сигурна дали иска да го прегърне. Баща ѝ пристъпи към нея, а тя отстъпи назад, като се блъсна във вратата. Опита се да го представи да изглежда така, сякаш го е направила нарочно.

— Просто влез — рече тя с очевидна досада в гласа.

Те стояха във фойето. Хана почувства погледа на баща си.

— Наистина се радвам да те видя — рече той.

Хана сви рамене. Щеше ѝ се да държи цигара или да има нещо, с което да ангажира ръцете си.

— Ами хубаво. Искаш ли си онзи финансов документ? Ето го тука.

Той му хвърли бърз поглед, но само толкова.

— Онзи ден мислех да те питам... Косата ти. Направила си нещо с нея. Тя е... По-къса?

Тя се изсмя.

— *По-тъмна.*

Той кимна утвърдително с глава.

— Бинго. Освен това не носиш очила!

— Направих си операция за коригиране на зрението. Преди две години. — Това го накара да сведе поглед.

— О! — Той пъхна ръце в джобовете си.

— От устата ти прозвуча така, все едно съм постъпила лошо.

— Не — отговори бързо баща ѝ. — Просто изглеждаш... различна.

Хана кръстоса ръце. Когато родителите ѝ решиха да се разведат, Хана реши, че го правят защото тя е дебела. И тромава. И грозна. След

като срещна Кейт, още повече се убеди в това. Той бе открил заместничка на дъщеря си и се бе отказал от нея.

След бедствието в Анаполис баща ѝ се опита да не губи контакт с нея. В началото Хана го прие и проведеха два унили разговора с едносрични реплики по телефона. Господин Мерин се опита да измъкне от нея какво не е наред, но Хана бе твърде разстроена, за да говори за това. С времето периодите между разговорите ставаха все по-дълги и по-дълги... и накрая съвсем престанаха да си говорят.

Господин Мерин тръгна по коридора, дървеният под скърцаше под краката му. Хана се чудеше дали оглежда кое си е останало същото и кое се е променило. Дали е забелязал, че черно-бялата снимка на Хана и баща ѝ, която висеше над масата в хола, е свалена? И че на нейно място виси литографията на жената, която се моли на слънцето? Бащата на Хана я *ненавиждаше*, но майка ѝ я обожаваше.

Той седна на дивана в хола, въпреки че никой не ходеше в тая стая. Тя бе мрачна, твърде задушна, подът бе покрит с грозни ориенталски килими и миришеше на препарат за полиране на мебели. Хана не знаеше какво друго да прави, затова го последва и седна на малкото диванче в ъгъла.

— И така, как си, Хана?

Тя подви крака и се настани удобно.

— Добре съм.

— Хубаво.

Поредният океан от мълчание. Тя чу как малките ноктенца на Дот потракват по кухненския под и как мляска, докато пие вода от купичката си. Тя се молеше нещо да го прекъсне — я телефонът да иззвъни, я противопожарната аларма да се включи, я някое ново съобщение от А. да се получи — каквото и да е, стига да я измъкне от това неловко положение.

— А ти как си? — попита най-накрая тя.

— Не чак толкова зле. — Той вдигна една украсена с пискюли възглавница от дивана и я вдигна пред себе си. — Тези неща винаги са ми се стрували адски грозни.

Хана бе съгласна с него, но какво, да не би възглавничките в къщата на Изабел да са *идеални*?

Баща ѝ я погледна.

— Помниш ли онази игра, която играеше преди? Слагаше възглавничките на пода и скачаше от една върху друга, защото подът беше лава?

— Татко. — Хана сбърчи нос и подви колене още повече.

Той смачка възглавничката.

— Можеше да я играеш с часове.

— Бях на шест години.

— Помниш ли Корнелиъс Максимилиан?

Тя го погледна. Очите му блестяха.

— Татко...

Той подхвърли възглавничката във въздуха и я улови.

— Мога ли вече да говоря за него? Мина ли достатъчно време?

Тя вирна брадичка.

— Вероятно.

Но вътрешно се усмихна. Корнелиъс Максимилиан бе тяхна малка шега, когато бяха измислили, след като гледаха „Гладиатор“. Хана ужасно се изкушаваше да отиде на кървавия филм, забранен за посещение от деца без родители, само че бе едва на десет и всичката кръв, която се лееше от екрана, ужасно я травмизира. Тя бе сигурна, че няма да може да спи онази нощ, затова баща ѝ измисли Корнелиъс, за да я накара да се чувства по-добре. Той бе единственото куче — пудел, решиха те, въпреки че понякога го променяха на бостънски териер — което бе достатъчно силно, за да се бие на гладиаторския ринг. Той побеждаваше тигрите, биеше и останалите страховити гладиатори. Можеше да прави всичко, включително да съживява мъртвите гладиатори.

Те му изградиха цял живот, разговаряха за това какво прави през почивните си дни, какъв вид каишки предпочита, как има нужда от приятелка. Понякога Хана и баща ѝ споменаваха за Корнелиъс пред майка ѝ и тя винаги питаше: „Какво? Кой?“, въпреки че ѝ бяха обяснявали шегата хиляди пъти. Когато Хана се сдоби с Дот, тя първо мислеше да го кръсти Корнелиъс, но това щеше само да я натъжава.

Баща ѝ седна отново на дивана.

— Съжалявам, че нещата се развиха така.

Хана се престори, че оглежда френския си маникюр.

— Как?

— Ами така... с нас. — Той се прокашля. — Съжалявам, че не се обаждах.

Хана завъртя очи нагоре. Това вече беше прекалено.

— Не е кой знае какво.

Господин Мерин потропа с пръсти по масата. Беше очевидно, че се притеснява. Добре.

— Защо всъщност открадна колата на бащата на гаджето ти? Попитах майка ти дали знае, но тя не ми каза.

— Сложна работа — бързо рече Хана. Каква ирония: когато техните се разведоха, Хана се опита да измисли начини да ги накара да си говорят, за да могат отново да се влюбят — както стана с героините-близначки, изиграни от Линдзи Лоън в „Капан за родители“. Оказа се, че е трябвало просто да се погрижи да я арестуват няколко пъти.

— Хайде де — опита се да я придума господин Мерин. — Да не би да сте скъсали? Разстроена ли беше?

— Сигурно.

— Той ли бе причината?

Хана нещастно преглътна.

— Откъде знаеш?

— Щом те е предал, може би не си заслужава.

Хана не можеше да повярва, че той е казал това. Всъщност наистина не му повярва. Може би не бе чула добре. Може би айподът ѝ свиреше твърде силно.

— Мислила ли си за Алисън? — попита баща ѝ.

Хана впери поглед в ръцете си.

— Така ми се струва. Да.

— Направо не мога да повярвам какво ѝ се случи.

Хана отново преглътна. Внезапно усети, че може всеки момент да се разплаче.

— Знам.

Господин Мерин се облегна назад. Диванът издаде странен пърдящ звук. Преди години баща ѝ сигурно щеше да го коментира, но сега предпочете да замълчи.

— Знаеш ли кой е любимият ми спомен с Алисън?

— Кой? — тихо попита Хана. Тя се молеше той да не каже: *Онзи път като дойдохте в Анаполис и тя се сближи с Кейт.*

— Беше лято. Мисля, че щяхте да бъдете в седми клас. Откарах двете ви с Алисън в Авалон за един ден. Спомняш ли си?

— Смътно — каза Хана. Спомни си, че тогава бе изяла толкова много карамел, че изглеждаше ужасно дебела с бански, а Алисън изглеждаше перфектно с нейния, и един сърфист я покани на купон, но тя го отрязва в последната минута.

— Седяхме на брега; през няколко кърпи от нас лежаха момче и момиче. Вие я познавахте от училище — но не беше от вашата компания. На гърба ѝ бе прикрепено някакво приспособление за бутилка вода, от която тя пиеше със сламка. Али говори с брат ѝ, а на нея не обърна никакво внимание.

Внезапно Хана ясно си спомни всичко. Не беше рядкост да се срещат с хора от Роузууд на плажа Джърси — а онова момиче всъщност беше Мона. Момчето бе братовчед ѝ. Али реши, че е сладък, затова одите да си приказва с него. Мона изглеждаше във възторг от това, че Али е толкова близо, но Али само се обърна към нея и каза: „Хей, моето морско свинче пие вода от подобна бутилка.“

— Това ли е любимият ти спомен? — изтърси Хана. Тя се бе насилила да го забрави; беше сигурна, че и Мона е постъпила по същия начин.

— Не съм свършил — рече баща ѝ. — Алисън отиде близо до водата с момчето, а ти остана и заговори момичето, което изглеждаше толкова съкрушено от това, че Алисън си е отишла. Не знам какво ѝ каза, но беше много мила с нея. Страшно се гордеех с теб.

Хана сбърчи нос. Съмняваше се, че е била мила — може би просто не е била откровено злобна. След като Онова с Джена се случи, Хана вече не си падаше толкова по шегите...

— Винаги беше толкова мила с хората — каза баща ѝ.

— Не, не бях — тихо отговори тя.

Спомни си какво казваше за Джена: *Татко, няма да повярваш каква е. Кандидатура се за същата роля в мюзикъла, която Али иска, а трябва да я чуеш как пее. Мучи като крава. Или пък: Джена Кавана може да е отговорила вярно на всички въпроси в теста и да е направила дванайсет лицеви опори в салона за президентския тест по фитнес, но тя си остава загубенячка.*

Баща ѝ винаги я изслушваше, стига да знаеше, че тя не обижда хората в лицата. Точно затова тя се почувства още по-ужасно, което

той попита нещо, докато пътуваха с колата към магазина няколко дни след инцидента с Джена. Беше се обърнал към нея и без никакъв повод бе казал: *Чакай! Онова момиче, което ослепя? Не беше ли онази, която мучи като крава?* Погледна я така, сякаш бе открил връзката. Хана бе твърде уплашена, за да отговори и се престори, че кашля, а след това смени темата.

Баща ѝ се изправи и отиде до голямото пиано в хола. Повдигна капака и във въздуха се вдигна прах. Когато натисна един клавиш, от инструмента се разнесе тенекиен звук.

— Майка ти сигурно ти е казала, че с Изабел ще се женим.

Сърцето на Хана прескочи.

— Да, каза ми нещо такова.

— Мислехме си за следващото лято, но Кейт няма да може да дойде тогава. Тя заминава на лятна подготовка в Испания.

Щом чу името на Кейт, Хана настръхна. *Горкото бебче трябва да иде в Испания.*

— Бихме искали ти също да дойдеш на сватбата — додаде баща ѝ. Когато Хана не отговори, той продължи да говори. — Ако ти е възможно. Знам, че е доста неестествено. Ако и ти мислиш така, бихме могли да поговорим. Предпочитам да говориш с мен, вместо да крадеш коли.

Хана подсмъркна. Как смее баща ѝ да мисли, че кражбата на разни неща е свързана с него и тъпата му сватба? Но изведнъж се сепна. *Дали пък не беше?*

— Ще си помисля — рече тя.

Баща ѝ прокара ръце по пейката пред пианото.

— Ще остана във Филаделфия през целия уикенд, а в събота съм резервирал места за вечеря в Le Вес-Fin^[1].

— Наистина ли? — не се сдържа и извика Хана. Le Вес-Fin бе прочут френски ресторант в центъра на Филаделфия, който тя от години мечтаеше да посети. Понякога семействата на Спенсър и Али ги водеха там и те после се оплакваха. Толкова е снобско, казваха, дори менюто не е написано на английски, и е пълно с възрастни дами, наметнати с ужасни кожи, които имат глави и лица. Но за Хана „Le Вес-Fin“ звучеше абсолютно очарователно.

— Освен това ти наех един апартамент в хотел „Четири сезона“ — продължи баща ѝ. — Знам, че си сгазила лука, но майка ти каза, че

всичко е наред.

— Наистина ли? — Хана плесна с ръце. Тя обожаваше да ходи в скъпи хотели.

— Дори има басейн. — Той се усмихна сдържано. Преди Хана страшно се въодушевяваше, когато отсядаха в хотели с басейни. — Можеш да дойдеш по-рано в събота и да поплуваш.

Внезапно ентузиазмът на Хана секна. В събота беше... Кума Лиса.

— Не може ли да отидем в неделя?

— Ами не. Трябва да бъде събота.

Хана прехапа устната си.

— Тогава не мога.

— Защо?

— Просто... организиран е един бал. Той е... доста важен.

Баща ѝ стисна ръце.

— И майка ти ти позволява да отидеш на танци след... след онова, което направи? Мислех, че си наказана.

Хана сви рамене.

— Купих билетите много отдавна. Доста са скъпи.

— За мен ще означава много, ако дойдеш — меко каза баща ѝ. — Много искам да прекарам уикенда с теб...

Баща ѝ изглеждаше наистина разстроен, сякаш всеки момент се канеше да заплаче. Тя също искаше да прекара уикенда с него. Той помнеше пода от лава, помнеше как тя говореше за Le Ves-Fin и колко обичаше луксозните хотели с басейни. Тя се зачуди дали и с Кейт си имат такива шегги. Щеше ѝ се да не е така. Искаше да е специална.

— Предполагам, че може да го зарежа — отговори най-последно тя.

— Страхотно — усмихна се баща ѝ.

— Само заради Корнелиъс Максимилиан — додаде тя, като го погледна срамежливо.

— И заради по-добри неща.

* * *

Хана наблюдаваше как баща ѝ се качва в колата и бавно потегля по алеята. Изпълваше я топло чувство. Беше толкова щастлива, че дори

не се сети да извади плика с чипс, който бе хвърлила в килера. Вместо това ѝ се искаше да танцува из цялата къща.

Когато чу телефона си да звъни от горния етаж, тя изведнъж се осъзна. Имаше толкова неща да върши. Трябваше да каже на Шон, че няма да ходи на бала. Трябваше да се обади и на Мона, за да я предупреди. Трябваше да намери най-великолепния тоалет, който да облече за Le Ves-Fin — може би онази красива рокля на „Тиъри“, която все още не бе имала повод да облече?

Тя хукна нагоре по стълбите, вдигна телефона и замръзна. Беше получила... съобщение.

Четири най-обикновени думи.

Хана. Мерин. Ослепи. Джена.

Какво би помислил татко за теб, ако разбере за това?

Аз те наблюдавам, Хана, затова по-добре прави каквото ти казвам.

А.

[1] Le Ves-Fin (фр.) — в превод „Еlegantен палат“. Френски ресторант във Филаделфия, открит през 1970, който традиционно е определян за най-изискания френски ресторант в САЩ. — Б.пр. ↑

18.

ЗАОБИКОЛИ СЕ С НОРМАЛНИ ХОРА И МОЖЕ БИ ЩЕ СТАНЕШ НОРМАЛЕН ЧОВЕК

— Голям късмет извади, че ще отидеш на бала без пари — каза по-голямата сестра на Емили, Каролин. — Наистина трябва да се възползваш от тази възможност.

Беше петък сутринта. Двете стояха на алеята пред дома им и чакаха майка им да ги вземе и да ги закара на ранните тренировки по плуване. Емили се обърна към сестра си и приглади косата си с ръка. Като капитан на отбора тя бе получила безплатни билети за бала „Кума Лиса“, но на нея и се струваше нередно да купонясва толкова скоро след погребението на Али.

— Така или иначе няма да ходя. Няма с кого. С Бен вече не сме заедно, така че...

— Тогава върви с някоя приятелка — Каролин сложи малко балсам на тънките си, естествено розови устни. — Топър и аз умираме да отидем, но трябва да похарча всичките си пари, които спестих като детегледачка за билети. Тъй че вместо това ще си прекараме една приятна филмова вечер у дома.

Емили погледна сестра си. Каролин бе в по-горен клас и изглеждаше точно като Емили, с червеникаворуса, изтощена от хлора в басейна коса, бръчици по бузите, безцветни мигли и силно, стегнато тяло на плувкиня. Когато Емили бе определена за капитан, тя се безпокоеше, че Каролин ще ревнува — тя бе по-голямата. Но на нея, изглежда, това въобще не и пречеше. Емили тайничко се надяваше поне веднъж да я види ядосана за нещо. Поне веднъж.

— О, хей! — Каролин изведнъж се оживи. — Вчера видях една твоя много забавна снимка.

На Емили ѝ причерня пред очите.

— Снимка? — дрезгаво повтори тя. Спомни си за снимката от фото-кабинката, която А. ѝ бе изпратил предишния ден. Сега вече я бе разпространил. Започваше се.

— Да, от вчерашната среща с „Тейт“ — напомни ѝ Каролин. — Ти изглеждаше... Знам ли. Като попаднала в капан. Лицето ти имаше много странно изражение.

Емили примигна. Снимката, която ѝ бе направил Скот. С Тоби. Мускулите ѝ се отпуснаха.

— А, тази ли — рече тя.

— Емили?

Емили вдигна поглед и рязко си пое дъх. Мая стоеше на улицата на няколко крачки от тях, яхнала синия си бегач. Къдравата ѝ, кестенявочерна коса бе паднала върху лицето ѝ и тя навиваше ръкавите на бялото си дънково яке. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Беше много странно да я види толкова рано сутринта.

— Здравсти — рече Емили едва-едва. — Какво става?

— Реших, че това е единственото място, където ще мога да те хвана — Мая махна с ръка към къщата на Емили. — Не си ми продумала ни дума от... понеделник.

Емили погледна през рамо към Каролин, която усърдно ровеше в предния джоб на пурпурната си раница „Норт фейс“. Тя отново се сети за бележката на А. Как би могъл той да се сдобие с тези снимки? Нали Мая ги беше взела... или имаше и други?

— Извинявай — каза тя на Мая. Не знаеше какво да прави с ръцете си, затова ги сложи върху пощенската кутия, която представляваше миниатюрна версия на дома им. — Бях малко заета.

— Мда, сигурно е така.

Горчивината в гласа на Мая накара косата на Емили да настръхне.

— К-какво искаш да кажеш? — сопна се тя.

Но Мая просто я погледна безизразно и каза:

— Аз... Просто исках да кажа, че изобщо не се обади.

Емили подръпна връзките на червената си качулка.

— Да идем ей там — промърмори тя, като тръгна към ъгъла на двора им, където бе пораснала една плачеща върба. Имаше нужда от малко усамотение, за да не може Каролин да чува, но за съжаление под дебелите, наведени клони витаеше усещане за еротика. Проникваше

бледозеленикава светлина и кожата на Мая изглеждаше толкова... свежа. Тя приличаше на горска фея.

— Всъщност бих искала да те питам нещо — прошепна Емили, като се опитваше да потисне всичките еротично-горско-фейски мисли. — Нали се сецаш за онази наша снимка от фото-кабинката?

— Аха — Мая се беше навела толкова близо, че Емили можеше да почувства връхчетата на косата ѝ върху бузата си. Почувства се така, сякаш внезапно ѝ се бяха появили милиард нови нервни окончания и всичките пламтяха.

— Някой друг виждал ли ги е? — прошепна Емили.

Мая отговори чак след минутка:

— Не...

— Сигурна ли си?

Мая вирна главата си като птичка и се ухили.

— Но мога да ги покажа на всички, ако искаш...

Но когато видя как Емили се сви, дяволитият блясък в очите ѝ угасна.

— Чакай малко. Затова ли ме избягваш? Помислила си, че *наистина* съм ги показала на всички?

— Не знам — измърмори Емили, като потърка с крак един от грамадните корени на върбата. Сърцето ѝ биеше толкова бързо, че тя бе убедена, че е поставила нов световен рекорд.

Мая протегна ръка, улови брадичката на Емили и я повдигна така, че да може да я погледне в очите.

— Никога не бих го направила. Искам да ги запазя за себе си.

Емили дръпна глава. Това *не* трябваше да се случва в техния двор.

— Има още нещо, което трябва да ти кажа. Аз... Аз срещнах един човек.

Мая вдигна глава.

— Какъв човек?

— Казва се Тоби. Много е мил. И... Мисля, че много го харесвам.

Мая примигна невярващо, сякаш Емили ѝ бе казала, че се е влюбила в коза.

— Мисля да го поканя да дойде на бала с мен — продължи Емили.

Идеята току-що ѝ бе хрумнала, но ѝ се стори много добра. Харесваше ѝ това, че Тоби не бе идеален и не се опитваше да бъде. Освен това ако се напънеш малко повече, почти можеше да забрави усложнението, че той е доведен брат на Джена. А ако тя отидеше на бала с момче, това щеше да обезсили онези фотографии от купона в Ноъл и щеше да докаже на всички, че тя не е гей.

Ъъ, нали така?

Мая цъкна с език.

— Но балът не е ли утре? Ами ако вече има планове?

Емили сви рамене. Тя беше повече от сигурна, че няма.

— Освен това — продължи Мая, — нали каза, че балът ти излиза твърде скъпо?

— Ами, ъъ, направиха ме капитан на отбора по плуване. Така че получих безплатни билети.

— Иха — рече Мая след кратка пауза. На Емили ѝ се стори, че може да *подуши* разочарованието на Мая, сякаш то бе някакъв вид феромон. Тя бе положила толкова усилия да откаже Емили от плуването. — Тогава предполагам, че трябва да те поздравя.

Емили се беше втренчила в червените си кецове.

— Благодаря — отговори тя, въпреки че Мая очевидно не го бе пожелала от сърце. Емили усещаше, че Мая очаква от нея да вдигне очи и да каже: *Глупаче, просто се шегувам.* Тя почувства прилив на раздразнение. Защо трябваше Мая да прави всичко толкова трудно? Защо просто не могат да бъдат нормални приятелки?

Мая шумно подсмръкна, след това си проправи път през клоните и излезе на двора. Емили я последва, но веднага забеляза, че майка ѝ стои на предната врата. Късо подстриганата коса на госпожа Фийлдс бе намазана с гел и издухана със сешоар, а по лицето ѝ можеше да се прочете: *Не са занимавай с мен, защото бързам.*

Щом забеляза Мая, лицето ѝ пребледня.

— Емили, време е да тръгваме — излая тя.

— Веднага — изчурулика Емили. Тя изобщо нямаше желание майка ѝ да стане свидетел на това. Обърна се към Мая, която вече бе стигнала до колелото си, облегнато на бордюра.

Тя я погледна втренчено.

— Не можеш да промениш същността си, Емили — каза Мая на висок глас. — Надявам се, че много добре го знаеш.

Емили усети, че Каролин и майка ѝ я гледат.

— Не знам за какво говориш — извика тя също толкова високо.

— Емили, ще закъснееш — предупреди госпожа Фийлдс.

Мая хвърли на Емили един последен поглед и гневно завъртя педалите надолу по улицата. Емили преглътна тежко. В нея бушуваха противоречиви чувства. От една страна тя се ядосваше на Мая за това, че ѝ се опълчи — тук, в нейния двор, пред очите на Каролин и майка ѝ. От друга страна имаше същото усещане както когато бе на седем години и без да иска изпусна балона с форма на Мики Маус, за който толкова настоятелно бе молила родителите си да ѝ купят в Дисни уърлд. Тя го гледаше как отлита в небесата, докато накрая се изгуби от погледа ѝ. Тя бе мислила за него до края на пътуването, докато майка ѝ не каза: *Това е просто един балон, скъпа. Освен това ти го остави да отлети!*

Тя отиде до волвото и отстъпи предната седалка на Каролин без борба. Докато излизаха от алеята, тя гледаше към Мая, която вече представляваше само една точкица в далечината. После си пое дълбоко дъх и сложи ръце на облегалката на предната седалка.

— Mamche, да ти кажа, че смятам да поканя едно момче да ми бъде кавалер на утрешния благотворителен бал.

— Какъв благотворителен бал? — промърмори госпожа Фийлдс, а тонът на гласа ѝ намекваше: В момента изобщо не съм доволна от теб.

— Кума Лиса — обяви Каролин, надвиквайки се с радиото. — Ежегодното събиране, което новините отразяват. Толкова е важно, че някои момичета дори си правят пластични операции заради него.

Госпожа Фийлдс сви устни.

— Не съм сигурна, че искам да отидеш там.

— Но аз мога да отида безплатно. Защото съм капитан.

— Мамо, ти просто *трябва* да я пуснеш — настоя Каролин. — Той е тооолкова бляскав!

Госпожа Фийлдс погледна към Емили в огледалото за обратно виждане.

— Кое е момчето?

— Ами, казва се Тоби. Преди учеше в нашето училище, но сега е в „Тейт“ — обясни Емили, като пропусна да каже къде е прекарал Тоби последните три години, и *защо*. За неин късмет майка ѝ не бе

запомнила всички подробности за всички роузуудски деца на възрастта на Емили, както правеха повечето майки. Каролин, изглежда, също не си спомняше името — тя никога не помнеше скандалите, дори и най-пикантните от Холивуд.

— Много е мил и е наистина добър плувец. Много по-бърз от Бен.

— Този Бен бе симпатичен — промърмори госпожа Фийлдс. Емили скръцна със зъби.

— Да, ама Тоби е много, много по-симпатичен. — Освен това й се искаше да добави: *Не се тревожи, той е бял*, но не намери смелост да го направи.

Каролин се завъртя на седалката.

— Той ли е момчето на онази снимка с теб?

— Точно така — тихо каза Емили.

Каролин се обърна към майка им.

— Много е добър. Той победи Топър на 200 метра свободен стил. Госпожа Фийлдс леко се усмихна на Емили.

— Би трябвало да си наказана, но предвид всички обстоятелства от изминалата седмица, предполагам, че можеш да отидеш. Но никаква пластична хирургия.

Емили се намръщи. Майка й винаги се тревожеше за разни такива смешни и невероятни неща. Миналата година госпожа Фийлдс бе гледала някакъв документален филм за това, че метамфетамините са навсякъде, дори в частните училища, и бе забранила да купуват судафед, сякаш Емили и Каролин се канеха да отворят миналаборатория за метамфетамини в спалнята им. Тя леко се подсмихна.

— Дори и не възнамерявам да...

Но госпожа Фийлдс се разсмя и улови погледа на Емили в огледалото.

— Просто се пошегувах. — После кимна към отдалечаващата се фигура на Мая, която вече се намираше на края на тяхната улица, и добави:

— Хубаво е, че си намираш нови приятели.

19.

ОТВАРЯЙ СИ ОЧИТЕ ЗА МОМИЧЕТА, КОИТО СЕ ЗАНИМАВАТ С ЖИГОСВАНЕ

Студиото за йога „Стробъри ридж“ се помещаваше в един преформен хамбар в другия край на Роузууд. Докато караше колелото си натам, Ариа премина край боядисания в тютюнев цвят покрит мост и поредицата служебни сгради на „Холис“, очарователни паянтови постройки в колониален стил, боядисани в най-различни нюанси на пурпурно, розово и синьо. Тя остави колелото си на стойката за велосипеди, монтирана пред студиото за йога; стойката вече бе почти препълнена и рамките на всички колела бяха украсени с лепенки „Месото е убиец“ и „Хора за етично отношение към животните“.

Тя влезе в приемната на студиото и се спря, за да огледа мърлявите, негримирани момичета и дългокосите, гъвкави момчета. Сигурно се е побъркала, щом се съгласи да изпълни инструкциите на А. и да иде в студиото за йога „Стробъри ридж“. Да отиде там, на място! Беше ли готова да се изправи лице в лице с Мередит? Може би А. просто я примамваше. Може би самият той бе тук.

Ариа беше виждала Мередит само три пъти до сега: първия път, когато Мередит дойде на смесеното парти на баща ѝ, след това когато ги хвана двамата в колата и накрая онзи ден във „Виктъри“, но щеше да я разпознае където и да я види. Сега Мередит се бе изправила пред килера в студиото и вадеше навън килимчета, одеяла и постелки. Кестенявата ѝ коса бе вързана на рошава конска опашка, а от вътрешната страна на китката ѝ се виждаше познатата татуирана мрежа.

Мередит забеляза Ариа и се усмихна.

— Нова си, нали?

Очите им се срещнаха и за една ужасяваща секунда Ариа бе убедена, че Мередит знае коя е тя. Но след това тя откъсна очи и се

наведе, за да сложи един компактдиск в портативната аудиоуредба. Разнесе се звукът на индийска цитра.

— Преди занимавала ли си се с Аштанга?

— Ъъъ, да — отвърна Ариа. Тя забеляза голямата табела на масата, на която пишеше ИНДИВИДУАЛНИ ЗАНИМАНИЯ 15 ДОЛАРА, измъкна една банкнота от пет и една от десет долара и ги сложи на бюрото, като се чудеше откъде А. знае, че Мередит е тук — и дали самият той е тук.

Мередит се усмихна.

— Като гледам добре си запозната с тайните, а?

— К-какво? — прошепна Ариа, а сърцето ѝ затупка. — Тайни?

— Донесла си собствено килимче — Мередит посочи към червеното килимче за йога, което Ариа носеше под мишница. — Повечето новаци, които идват в студиото, използват общите килимчета. Все едно не съм ти го казвала, ама от нашите килимчета се хващат такива гъбички на краката, че можеш да си ги остържеш и да си направиш сирене.

Ариа се опита да се усмихне. Тя започна да си носи собствено килимче от онзи път, когато двете с Али отидоха заедно на упражнения по йога в седми клас. Али винаги казваше, че от тези общи килимчета за йога човек може като нищо да пипне венерически болести.

Мередит ѝ хвърли бегъл поглед.

— Изглеждаш ми позната. Да не си в класа ми по рисуване?

Ариа поклати глава, осъзнавайки внезапно, че това място бе пропито с миризмата на крака и тамян. Това беше точно типът студио, в което би отишла Ила. Всъщност може би тя вече бе идвала тук.

— Как се казваш?

— Ами, Алисън — бързо каза Ариа. Името ѝ не бе от най-срещаните в света и тя се страхуваше, че Байрън може да го е споменавал пред Мередит. Което я накара да замълчи. *Дали* Байрън бе говорил за Ариа пред Мередит?

— Приличаш ми на едно момиче от класа по рисуване — рече Мередит. — Но курсът започна скоро, все още ги обърквам много.

Ариа взе една брошура за семинара „Как да опознаем чакрите си“.

— Значи ти си последна година?

Мередит кимна.

— Завършвам магистърската програма по изящни изкуства.

— Каква специалност?

— Ами занимавам се с доста неща. Рисуване. Оцветяване. — Мередит надникна зад Ариа и помахна на някой друг да влиза. — Но напоследък се занимавам много с жигосване.

— С какво?

— Жигосване. Заварявам железни букви, докато се образуват думи, които прогарям в големи дървени плочи.

— Чакай малко. Жигосване, като при добитъка?

Мередит наклони главата си.

— Опитвам се да го обясня, но повечето хора ме смятат за луда.

— Не — бързо рече Ариа. — Страхотно е.

Мередит погледна към часовника на стената.

— Имаме още няколко минути. Мога да ти покажа малко снимки. — Тя се пресегна към раираната платнена чанта, която лежеше до нея и измъкна мобилния си телефон. — Ето, разгледай ги.

На снимките имаше светли дървени плочи. На няколко бяха прогорени отделни букви, на други имаше кратки фрази, като *хвани ме и побъркан по властта*. Буквите бяха оформени малко странно, но прогорени в дървото изглеждаха страхотно. Ариа прескочи на следващата снимка. На нея имаше дълга плочка с надпис: *Да грешиш е човешко, но усещането е божествено*.

Ариа вдигна поглед.

— Мей Уест.

Мередит грейна.

— Това е един от любимите ми цитати.

— На мен също. — Ариа ѝ върна телефона. — Много са добри.

Мередит се усмихна.

— Радвам се, че ти харесаха. След два месеца може би ще имам ѝ изложба.

— Каква из... — Ариа прехапа устни. Канеше се да каже: Каква изненада. Тя изобщо не очакваше, че Мередит ще е такава. Когато си я представяше, в съзнанието ѝ изникваха само неприятни асоциации. Въображаемата Мередит #1 учеше история на изкуствата и работеше за някаква задушна, занемарена галерия някъде на Мейн лейн, в която на богати стари дами се продаваха пейзажи на река Хъдсън. Въображаемата Мередит #2 слушаше Кели Кларксън, обожаваше

Лагуна бийч и, ако бъдеше поощрена, би вдигнала пола, за да я снимат в „Пощурели девойки“. Ариа никога не си бе представяла, че тя може да е с претенции за художественост. Защо му трябваше на Байрън художничка? Нали си имаше Ила.

Докато Мередит посрещаше друга курсистка, Ариа се придвижи към главната зала на студиото. Тя бе с висок таван, на който се виждаха дървените греди на хамбара; блестящ дървен под с карамелен цвят и огромни пана с индиански мотиви, които висяха закачени навсякъде по стените. Повечето курсисти вече бяха насядали по килимчетата си или лежах по гръб на земята. Беше странно тихо.

Ариа се огледа в стаята. Момичето с кестенява коса, вързана на конска опашка и едри бедра правеше мост. Един дългурест тип преминаваше от навеждане напред в ембрионална поза, тежко дишайки през носа си. Една русокоса девойка в ъгъла бе направила полуизвивка. Когато се обърна към нея, стомахът на Ариа се преобърна.

— Спенсър? — изгърси тя.

Спенсър пребледня и се изправи на колене.

— О — рече тя. — Здравей, Ариа.

Ариа преглътна тежко.

— Какво правиш тук?

Спенсър я погледна объркано.

— Йога?

— Не, това го знам, но... — Ариа поклати глава. — Имам предвид каза ли ти някой да дойдеш тук, или...

— Не... Спенсър присви очи подозрително. — Чакай малко. Какво имаш предвид?

Ариа примигна. *Чудиш се кой съм, нали? По-близко съм, отколкото си мислиш.*

Погледът ѝ се премести от Спенсър към Мередит, която си приказваше с някого в приемната, след това отново се върна към Спенсър. Колелцата в главата ѝ бавно се задвижиха. Нещо в цялата тази работа изобщо не беше наред.

Тя избяга от стаята, а сърцето ѝ биеше като полудяло. Втурна се към входната врата и се сблъска с висок, брадясал тип, облечен с трико. Външният свят бе влудяващо спокоен — птичките чуруликаха,

боровете се полюляваха, една жена буташе бебешка количка и говореше по мобилния си телефон.

Ариа притича до рамката за велосипеди, отключи преградата и измъкна колелото си. Изведнъж някой я хвана за ръката. Мередит стоеше до нея и я гледаше втренчено. Устата на Ариа увисна от изненада. Тя шумно си пое дъх.

— Няма ли да останеш? — попита я Мередит.

Ариа поклати глава.

— Аз... такава... спешен семеен проблем. — Тя яхна колелото, завъртя педалите и бързо започна да се отдалечава.

— Чакай! — извика Мередит. — Нека поне ти върна парите!

Но Ариа вече беше стигнала до средата на улицата.

20.

МЕЖДУ ДРУГОТО LAISSEZ-FAIRE^[1] ОЗНАЧАВА „ГОРЕ РЪЦЕТЕ“

Петък, в часа по икономика, Андрю Кембъл се наведе през пътечката между чиновете и почука по тетрадката на Спенсър.

— Извинявай, забравих. Лимузина или обикновена кола искаш за бала?

Спенсър завъртя молива между пръстите си.

— Ами сигурно кола.

Никак не ѝ беше лесно. Обикновено, каквато си беше фръцла, Спенсър би настояла за лимузина. Освен това искаше семейството ѝ да мисли, че тя взима утрешната среща с Андрю твърде насериозно. Само че се чувстваше толкова изморена. Да си имаш ново гадже бе чудесно, но беше много трудно едновременно да се виждаш с него и да останеш най-амбициозната ученичка в „Роузууд дей“. Предишната вечер си беше писала домашното до два и половина сутринта, бе заспала на упражненията по йога — след като Ариа толкова странно бе избягала от залата. Може би Спенсър трябваше да ѝ каже за съобщението от А., но Ариа изчезна преди да успее да го направи. Бе задрямала отново в коридора пред кабинета. Може би трябваше да отиде в лекарския кабинет и да подремне малко на болничното легло?

Андрю не успя да зададе повече въпроси. Господин Макадам се беше отказал от битката с проекционния апарат — това се случваше във всеки час — и вече се бе изправил пред дъската.

— Възнамерявам в понеделник да прочета домашните работи на всички — избоботи той. — Имам една изненада за вас. Ако успеете до утре да ми изпратите есетата по електронната поща, ще получите пет точки допълнително за това, че сте ги предали по-рано.

Спенсър примигна озадачено. Тя измъкна своя Сайдкик и погледна датата. Кога беше станало петък? Тя превъртя до понеделник.

Ето го. Краен срок за есето по икономика.

Тя не бе преглеждала книгите. Дори не си бе помисляла за тях. След фиаското с кредитните ѝ карти във вторник, Спенсър бе решила да си набави допълнителните четива на Макадам от библиотеката. След това обаче дойде случката с Рен и тройката минус вече нямаше чак такова значение. Нищо друго нямаше значение.

Тя прекара сряда вечерта в къщата на Рен. Предишния ден, след като се промъкна в училище след третия час, тя избяга от тренировките по хоккей и отново отиде във Филадельфия, като този път хвана влака, вместо да пътува с колата си, защото реши, че така ще стигне по-бързо. Само че... влакът ѝ се повреди. Когато успя да стигне до спирката на Тринайсета улица, тя разполагаше само с четиридесет и пет минути преди да хване обратния влак и да се прибере у дома за вечеря. Така че Рен я посрещна там и правиха секс на една усамотена пейка, скрита зад уличката с магазинчетата за цветя. После се появиха зачервени от целувки и миришещи на люляк.

Тя забеляза, че първите десет части от поемата „Ад“ също трябваше да научи за понеделник. И есето от три страници по английски за Платон. Изпит по математика. Прослушването за „Бурята“, първата пиеса за годината в „Роузууд дей“ — всичко това беше в понеделник. Тя отпусна глава върху чина си.

— Госпожице Хейстингс?

Спенсър стреснато вдигна глава. Звънецът бе иззвънял, всички останали бяха излезли и тя бе останала сама. Сепията стоеше наведен над нея.

— Простете, че ви събудих — рече той с леден глас.

— Не... Аз всъщност не бях... — Спенсър започна бързо да преписва от дъската и същевременно да си събира нещата. Но вече бе твърде късно. Сепията вече триеше написаното. Тя забеляза че той бавно поклаща глава, сякаш тя бе безнадежден случай.

* * *

— Добре — прошепна Спенсър. Тя седеше пред компютъра си, заобиколена от книги и тетрадки. Тя бавно прочете на глас първия въпрос за есето.

Обяснете концепцията на Адам Смит за „невидимата ръка“ на свободния пазар и дайте пример от съвременната икономика.

Дообре.

Обикновено досега Спенсър щеше да е прочела задачата по икономика и книгата на Адам Смит от корица до корица, щеше да е отбелязала подходящите пасажи и щеше да си нахвърли бележки за отговора. Но този път не го бе направила. Дори нямаше представа какво означава *laissez-faire*. Дали имаше нещо общо с търсенето и предлагането? Какво беше невидимото в него? Тя напечата няколко ключови думи в Уикипедия, но теориите бяха сложни и непознати. Както и записките ѝ в час; тя изобщо не си спомняше кога ги е писала.

Тя бе робувала на училището единайсет дълги, трудни години — дванайсет, ако се брои и училището „Монтесури“ преди детската градина. Не можеше ли поне този път да напише едно незадоволително есе, достатъчно за три минус, и да си навакса с оценките по-късно през срока?

Но оценките бяха по-важни от всичко. Предишния ден, когато двамата с Рен се разделяха на гарата, той ѝ предложи да се дипломира в края на тази година и да кандидатства в „Пен“. Спенсър веднага прие идеята и последните минути, преди влакът ѝ да потегли, те прекараха във фантазии за апартамента, който двамата ще наемат, как ще си имат отделни ъгли в стаята за учене и как ще си вземат котке — Рен никога не бе имал котка като дете, защото брат му бе алергичен към тях.

Идеята бе процъфтявала в главата на Спенсър по пътя към дома и щом се прибра в стаята си, тя веднага провери дали кредитите ѝ стигат, за да се дипломира в Роузууд и си свали от интернет молба за кандидатстване в Пен. Въпросът бе доста деликатен, тъй като Мелиса също учеше в Пен, но училището бе доста голямо, и Спенсър реши, че те може никога да не се срещнат.

Тя въздъхна и погледна към своя Сайкик. Рен беше казал, че ще се обади между пет и шест часа, а вече бе шест и половина. Спенсър много се нервеше, когато хората не изпълняваха обещанията си. Тя провери пропуснатите обаждания, за да види дали номерът му не е изписан там. Провери гласовата си поща, в случай че телефонът ѝ не е бил в обхват. Никакви нови съобщения.

Най-накрая тя набра номера на Рен. Отново се включи гласова поща. Спенсър хвърли телефона на леглото и отново погледна към

въпросите. Адам Смит. Laissez-faire. Невидими ръце. Големи, силни, докторски английски ръце. Които да усеща по цялото си тяло.

Тя се пребори с изкушението отново да му се обади. Не искаше да се държи като гимназистка — откакто Рен бе отбелязал, че Спенсър му изглежда толкова пораснала, тя започна да обмисля всяко свое действие. Телефонът и звънесе с мелодийката на „Му Humps“^[2] на Блек Айд Пийс; дали Рен откриваше иронията в това, както нея, или просто го смяташе за тийнейджърско увлечение? Ами ключодържателят с маймунката, който бе закачила за късмет на раницата си? И дали едно по-голямо момиче би се спряло с мисълта, че ще загазят, когато Рен грабна едно лале от сергията с цветя, докато продавачът не гледаше и го подаде на Спенсър, без да плати?

Слънцето бавно се скриваше зад дърветата. Когато баща ѝ надникна в стаята, Спенсър скочи.

— Скоро ще вечеряме — каза той. — Мелиса няма да е тук тази вечер.

— Добре — отговори Спенсър. Това бяха първите му думи от няколко дни, в които не пролича никаква враждебност.

Светлината се отрази в платинения Ролекс на баща ѝ. Изражението на лицето му бе почти... разкаяно.

— Взех малко от онези канелени кифлички, които толкова обичаш. Ще ги затопля малко.

Спенсър примигна. Щом спомена за тях и тя усети аромата им, който се разнасяше от фурната. Баща ѝ знаеше, че канелените ролца от пекарната „Стробъл“ са най-любимата храна на Спенсър. Пекарната се намиреше доста далеч от офиса му и той рядко имаше възможност да ходи до там. Това определено бе жест на помирение.

— Мелиса ни каза, че си поканила кавалер за бала. — Рече той. — Познаваме ли го?

— Андрю Кембъл — отговори Спенсър.

Господин Хейстингс повдигна вежди.

— Андрю Кембъл, президентът на класа?

— Да. — Това бе много чувствителна тема. Андрю я бе победил в надпреварата за поста; родителите ѝ изглеждаха поразени от загубата ѝ. Все пак нали Мелиса бе президент на нейния клас.

Господин Хейстингс изглеждаше поласкан. След това сведе поглед.

— Е, добре е, че ти... Имам предвид, че се радвам, че всичко се оправя.

Спенсър се надяваше, че бузите ѝ не са станали пламтящо червени.

— Тъъ... Мама какво мисли по въпроса?

Баща ѝ леко се усмихна.

— И тя ще каже така.

Той тупна с ръка по рамката на вратата и тръгна по коридора. Спенсър се почувства ужасно виновна. Кифличките във фурната почти ѝ замирисаха на изгоряло.

Мобилният ѝ телефон иззвъня и я сепна. Тя хукна към него.

— Здравсти. — Гласът на Рен прозвуча щастливо и по-момчешки, което страшно подразни Спенсър. — Какво става?

— Къде беше? — настоятелно попита тя.

Рен не отговори веднага.

— С няколко приятели от университета отидохме да пием по едно преди началото на смяната.

— Защо не се обади по-рано?

Отново пауза.

— В бара беше много шумно. — Гласът му прозвуча раздражено и сдържано.

Спенсър сви юмруци.

— Съжалявам — каза тя. — Мисля, че съм малко притеснена.

— Спенсър Хейстингс притеснена? — Тя бе сигурна, че Рен се усмихва. — Защо?

— Заради домашното по икономика — въздъхна тя. — Направо ми се струва невъзможно.

— Уф — рече Рен. — Зарежи го. Ела да се видим.

Спенсър замълча. Записките ѝ бяха безразборно разхвърляни по бюрото. На пода се въргаляше контролното от тази седмица. „Три минус“ блестеше като неонов знак.

— Не мога.

— Добре — изръмжа Рен. — Значи утре, тогава? Ще бъдеш ли моя цял ден?

Спенсър се ухапа по бузата.

— И утре не мога. Аз... Трябва да отида на един благотворителен бал. Ще бъда с едно момче от училище.

— *Среща ли имате?*

— Не.

— *Защо не ме попита?*

Спенсър се намръщи.

— Не мога да кажа, че го *харесвам*. Той просто е момче от класа. Но ако не искаш, няма да ходя.

Рен се захили.

— Просто се опитвам да те ядосам. Върви на твоето благотворително нещо. Забавлявай се. Можем да се видим в неделя. — След това каза, че трябвало да тръгва, защото започвала смяната му в болницата. — Успех с домашното — додаде той. — Сигурен съм, че ще се справиш.

Спенсър погледна с копнеж в надписа: **КРАЙ НА РАЗГОВОРА**, който се появи на дисплея. Разговорът им бе продължил нищожните минута и четиридесет и шест секунди.

— Естествено, че ще се справя — прошепна тя в телефона. Със закъснение от една седмица.

Докато минаваше край компютъра си, тя забеляза, че има ново писмо в електронната поща. Беше пристигнало преди около пет минути, докато тя още говореше с баща си.

Каква лесна шестица! Мисля, че знаеш къде да я откриеш.

А.

Стомахът на Спенсър се сви. Тя погледна през прозореца, но на ливадата пред къщата нямаше никой. След това го отвори и провери дали някой не е монтирал камера за наблюдение или миниатюрен микрофон. Но единственото, което видя, бяха сиво-кафеникавите стени на къщата.

Мелиса държеше есетата от гимназията на семейния компютър. Тя бе също толкова подредена и си пазеше всичко. На Спенсър нямаше дори да ѝ се наложи да иска разрешение — домашните бяха на харддиска с разрешен достъп.

Но откъде А. знаеше това, по дяволите?

Тя се почувства *адски* изкушена. Само че... не. Във всеки случай Спенсър се съмняваше, че А. иска да ѝ помогне. Дали това не бе някакъв изтънчен капан? Възможно ли е А. да е Мелиса?

— Спенсър? — долетя гласът на майка ѝ от долния етаж. — Вечерята!

Спенсър затвори писмото и тръгна разсеяно към вратата. Работата беше, че ако използва есето на Мелиса, тя ще успее да завърши другите си домашни и да види Рен. Можеше да промени някои думи... да използва синонимния речник... И никога повече няма да прави така.

Компютърът ѝ отново звънна и тя се обърна.

П.П. Ти ме нарани, затова и аз ще те нараня. Или може би вместо това да нараня нечие гадже? По-добре внимавайте — ще се появя когато най-малко го очаквате.

А.

[1] Laissez-faire (фр.) — икономически термин, означаващ невменятелство на държавата в икономиката. — Б.пр. ↑

[2] Едно от значенията на английската дума *hitpr* е „правя секс“. — Б.пр. ↑

21.

НЯКАКЪВ ТАЕН ОБОЖАТЕЛ...

Петък следобед Хана седеше на пейките на стадиона и гледаше срещата между футболния отбор на „Роузууд дей“ и момчетата на гимназия „Лансинг“. Само дето изобщо не можеше да се съсредоточи. Обикновено идеално поддържаните ѝ нокти бяха изгризани, кожата на палците ѝ бе разранена от нервното чоплене, а очите ѝ толкова бяха кървясали от безсъние, че отстрани изглеждаше така, сякаш има конюктивит. Трябваше да си остане у дома. Пейките на игрището бяха твърде открити.

Наблюдавам те, беше казал А. *По-добре прави каквото ти казвам.*

Но може би трябваше да се отнесе към това по същия начин, както предупреждаваха политиците във връзка с терористичните нападения: Ако се заровите в домовете си от страх, че те ще нападнат, това би означавало, че терористите са спечелили. Тя щеше да си седи тук, да гледа футболния мач, сякаш има на разположение цялата минала година, че и годината преди това.

Но тогава Хана се огледа наоколо. Някой наистина знаеше за Онова с Джена — и я обвиняваше за случилото се с нея, и това наистина я ужасяваше. Ами ако А. наистина каже на баща ѝ? Не сега. Не и когато може би нещата наистина започваха да се оправят.

Тя се огледа за пореден път в търсене на Мона. Гледането на мачовете бе отколешна тяхна традиция; те смесваха ликьор „Садърн Камфърт“ с диетична кола от щанда с намаление и подвикваха еротични подигравки към губещия отбор. Но Мона бе изчезнала без следа. След сблъсъка им в мола предишния ден Хана и Мона не бяха разговаряли.

Хана зърна една руса опашка и една разпусната червенокоса плитка и се сви. Райли и Наоми бяха пристигнали и се изкачваха по стълбите към пейките, които се намираха недалеч от Хана. Днес и двете носеха еднакви кожени чанти „Шанел“ и бяха облечени в

абсолютно нови страхотни провесени сака от туид, сякаш бе студен есенен ден, а не все още летните двайсет и четири градуса. Когато погледнаха в нейна посока, тя бързо се престори, че е погълната от футболната игра, въпреки че нямаше никаква представа какъв е резултатът.

— Хана изглежда много дебела в тези дрехи — чу тя шепота на Райли.

Усети как бузите ѝ пламват. Огледа начина, по който памучното ѝ горнище леко се опъваше на корема. Може би наистина бе напълняла, с цялото онова тъпчене от нерви през цялата седмица. Тя наистина се бе опитвала да устои на повиците да повърне всичко — въпреки че в този момент точно това ѝ се искаше да направи.

Отборите се прибраха на полувремето и момчетата от „Роузууд дей“ се настаниха на техните скамейки. Шон се стовари на тревата и започна да масажира прасеца си. Хана усети възможността и започна тежко да слиза надолу, прескачайки металните седалки. Предишния ден, след като получи съобщението на А., тя не се бе обадила на Шон, за да му каже, че няма да ходи на бала. Беше твърде уплашена.

— Хана — рече Шон, щом я видя да стои до него. — Здравсти. — Днес изглеждаше страхотно, както обикновено, нищо, че ризата му бе покрита с петна от пот, а лицето му бе обрасло с набола брада. — Как си?

Хана седна до него, като подви крака и подреди плисираната си пола така, че останалите футболисти да не могат да виждат бельото ѝ.

— Аз... — Тя преглътна тежко, като се опитваше да не избухне в плач. *Обезумявам! А. ужасно ме тормози.* — Трябва да ти кажа нещо. — Тя стисна ръце. — Няма да ходя на бала.

— Наистина ли? — Шон надигна глава. — Защо? Добре ли си?

Хана прокара ръце по ниско окосената ароматна трева на игрището. Тя бе разказала на Шон същата история, която бе разказала и на Мона — че баща ѝ бе умрял.

— Твърде е... сложно. Но, въъ, помислих, че трябва да ти кажа.

Шон развърза връзките на коленката си и ги затегна. За части от секундата Хана зърна идеално оформения му, мускулест прасец. Незнайно по каква причина тя смяташе, че това е най-сексапилната част от тялото му.

— Може би аз също няма да ходя — рече той.

— Наистина ли? — попита озадачено тя.

Шон сви рамене.

— Всичките ми приятели ще ходят с момичета. Аз ще бъда странният самотник.

— О — Хана премести краката си, за да може да мине треньорът, който се бе загледал в бележника си. Тя едва се сдържа да не подскочи от радост. Това означаваше ли, че Шон е мислел да отиде с нея?

Той присви очи и я погледна.

— Добре ли си? Изглеждаш ми... тъжна.

Хана покри с длани голите си колене. Изпитваше нужда да поговори с някого за А. Само че нямаше с кого.

— Просто съм уморена — въздъхна тя.

Шон леко я докосна по ръката.

— Слушай, искаш ли някоя вечер другата седмица да вечеряме заедно? Знам ли... Може би трябва да поговорим за някои неща.

Сърцето на Хана подскочи.

— Съгласна съм. Звучи добре.

— Страхотно. — Шон се усмихна и се изправи. — Тогава ще се видим по-късно.

Групата започна да свири бойната песен на „Роузууд дей“, с което сигнализираше, че почивката е свършила. Хана се изкачи до своята пейка, като се чувстваше малко по-добре. Когато седна на мястото си, Наоми и Райли се вторачиха любопитно в нея.

— Хана! — изкрещя Наоми, когато погледите им се срещнаха. — Здравсти!

— Здравей — рече Хана, докарвайки възможно най-фалшивата усмивка, на която бе способна.

— С Шон ли говореше? — Наоми поглади конската си опашка. Тя бе обсебена от косата си. — Мислех, че двамата сте скъсали.

— Не беше окончателно — рече Хана. — Все още сме приятели... както и да е.

Райли се изхили.

— *Ти* си скъсала с него, нали?

Стомахът на Хана се преобърна. Да не би някой да бе издрънкал нещо?

— Точно така.

Наоми и Райли се спогледаха. След това Наоми попита:

— Ще ходиш ли на бала?

— Не, всъщност — каза Хана надутно. — Ще ходя с баща ми в Le Вес-Fin.

— Оха — Наоми примигна. — Чувала съм, че Le Вес-Fin е мястото, където ходят хора, които не искат да бъдат виждани заедно.

— Не, не е вярно. — Хана усети как лицето ѝ пламва. — Това е най-добрият ресторант във Филадельфия. — Тя усети, че изпада в паника. Да не би Le Вес-Fin да се е променил?

Наоми сви рамене с безизразно лице.

— Просто така съм чувала.

— Да — Райли ококори кафявите си очи. — Всички го знаят.

Внезапно Хана забеляза, че на съседното до нея място лежи лист хартия. Той бе сгънат във формата на самолет и бе затиснат с камък.

— Какво е това? — попита Наоми. — Оригами?

Хана разгъна самолетчето и обърна листа.

Здравей отново, Хана! Искам да прочетеш на Наоми и Райли последните изречения, точно както са написани. Без измами! Ако не го направиш, всички ще научат истината за ти-знаеш-какво. Включително татко ти.

А.

Хана погледна към последния абзац, написан със закръглен, непознат почерк.

— Не — пошепна тя и сърцето ѝ лудо заби. Онова, което А. бе написал, щеше да съсипе завинаги безупречната ѝ репутация.

Опитах се да съблазня Шон на купона в Ноъл, но той ме заряза. А, да, освен това повръщам насила поне три пъти дневно.

— Хана, да не си получила любовно писмо? — провлачи думите Райли. — Да не е от някой таен обожател?

Хана погледна Наоми и Райли с техните подкъсени плисирани поли и обувки на платформи. И двете се бяха вторачили в нея като вълци, които сякаш можеха да надушат слабостта ѝ.

— Видяхте ли кой остави това тук? — попита тя, но те я погледнаха безизразно и свиха рамене.

След това тя огледа целия сектор с пейки, всяка групичка деца, всеки родител, дори шофьора на училищния автобус на „Лансинг“, който се бе облегал на вратата и пушеше цигара. Онзи, който бе написал това, трябваше да е тук, нали? Иначе нямаше как да разбере, че Райли и Наоми седят близо до нея.

Тя отново погледна към бележката. Не можеше да им прочете това. В никакъв случай. Но тогава се сети за последния път, когато баща ѝ я бе попитал за инцидента с Джена. Той бе седнал на леглото ѝ и дълго време се бе взирал в закачения чорап-октопод, който Ариа бе изплела за нея.

— Хана — бе казал най-накрая той. — Тревожа се за теб. Закълни се, че през нощта, когато онова момиче беше ослепено, вие не сте си играли с фойерверки.

— Аз... Не съм докосвала фойерверки — бе прошепнала Хана. И всъщност не бе излъгала.

Долу на футболното игрище две момчета от „Лансинг“ плеснаха ликуващо ръце. Някой под седалките запали джойнт; силната му тревиста миризма нахлу в ноздрите на Хана. Тя грабна листа хартия, изправи се и с присвист стомах отиде при Наоми и Райли. Те я погледнаха слисано. Ченето на Райли увисна. Хана установи, че дъхът ѝ мирише така, сякаш е на диета на Аткинс^[1].

— Опитах се да съблязня шонна купонавноъл, нотоймезаряза — избърбори тя. После си пое дълбоко дъх. Това дори не беше съвсем вярно, но няма значение. — Освентоваповръщамнасилапонетрипътидневно.

Думите излязоха в бързо, нечленоразделно бърборене и Хана бързо се обърна. „Какво каза тя!?“ се чу шепота на Райли, но тя определено не възнамеряваше да се обръща и да го повтаря по-ясно.

Тя тръгна надолу, прескачайки пейките, и мина край нечия майка, която държеше в скута си табла с кола и пуканки. Тя се огледа за някого — без значение кой — който да се оглежда подозрително. Но не видя никой. Нито един човек не се смееше или шепнеше. Всички

гледаха как момчетата на „Роузууд дей“ напредват към тъчлинията на Лансинг.

Но А. трябваше да е тук. И сигурно наблюдаваше.

[1] Диета на Аткинс (Кетонна диета) — хранителен режим за отслабване чрез консумация на значителни количества белтъчини и мазнини, а въглехидратите се свеждат до нищожни количества. — Б.пр. ↑

22.

НЕ МОЖЕШ ДА ПОНЕСЕШ ИСТИНАТА

Петък вечер Ариа угаси радиото в спалнята си. През последния час местният диджей непрекъснато бе говорил за „Кума Лиса“. Бе изкарал бала толкова важен, колкото изстрелването на совалката или клетвата на президента, а не просто някакво глупаво събиране с благотворителна цел.

Тя се ослуша за звуците, които се чуваха от кухнята, където бяха родителите ѝ. Нямахме я обичайната какофония — NPR по радиото, CNN или PBS по телевизията, или някой компактдиск с класическа музика или експериментален джаз в уредбата. Ариа чуваше само тракането на тенджери и тигани. След това трясък.

— Извинявай — каза рязко Ила.

— Няма нищо — отговори Байрън.

Ариа се обърна към лаптопа си, като усещаше, че с всяка изминала минута полудява все повече. След като проучването на Мередит в клуба за йога се провали, тя реши да я проучи в интернет. Започнеш ли веднъж да ровиш за някого из нета, спиране няма. Ариа бе разбрала фамилията на Мередит — Стивънс — от програмата в клуба за йога, която бе открила в интернет, и сега търсеше в Гугъл телефонния ѝ номер. Тя бе решила, че може да се опита да ѝ звънне и учтиво да я предупреди да стои далеч от Байрън. Но след това откри адреса и реши да провери колко далеч от тях живее тя. Затова го потърси в Map Quest. След това направо пощуря. Прегледа курсовите работи, които Мередит бе писала в първата си година в колежа „Уилям Карлос Уилямс“. Успя да влезе през студентския портал на „Холис“, за да види оценките на Мередит. Откри нейни профили в „Френдстър“, „Фейсбук“ и „Май спейс“. Любимите ѝ филми бяха „Дони Дарко“, „Париж, щата Тексас“ и „Принцесата-булка“; интересуваше се от разни чудати неща, като декоративни кристални кълба, тай чи и магнитите.

В някоя паралелна вселена Ариа и Мередит може би щяха да бъдат *приятелки*. Така ѝ беше дори още по-трудно да направи онова, което А бе поискал в последното си съобщение: отърви се от нея.

Заплахата на А. сякаш прогаряше дупка в нейния телефон и всеки път, когато тя се сещаше не само за срещата си с Мередит, но и със Спенсър в клуба по йога онази сутрин, тя се чувстваше безпокойство. Какво търсеше Спенсър там? Дали знаеше нещо?

В седми клас, докато трите с Али и Спенсър се забавляваха край басейна на семейство Хейстингс, Ариа бе разказала на Али за Тоби и неговото участие в курса по театрално майсторство.

— Той не знае нищо, Ариа — бе отговорила Али, докато спокойно се мажеше със защитен крем против изгаряне. — Успокой се.

— Но как можеш да си сигурна? — възрази Ариа. — Ами онзи човек, когото видях под къщичката онази нощ? Може той да е казал на Тоби. Може да е бил *самият* Тоби!

Спенсър се намръщи и погледна Алисън.

— Али, може би просто трябва да...

Али шумно се прокашля.

— Спенс — рече предупредително тя.

Ариа погледна объркано първо едната, после другата. След това зададе въпроса, който отдавна таеше в себе си.

— А вие какво си шушукахте онази нощ, когато това се случи с нея? Когато се събудих и ви открих в банята?

Али вирна глава.

— Не сме си шушукали.

— Напротив, Али — изсъска Спенсър.

Али я погледна напрегнато, след това се обърна към Ариа.

— Виж какво, не сме си говорили за Тоби. Освен това — тя се усмихна на Ариа, — нямаш ли за какво друго да се тревожиш?

Ариа се наежи. Точно предишния ден двете с Али бяха хванали баща ѝ и Мередит.

Спенсър дръпна Али за ръката.

— Али, според мен наистина трябва да кажеш...

Али издърпа ръката си.

— Спенс, кълна се в Бога!

— За какво се кълнеш? — извика Спенсър. — Да не мислиш, че е лесно?

След като тази сутрин Ариа видя Спенсър в студиото по йога, тя се замисли дали да не я последва до училище и там да поговори с нея. Спенсър и Али бяха скрили нещо, което може би бе свързано с А. Но... тя се уплаши. Смяташе, че добре познава старите си приятелки. Но сега, след като вече знаеше, че всичките имат своите тъмни тайни, които не биха искали да споделят... Може би всъщност тя изобщо не ги бе познавала.

Мобилният ѝ телефон извънтя, откъсвайки я от спомените ѝ. Ариа се стресна и го изпусна върху купчината мръсни тениски, който се канеше да пере. Тя се наведе и го грабна.

— Здравсти — рече момчешки глас от другата страна. — Обажда се Шон.

— О! — възкликна Ариа. — Как си?

— Горедолу. Току-що се върнах от един мач. Какво ще правиш довечера?

Ариа подскочи от радост.

— Тъъ, всъщност нищо.

— Искаш ли да излезем?

Тя чу ново дрънчене на долния етаж. След това гласа на баща ѝ. „Излизам“. Входната врата се затвори. Той дори не остана да вечеря с тях. *Отново.*

Тя вдигна телефона към ухото си.

— Какво ще кажеш да излезем още сега?

* * *

Шон спря аудито си на един пуст паркинг и поведе Ариа по дигата. От лявата им страна се издигаше мрежеста ограда, а от дясно надолу се спускаше пътека. Над главите им преминаваха влаковите релси, а в нозете им се простираше целият Роузууд.

— Двамата с брат ми открихме това местенце преди много години — обясни Шон.

Той просна кашмирения си пуловер на тревата и с жест я покани да седне. След това извади едно хромирана манерка от раницата си и ѝ я подаде.

— Искаш ли?

През тесния процеп на капака Ариа подуши „Капитан Морган“.

Отпи една голяма глътка и след това го погледна дяволито. Лицето му бе като изваяно, а дрехите му стояха идеално, но около него не витаеше онази типична за всички роузуудски момчета самоувереност: *Аз съм готин и го знам.*

— Често ли идваш тук? — попита тя.

Шон сви рамене и седна до нея.

— Не често. Но понякога.

Ариа предполагаше, че Шон и тайфата му от типични роузуудски момчета купонясват по цяла нощ по заведенията в града или пък откъват бирата на бащите си от хладилника и по цяла нощ се наливат и играят на конзолата за игри Плейстешън. И нощта им естествено завършваше с накусване в джакузи с гореща вода. Почти всички в Роузууд имаха джакузи в задния си двор.

* * *

Светлините на града мигаха под тях. Ариа можеше да види кулата на „Холис“, която нощем се обливаше в бяла светлина.

— Това е невероятно — въздъхна тя. — Не мога да повярвам, че не съм открила това място досега.

— Преди живеехме недалеч оттук — усмихна се Шон. — С брат ми сме пребродили всичките гори с велосипеди. Освен това идвахме тук, за да си играем на „Вещицата Блеър“.

— Вещицата Блеър? — повтори Ариа.

Той кимна.

— След като излезе филма, бяхме обсебени от идеята да си правим собствени филмчета за духове.

— Аз също! — извика Ариа. Тя бе толкова развълнувана, че хвана Шон за ръката, после бързо се отдръпна. — Само че аз снимах моите в задния двор.

— Пазиш ли клиповете все още? — попита Шон.

— Да. Ами ти?

— Аха. — Шон замълча. — Може някой ден да дойдеш да ги видиш.

— С удоволствие. — Тя се усмихна. Шон беше започнал да ѝ напомня за сандвича крок-мосю, който си бе поръчала в Ница. На пръв поглед той приличаше на най-обикновено парче печено сирене, нарязано във формички, нищо особено. Но щом го опита се оказа, че сиренето е Бри, а отдолу са скрити нарязани гъбки портабело. В него имаше много повече, отколкото изглеждаше на пръв поглед.

Шон се надигна и се облегна на лакът.

— Веднъж двамата с брат ми дойдохме тук и заварихме двама да правят секс.

— Наистина ли? — изхили се Ариа.

Шон взе манерката от ръката ѝ.

— Да. И те толкова се бяха залисали, че изобщо не ни видяха. Аз тръгнах много бавно да отстъпвам назад, но се спънах в някакви камъни. Те направо откачиха.

— Няма начин — потрепери тя. — Боже, сигурно са се чувствали ужасно.

Шон я смушка в ръката.

— Ти какво, никога ли не си го правила на открито?

Ариа извърна поглед.

— Никога.

За момент настъпи тишина. Ариа не бе сигурна как се чувства. Неспokoйна, донякъде. Но също и... малко възбудена. Имаше усещането, че нещо ще се случи.

— Помниш ли онази тайна, която ми сподели в колата? — попита тя. — Че не искаш да бъдеш девствен повече?

— Да.

— Защо... Защо си мислиш, че го искаш?

Шон се обърна по гръб и се облегна на лакти.

— Започнах да ходя в Клуб „Д“ защото всички бързаха да правят секс, а аз исках да разбера защо хората от клуба са решили да се въздържат.

— И какво?

— Ами мисля, че повечето от тях се страхуват. Но освен това мисля, че търсят и подходящия човек. Някой, с когото могат да бъдат напълно откровени и да не се преструват.

Той замълча. Ариа обгърна коленете си с ръце и ги притисна към гърдите. Искаше ѝ се — поне малко — Шон да каже: „И, Ариа, мисля,

че ти си подходящият човек“. Тя въздъхна.

— Аз правих секс, веднъж.

Шон остави манерката на тревата и я погледна.

— В Исландия, една година, след като се преместихме там — продължи тя. Чувстваше се много странно, че говори за това. — Имаше едно момче, което харесвах. Оскар. Той го искаше, аз също, но... не знам. — Тя отметна бретона от очите си. — Не го обичах — каза тя и след кратка пауза добави: — Ти си първият човек, на когото разказвам за това.

Известно време мълчаха. Ариа усещаше, как сърцето ѝ лудо бие в гърдите. Някъде долу някой си правеше барбекю; тя долавяше миризмата на въглища и бургери. Чу Шон да преглъща и да сменя позата си, като се приближи малко към нея. Тя също се премести към него, чувствайки се доста нервна.

— Ела с мен на Кума Лиса — изтърси Шон.

Ариа вдигна глава.

— К-кума Лиса?

— На благотворителния бал? Обличаш се официално? Танцуваш?

Тя примигна.

— Знам какво е Кума Лиса.

— Освен ако не си решила да отидеш с някой друг. Разбира се, ще отидем като приятели.

Ариа усети лек пристъп на разочарование когато той използва думата *приятели*. Секунди преди това си бе помислила, че ще се целунат.

— Никого ли не си поканил още?

— Не. Затова каня теб.

Ариа му хвърли един бърз поглед. Очите ѝ все се насочваха към малката трапчинка на брадичката му. Али наричаше такива брадички „задничета“, но всъщност бяха много сладки.

— Ами добре.

— Страхотно — ухили се Шон. Ариа му върна усмивката. Само че... Нещо я накара да клюмне. *Давам ти срок до полунощ в събота вечер, Пепеляшке. В противен случай...* Събота беше утре.

Шон забеляза изражението на лицето ѝ.

— Какво има?

Ариа преглътна. Усещаше в устата си вкуса на рома.

— Вчера срещнах жената, с която баща ми се заиграва. Беше донякъде случайно. — Тя си пое дълбоко дъх. — Или може би съвсем не беше случайно. Искан да я питам какво става, но просто не можех. Боя се, че майка ми просто ще... ще ги хване някой ден. — Очите ѝ се насълзиха. — Не искам семейството ми да се разпадне.

Шон я прегърна, за да я успокои.

— Защо не се опиташ отново да поговориш с нея?

— Не знам. — Тя погледна ръцете си. Те трепереха. — Бях си подготвила цяла реч за срещата с нея. Просто исках да знае как се чувствам. — Тя се облегна назад и погледна към небето, сякаш очакваше някакъв отговор от вселената. — Но може това е много глупава идея.

— Не е. аз ще дойда с теб. За морална подкрепа.

Тя го погледна.

— Ти... Наистина ли?

Шон погледна надолу, над дърветата.

— Дори още сега, ако искаш.

Ариа бързо поклати глава.

— Сега не мога. Оставих, въъ, листа с написаното в чекмеджето.

Шон сви рамене.

— Не си ли спомняш какво си искала да кажеш?

— Ами помня — тихо каза Ариа. Тя също погледна към дърветата. — Всъщност изобщо не е далече. Тя живее точно зад хълма. В стария „Холис“. — Беше открила адреса ѝ в Гугъл Търт.

— Хайде, да тръгваме. — Шон протегна ръка. Преди да успее да го обмисли, те вече слизаха по хълма покрай колата му.

Прекошиха улицата и навлязоха в стария „Холис“, студентското градче, пълно с рушащи се, призрачни викториански къщи. Стари фолксвагени, волвота и сааби бяха наредени край тротоара. За петък вечер кварталът бе абсолютно празен. Може би имаше някакво голямо празненство в „Холис“. Ариа се зачуди дали Мередит изобщо ще си бъде въщи; някак си ѝ се искаше да я няма.

Някъде по средата Али се спря до розова къща, с чифт маратонки, които се проветряваха на верандата и нещо, което приличаше на пенис, нарисувано с тебешир на пътя пред нея. Това бе единственото, което подсказваше, че тук живее Мередит.

— Мисля, че е тази.

— Искаш ли да почакам тук? — прошепна Шон.

Ариа навлече пуловера си. Изведнъж ѝ се стори, че е адски студено.

— Така мисля. — Изведнъж тя хвана ръката на Шон. — Не мога да го направя.

— Разбира се, че можеш. — Шон постави ръце на раменете ѝ. — Ще те чакам точно тук. Нищо няма да ти се случи. Обещавам.

Ариа усети прилив на благодарност. Той беше толкова... мил. Тя се наведе и леко го целуна по устните; докато се отдръпваше, той стоеше зашеметен.

— Благодаря ти — рече тя.

После бавно тръгна към почупените стълби, а ромът пулсираше във вените ѝ. Тя бе изпила три четвърти от манерката на Шон, а той бе отпил само няколко джентълменски глътки. Когато натисна звънеца, тя се облегна на една от колоните, за да стои по-стабилно. Нощта не бе особено подходяща да обува сандалите на висок ток, които си беше взела в Италия.

Мередит отвори вратата. Беше облечена с хавлиени шорти и бяла тениска с щампа на банан — това бе корицата на някакъв стар албум, Ариа просто не можеше да си спомни кой. Тази вечер Мередит изглеждаше по-голяма. Не чак толкова гъвкава и по-мускулиста, също като ония яки мацки от сериала „Момичета с ролери“. Ариа се почувства съвсем хилава.

Изведнъж очите на Мередит се проясниха. Беше я познала.

— Алисън, нали?

— Всъщност казвам се Ариа. Ариа Монтгомъри. Дъщеря съм на Байрън Монтгомъри. Наясно съм с всичко, което става тук. И искам то да спре.

Очите на Мередит се разшириха. Тя си пое дълбоко въздух, след което шумно издиша през носа. Ариа очакваше всеки момент от носа ѝ да блъвне драконски огън.

— Значи искаш, а?

— Точно така. — Ариа се поколеба, осъзнавайки, че думите от речта ѝ се сливат в главата ѝ. *Точно тъй!* А и сърцето ѝ биеше толкова силно, че тя нямаше да се изненада, ако кожата ѝ пулсираше.

Мередит вдигна вежди.

— Не е твоя работа. — Тя надникна през вратата и се огледа подозрително. — Как разбра къде живея?

— Виж, така разрушаваш всичко — възмути се Ариа. — И аз просто искам да спреш. Ясно ли е? Искам да кажа... Така нараняваш всички. Той все още е женен... и има семейство.

Ариа усети как гласът ѝ изтънява и идеално измислената реч се изплъзва от съзнанието ѝ.

Мередит скръсти ръце на гърдите си.

— Наясно съм с това — отговори тя, като тръгна да затваря вратата. — И съжалявам. Наистина. Но ние сме влюбени.

23.

СЛЕДВАЩА СТЬПКА — ГОЛЕМИЯТ РОУЗУУДСКИ ЗАТВОР

В късния съботен следобед, няколко часа преди началото на бала, Спенсър седеше пред компютъра. Току-що бе написала електронно писмо на Сепията, към което бе прикрепила своите есета. *Просто го изпрати*, си каза тя. Затвори очи, кликна с мишката и щом ги отвори, домашното ѝ бе изпратено.

Е, поне донякъде си бяха нейни.

Не беше мамила. Наистина. Е, може би малко. Но кой можеше да я вини? След като предишната вечер пристигна съобщението на А., тя прекара цялата нощ в опити да се свърже с Рен, но винаги бе препращана към гласовата поща. Беше му оставила пет съобщения, като във всяко следващо звучеше все по-истерично. Беше си обувала обувките дванайсет пъти, готова да тръгне с колата за Филадельфия, за да провери дали Рен е добре, но всеки път се разубеждаваше. Един-единствен път нейният Сайдкик звънна, и тя направо долетя до него, но се оказа, че е просто имейл от Сепията, разпратен до всички в класа, в който се припомняха въпросите, върху които трябваше да се пишат есета.

Когато някой постави ръка на рамото ѝ, тя изпищя.

Мелиса отстъпи.

— Оле! Извинявай! Аз съм!

Спенсър се обърна надясно, като дишаше тежко.

— Аз... — Тя бързо огледа бюрото си. *Мамка му!* Имаше един лист хартия, на който пишеше „*гинеколог, вторник, 17.00 часа, Орто Трициклин*^[1]?“ А на екрана се виждаха есетата на Мелиса. Тя ритна бутона за изключване на компютъра и мониторът угасна.

— Напрегната ли си? — попита Мелиса. — Много домашни преди бала?

— Доста. — Спенсър бързо събра разпилените по бюрото листи на спретнати купчинки.

— Искаш ли да ти дам моята лавандулова възглавничка? — попита Мелиса. — Тя успокоява стреса.

— Всичко е наред — отговори Спенсър, без да се осмели да погледне към сестра си. *Аз ти откраднах домашните и гаджето, помисли си тя. Не трябва да си толкова мила с мен.*

Мелиса стисна здраво устни.

— Не че искам да те стресирам допълнително, но на долния етаж има един полицаи. Каза, че иска да ти зададе няколко въпроса.

— *Какво?* — изпищя Спенсър.

— Става въпрос за Алисън — рече Мелиса. Тя поклати глава и къдриците ѝ се разлюляха. — Не трябва да те карат да говориш за това, и то само седмица след погребението ѝ. Това е извратено.

Спенсър се опита да не се паникьосва. Тя се погледна в огледалото, приглади русата си коса и си наплиска очите. Навлече една бяла блуза и тесни панталони в цвят каки. Така. Сега изглеждаше вдъхваща доверие и невинна.

Но цялото ѝ тяло трепереше.

На първия етаж в дневната наистина имаше полицаи, но той надничаше в кабинета на баща ѝ, където бе наредена колекцията му от маркови китари. Когато ченгето се обърна, Спенсър осъзна, че това не е същият човек, с когото бе разговаряла на погребението. Този беше млад. И ѝ изглеждаше много познат, сякаш го беше виждала някъде другаде.

— Ти ли си Спенсър? — попита той.

— Да — тихо отговори тя.

Той протегна ръка.

— Аз съм Дарън Уайлдън. Току-що ми повериха случая с убийството на Алисън Дилорентис.

— Убийство — повтори Спенсър.

— Да — каза полицаи Уайлдън. — Поне ние го разследваме като убийство.

— Добре — Спенсър се опита да накара гласа си да звучи спокойно и зряло. — Леле.

Уайлдън покани с жест Спенсър да седне на дивана в дневната, след което седна срещу нея на шезлонга. Тогава тя се сети откъде го

познава: от „Роузууд дей“. Когато тя бе в шести клас, той бе още гимназист, и си бе спечелил репутацията на див петел. Една от приятелките на Мелиса, Лиана, си беше паднала по него и веднъж беше накарала Спенсър да занесе една бележка от тайна обожателка в бара, където той работеше. Спенсър си спомни, че бе помислила, че Дарън има бицепси с размера на консерва боб.

А сега той я гледаше. Спенсър усети, че носят я сърби, а часовникът на дядо ѝ издаде няколко силни изщраквания. Най-накрая той рече:

— Има ли нещо, което да искаш да ми кажеш?

Гърлото ѝ се сви от страх.

— Да ви кажа?

Уайлдън се облегна назад.

— За Алисън.

Спенсър примигна. В това имаше нещо не както трябва.

— Тя беше най-добрата ми приятелка — успя да продума тя. Дланите ѝ бяха потни. — Бях с нея в нощта, когато изчезна.

— Точно така. — Уайлдън погледна в тетрадката си. — Това е записано в досието ни. Разговаряла си с някой от участъка след като тя е изчезнала, нали?

— Да. Два пъти.

— Точно така. — Уайлдън плесна с ръце. — Сигурна ли си, че си разказала *всичко*? Има ли някой, който да е мразел Алисън? Може би колегите ми са ти задавали тези въпроси, но тъй като аз съм нов, може би ще опресниш паметта ми.

Мозъкът на Спенсър зацрака. Честно казано много момичета мразеха Али. Дори Спенсър понякога я мразеше, особено заради уменията ѝ да я манипулира, и заради това как я бе заплашила да обвини Спенсър за Онова с Джена, ако някога разкаже онова, което бе научила. И тайно бе изпитала облекчение, когато Али бе изчезнала. След като нея вече я нямаше, а Тоби бе далеч, в друго училище, значи всичките им тайни бяха скрити завинаги.

Тя тежко преглътна. Не беше сигурна какво знае това ченге. Може би полицаите се съмняваха, че тя крие нещо. Това беше великолепно — ако Спенсър му каже „*Да, наистина познавам някой, който е мразил Али до такава степен, за да я убие*“, това означаваше,

че ще трябва да признае за участието си в Онова с Джена. Ако замълчи, за да се предпази, А. може да накаже приятелите й... и Рен.

Ти ме нарани, затова сега аз ще нараня теб.

По врата й започна да се стича студена пот. Но имаше и нещо друго: Ами ако Тоби се бе върнал, за да я нарани? Ами ако той и А. работеха заедно? Ами ако той беше А? Ами ако беше убил Али, щеше ли да отиде в полицията и да се предаде?

— Сигурна съм, че им казах всичко — рече най-накрая тя.

Настъпи дълга, дълга пауза. Уайлдън гледаше Спенсър. Спенсър гледаше Уайлдън. Това я накара да си спомни нощта, след Онова с Джена се случи. Тя бе потънала в накъсан, параноичен сън, а приятелките й тихо плачеха край нея. Но внезапно тя се събуди. Часовникът показваше 3.43 сутринта и в стаята бе тихо. Тя се почувства разстроена и откри Али да спи седнала на дивана, с главата на Емили в скута й.

— Не мога да го направя — каза тя, докато я разтърсваше, за да я събуди. — Трябва да си признаем.

Али стана, заведе Спенсър в банята и седна на ръба на ваната.

— Вземи се в ръце, Спенсър — рече тя. — Нали не искаш полицията да дойде и да ни разпитва.

— Полицията? — изпищя Спенсър с разтуптяно сърце.

— Шшшт — прошепна Али. Тя почукваше с нокти по порцелановата мивка. — Не казвам, че полицаите ще тръгнат да разговарят с нас, но трябва да си направим план какво да говори, в случай, че ни потърсят. Трябва ни една стабилна история. Алиби.

— Защо просто не им признаем истината? — попита Спенсър. — Какво точно си видяла да прави Тоби, и как то те е изненадало дотолкова, че без да искаш си пуснала фойерверка?

Али поклати глава.

— По-добре е по моя начин. Ние ще пазим тайната на Тоби, а той ще пази нашата.

Почукване по вратата ги накара да се изправят.

— Момичета? — извика някой. Беше Ариа.

— Това ми стига — каза най-накрая Уайлдън, като откъсна Спенсър от спомените й. Той й подаде визитната си картичка. — Ако се сетиш за нещо, обади ми се. По всяко време.

— Разбира се — изскимтя Спенсър.

Уайдън сложи ръце на кръста и огледа стаята. Мебелите в стил „чипъндейл“; скъпият прозорец с цветно стъкло; картините с тежки рамки по стените; и часовникът на Джордж Вашингтон, собственост на баща ѝ, който бил в семейството му от 1800 година. След това огледа Спенсър, от диамантените обици на ушите ѝ и нежния часовник „Картие“ на китката, до белите кичури в косата ѝ, за които плащаше по триста долара на всеки шест седмици. Леката самодоволна усмивка на лицето му сякаш казваше: *Приличаш ми на момиче, което има какво да губи.*

— Ще ходиш ли на благотворителния бал довечера? — изведнъж попита той, като я накара да подскочи. — На Кума Лиса?

— Ами да — тихо отговори Спенсър.

— Добре — Уайдън кимна одобрително. — Забавлявай се. — Гласът му звучеше съвсем нормално, но тя можеше да се закълне, че изразът на лицето му казваше: *Още не съм приключил с теб.*

[1] Хормонален контрацептив. — Б.пр. ↑

24.

250 ДОЛАРА ТИ ОСИГУРЯВАТ ВЕЧЕРЯ, ТАНЦИ... И ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

Балът се провеждаше в „Кингмън Хол“, старо английско провинциално имение, построено от мъжа, който бе изобретил някаква ултрамодерна доячна машина около хиляда и деветстотната година. В четвърти клас, когато учиха за имението в часа по история на Пенсилвания, Емили я кръсти „Имението Му“.

Докато момичето на входа проверяваше поканите им, Емили се огледа. В предния двор на къщата имаше градина във формата на лабиринт. От арките на величествената фасада злобно надничаха статуи на гаргойли. Пред нея бе разпъната тентата, където всъщност щеше да се проведе балът. Тя бе осветена от цветни лампиони и пълна с народ.

— Уха — Тоби вървеше след нея. Край тях преминаваха красиви момичета и се отправяха към тентата, облечени с претенциозни, ръчно ушити рокли и носещи в ръце обсипани със скъпоценни камъни чантички. Емили погледна към собствената си рокля — семплата розова тясна рокля без презрамки, която Каролин бе носила на бала миналата година. Сама си беше направила прическа и се бе заляла със свръхженствения парфюм „Лавли“ на Каролин, който я караше да киха. За пръв път от доста време си бе сложила обеци, като насила ги беше напъхала в позарасналите дупки на ушите си. Въпреки всичко това, в сравнение с другите тя се чувстваше съвсем безлична.

Предишния ден, когато Емили се бе обадила на Тоби, за да го покани на бала, той прозвуча наистина изненадано — но бе страшно развълнуван. Тя също се чувстваше странно. Щяха да отидат на бала, да се целунат отново и кой знае? Може да станат гаджета. След време можеше да посетят Джена в училището ѝ във Филадельфия и Емили по някакъв начин щеше да ѝ се реваншира. Щеше да се грижи за следващото куче-водач на Джена, щеше да ѝ чете всички книги, които

още не бяха издадени на Брайловата азбука, а може би след време щеше да ѝ признае за собственото си участие в инцидента.

А можеше и да не го направи.

Само че сега, след като вече беше на бала, нещо не ѝ се струваше както трябва. Продължаваха да я обливат студени и горещи вълни, а стомахът ѝ продължаваше да се свива от болка. Ръката на Тоби ѝ се струваше твърде грапава, тя бе твърде нервна, по пътя насам едва размениха по някоя дума. Самият бал изобщо не ѝ подейства успокояващо; всички бяха толкова надуты и самоуверени. Освен това Емили бе сигурна, че някой я следи. И тя се взираше във всяка гримирана и напудрена момичешка физиономия и във всяко избръснато красиво момчешко лице, и се чудеше: *Ти ли си А?*

— Усмивка! — Една светкавица проблесна в лицето на Емили и тя тихичко изписка. Когато петната пред погледа ѝ изчезнаха, тя видя една ухилена русокоса девойка в яркочервена рокля, с прес-карта на дясната гърда и дигитален фотоапарат, който висеше на рамото ѝ.

— Просто правя снимки за „Филаделфия инкуайрър“ — обясни тя. — Искаш ли отново да опитаме, този път без шашнатото изражение?

Емили улови ръката на Тоби и се опита да изглежда щастлива, само че всъщност се получи доста болезнена гримаса.

След като фотографката се изнесе, Тоби се обърна към Емили.

— Да не би нещо да не е наред? Преди изглеждаше доста спокойна пред фотоапарата.

Емили се дръпна.

— Кога си ме виждал пред фотоапарат?

— На срещата на Роузууд и Тейт — напомни ѝ Тоби. — Онова побърканото хлапе, което прави годишника?

— А, да, вярно — отдъхна си Емили.

Тоби проследи с поглед една сервитьорка, която обикаляше наоколо, носейки поднос с питиета.

— Значи в тези среди се движиш.

— Бога ми, не! — рече Емили. — Никога през живота си не съм била на подобно събиране.

Той се огледа.

— Всички изглеждат толкова... толкова изкуствени. Преди време изпитвах огромното желание да избия повечето от тях.

Емили изпита странно усещане. Почувства се по същия начин, както когато се свести на задната седалка в колата на Тоби. Той се ухили когато забеляза изражението ѝ.

— Не *буквално* — и стисна ръката ѝ. — Ти си много по-красива от всички момичета тук.

Емили се изчерви. Само че установи, че след като Тоби изрече тези думи и когато я докосна, не я заляха топли вълни. *А трябваше.* Тоби изглеждаше страхотно. Дори красив, всъщност, със своя черен костюм и черни половинки, с коса, опъната назад, и разкриваща ъгловатото му лице с квадратна челюст. Всички момичета го заглеждаха. Когато той се появи на вратата ѝ, дори свитата Каролин изписка:

— Колко е сладък!

Но когато я държеше за ръка, колкото и да ѝ се искаше да почувства нещо, то така и не се появяваше. Все едно се държеше за ръце със сестра си.

* * *

Емили се опита да се отпусне. Двамата с Тоби се добраха до тентата, взеха си две пина колади и се присъединиха към танцуващите на дансинга. Само шепа момичета се опитваха да танцуват по онзи супер-секси-с-ръце-над-главата начин, сякаш искаха да кажат „Глася се да участвам в шоу по МТВ“. Почти всички останали просто скачаха наоколо и припяваха на Мадона. Техниците подготвиха една караоке машина в ъгъла, а момичетата си правеха списък на песните, които искаха да пеят.

Емили напусна тентата и се запъти към тоалетната, като премина през осветената със свещи алея, павирана с розови плочки. Край нея минаваха момичета, хванати за ръце, които си шепнеха разни неща и се смееха. Емили дискретно опипа гърдите си. Досега не беше носила рокля без презрамки и беше убедена, че в един момент тя ще се свлече и ще разкрие гърдите ѝ пред света.

— Искаш ли да ти гледам?

Емили вдигна глава. Една тъмнокоса жена, облечена с копринена рокля с индийски мотиви, бе седнала до малка маса под огромен

портрет на Хорас Кингман, самият изобретател на доячната машина. Бе нанизала цял тон гривни на лявата си ръка, а точно под гърлото ѝ бе закачена голяма брошка във формата на змия. До нея лежеше тесте карти, а на таблото пред нея се четеше малък знак: ВЪЛШЕБСТВОТО НА ТАРО.

— Няма нужда — рече Емили. Гледачката на таро бе седнала толкова на открито — пред очите на всички, наред алеята.

Жената я посочи с дългия си, лакиран показалец.

— Напротив, имаш. Тази вечер ще ти се случи нещо. Нещо, което ще промени живота ти.

Емили се вцепени.

— На мен?

— Да, на теб. А момчето, с което си дошла? Ти не го искаш. Трябва да отидеш при човека, когото наистина обичаш.

Челюстта на Емили увисна от изненада и съзнанието ѝ препусна.

Гледачката на таро изглеждаше така, сякаш се кани да каже още нещо, но Наоми Циглър профуча край Емили и седна на масата.

— Ти беше тук и миналата година — рече тя въодушевено и се облегна на лактите си. — И направо ми позна всичко!

Емили си тръгна, а главата ѝ пламтеше. Нещо щеше да ѝ се случи тая вечер? Нещо... *което щеше да промени живота ѝ?* Може би Бен щеше да разкаже на всички. Или пък Мая щеше да разкаже на всички. Щеше да им покаже онези снимки. Или пък А бе казал на Тоби... за Джена. Можеше да бъде всичко.

Емили наплиска лицето си със студена вода и излезе от тоалетната. Докато се връщаше в тъмното към тентата, тя се сблъска с някого. Щом видя кой е, тя веднага се напрегна.

— Здравсти — рече отчетливо Бен с ужим приятелски глас. Той бе облечен с тъмносив костюм и бе закичен с малка бяла гардения на ревера.

— 3-здравсти — заекна Емили. — Мислех, че няма да идваш на бала.

— Аз си мислех същото за теб — Бен се наведе към нея. — Приятелят ти ми харесва. — Той изрече думата „приятел“ имитирайки кавички във въздуха. — Видях те вчера с него на срещата с „Тейт“. Колко трябваше да му платиш, за да дойде с теб тук?

Емили прелетя край него. Хукна надолу по сенчестата алея, нищо че това не бе най-подходящото място да се опитва да бяга на токчета. Стъпките на Бен отекнаха зад гърба ѝ.

— Защо бягаш? — пропя той.

— Остави ме на мира. — Тя не се обърна.

— Този пич да не ти е бодигард? Първо те защитава в басейна, сега тука. Само че къде е той сега? Или си го наела само да влезе с теб, така че никой да не си помисли, че си лесбийка? — Бен тихо се изхили.

— Ха-ха — Емили се обърна с лице към него. — Много смешно.

— Така ли? — Бен я притисна към стената. Без грам усилие. Хвана я за китките, изви ръцете ѝ отзад и притисна тялото си към нейното. — И това ли ти е смешно?

Ръцете на Бен бяха силни, а тялото му тежко.

На няколко крачки от тях няколко гимназисти се бяха запътили към тоалетната. Не ги ли *виждаха*?

— Престани — рече Емили.

Грубата му ръка се протегна към ръба на роклята ѝ. Той сграбчи коляното ѝ и плъзна ръка нагоре по крака ѝ.

— Просто ми кажи, че това ти харесва — прошепна той в ухото ѝ. — Или ще разкаже на всички, че си обратна.

Очите на Емили се насълзиха.

— Бен — прошепна тя, като стисна краката си. — Не съм обратна.

— Тогава кажи, че ти харесва — измуча Бен. Ръката му стисна голото ѝ бедро.

Той се приближаваше все повече към бельото ѝ. Докато излизаха заедно, не бяха стигнали дори до там. Емили прехапа устната си толкова силно, че бе сигурна, че е потекла кръв. Беше готова да се предаде и да му каже, че ѝ харесва, само и само той да спре, но я изпълни гняв. Нека Бен си мисли каквото иска. Нека разкаже на цялото училище. Но няма начин да му позволи да ѝ причинява това.

Тя се облегна на стената за опора. След това вдигна коляно и го изрита между краката. Силно.

— Ох! — Бен отстъпи, като се държеше за слабините. От устата му се разнесе тънък, бебешки вой. — Какво направи... — изпъшка той.

Емили приглади роклята си.

— Стой далеч от мен. — Гневът нахлуваше през вените ѝ като наркотик. — Кълна се в Бога!

Бен се запрепъва назад и се блъсна в отсрещната стена. Коленете му се подгънаха и той се свлече на земята.

— Лош, много лош ход.

— Няма значение — рече Емили, след това се обърна и си тръгна. Вървеше с широки, бързи, уверени крачки. Нямаше да му позволи да разбере колко е разстроена. Че бе на косъм да избухне в плач.

— Хей — някой леко я хвана за ръката. Когато погледът ѝ се фокусира, тя разбра, че това е Мая.

— Видях всичко — прошепна Мая, като кимна към Бен, който продължаваше да седи свит на земята. — Добре ли си?

— Да — бързо каза Емили. Но гласът ѝ се счупи. Опита се да продължи, но не успя. Облегна се на стената и покри лицето си с ръце. Може би ако преброи до десет, ще успее да го преодолее. *Едно... две... три...*

Мая докосна ръката ѝ.

— Съжалявам, Ем.

— Недей — успя да изрече Емили, скрила лице в ръцете си. *Осем... девет... десет.* Тя ги свали и се изправи.

— Добре съм.

Замълча за малко, като оглеждаше роклята тип „гейша“ в цвят на слонова кост на Мая. Изглеждаше много по-красива от всичките руси клонинги на Шанел, които бе видяла по пътя насам. Тя прокара ръце по собствената си рокля, като се чудеше дали Мая също я оглежда.

— Аз... Май е време да се връщам при приятеля си — промърмори Емили.

Мая отстъпи леко встрани. Само че Емили не можеше да помръдне.

— Преди да тръгнеш искам да ти кажа една тайна — каза Мая.

Емили се приближи и Мая се наведе към ухото ѝ. Устните ѝ не го докоснаха, но бяха толкова близко. По гърба на Емили пробягаха тръпки и тя усети, че е ускорила дишането си. Не беше редно да реагира по този начин, но просто... *нищо...* не можеше да направи.

Върви при онзи, когото наистина обичаш.

— Ще те чакам — прошепна Мая е малко тъжен и много секси глас. — Колкото и време да е нужно.

25.

ТОЗИ СЮРРЕАЛИСТИЧЕН ЖИВОТ, В ГЛАВНАТА РОЛЯ ХАНА МЕРИН

Събота вечерта Хана влезе в асансьора и се изкачи до етажа, където се намираше апартаментът ѝ в хотел „Четири сезона“. Тя се чувстваше чудесно, отпусната и свежа. Току-що си бе направила цитрусова маска на тялото, осемдесет минутен масаж и курс за потъмняване на кожата „Целуната от слънцето“, трите в този ред. Тези глезотийки съвсем лекичко намалиха стреса ѝ. Това, както ѝ фактът, че се намираше далеч от Роузууд... и А.

Надяваше се, че е избягала от него.

Тя отключи вратата към двустайния им апартамент и влетя вътре. Баща ѝ седеше на дивана в предната стая.

— Хей — изправи се той, — как мина?

— Чудесно! — Хана го погледна с грейнали очи, като изпитваше едновременно щастие и тъга. Искаше да му признае колко е благодарна за това, че отново са заедно, но все пак знаеше, че бъдещето ѝ с него зависи от един човек — от А. С малко късмет бръщолевениците, които бе изстреляла вчера пред Наоми и Райли щяха да я предпазят, но ако това не станеше? Може би трябваше да му признае за Онова с Джена, преди А. да се добере до него пръв.

Тя здраво стисна устни и погледна свенливо към килима.

— Трябва да взема душ по най-бързия начин, ако искаме навреме да стигнем в „Le Ves-Fin“.

— Изчакай секунда само — изправи се баща ѝ. — Имам още една изненада за теб.

Хана инстинктивно погледна към ръцете на баща си, в очакване да види подарък за нея. Може би нещо, с което да се реваншира за всичките закъснели картички за рождения ѝ ден. Но той държеше само мобилния си телефон.

Тогава на вратата на апартамента се почука.

— Том? Тя тук ли е?

Хана замръзна и усети как кръвта във вените и изстива. Тя позна гласа.

— Кейт и Изабел са тук — въодушевено прошепна баща ѝ. Ще дойдат в „Le Ves-Fin“ с нас и след това всички отиваме на „Мама миа“! Нали в четвъртък ми каза, че много ти се гледа?

— Чакай! — Хана му препречи пътя към вратата. — *Ти ли ги покани?*

— Да — баща ѝ я погледна объркано. — Че кой друг би могъл?

Например А., помисли си Хана. Изглеждаше напълно в неговия стил.

— Но аз си мислех, че ще бъдем само двамата.

— Никога не съм го казвал.

Хана се намръщи. Напротив, каза го. Нали?

— Том? — отново се чу гласът на Кейт. Хана почувства облекчение, че тя нарича баща ѝ така, а не татко, но все пък стисна здраво ръката му.

Баща ѝ се поколеба пред вратата, като очите му шареха неспокойно насам-натам.

— Но, Хана, те са вече тук. Мислех си, че ще ти бъде приятно.

— *Защо...? — Защо си решил, че ще ми бъде приятно, мислеше да попита Хана. Кейт ме кара да се чувствам като боклук, а ти не ми обръщаш никакво внимание, когато тя е наоколо. Точно затова избягвах да разговарям с теб през всичките тези години!*

Но по лицето на баща ѝ бяха изписани едновременно разочарование и объркване. Сигурно бе планирал това събиране от седмици. Хана се втренчи в пискюлите на персийския килим. Усещаше, че се задушавя, сякаш гърлото ѝ бе затъкнато с нещо грамадно.

— Тогава май трябва да ги пуснеш — промърмори тя.

Когато баща ѝ отвори вратата, Изабел изпищя от радост, сякаш са били разделени от цяла галактика, а не само от няколко щата. Тя все още изглеждаше твърде слаба и с твърде силен тен, а очите на Хана бяха веднага привлечени от камъка на лявата ѝ ръка. Това бе пръстен от „Тифани“, с трикаратов диамант — Хана беше изгризала каталога на магазина с кориците.

И Кейт. Тя бе по-красива от всякога. Роклята ѝ на диагонално разположени райета сигурно беше втори размер, а правата ѝ кестенява коса бе по-дълга отколкото преди две години. Тя грациозно постави чантичката си „Луи Вуитон“ на малката хотелска масичка. Хана кипеше от гняв. Кейт сигурно никога не се препъваше с новите си обувки на „Джими Чууз“, нито пък се пързеляше по паркета, след като чистачката го бе лъснала с паркетин.

Лицето на Кейт изглеждаше смръщено, сякаш наистина бе ядосана, че са я довели тук. След това забеляза Хана и изразът ѝ омекна. Тя я огледа от горе до долу — от сакото на „Клое“ до римските сандали — и се усмихна.

— Здравсти, Хана — каза Кейт с очевидна изненада. — Уха! — Тя постави ръка на рамото ѝ, но за щастие не я прегърна. Ако го беше направила, щеше да усети колко силно трепери Хана.

* * *

— Всичко изглежда много добре — въздъхна Кейт, докато гледеше менюто.

— Така е — потвърди господин Мерин. Той махна на сервитьора и поръча бутилка вино пино гриджо. След това погледна топло към Кейт, Изабел и Хана.

— Радвам се, че всички сме тук. Заедно.

— Наистина се радвам отново да те видя, Хана — изгука Изабел.

— Да — откликна Кейт. — Абсолютно.

Хана наведе поглед към изящните си сребърни прибори. Струваше ѝ се толкова сюрреалистично, че ги вижда отново. И то не по онзи готин начин, като калейдоскопичната рокля на Зак Посен, а кошмарно сюрреалистично, както за онзи руснак в книгата, която Хана трябваше да чете за часа по английска литература, който се бе събудил и бе осъзнал, че се е превърнал в хлебарка.

— Скъпи, какво ще си поръчаш? — попита Изабел, поставила ръка върху ръката на баща ѝ. Хана все още не можеше да повярва, че той си пада по нея. Тя беше толкова... обикновена. И тенът ѝ бе твърде силен. Това беше подходящо, ако си модел на четиринайсет години или

пък си от Бразилия — но не и ако си жена на средна възраст от Мериленд.

— Хммм — рече господин Марин. — Какво означава *pintade*?
Нещо рибено?

Хана прехвърли страниците на менюто. Нямаше представа какво да си поръча. Всичко бе или пържено, или с разни сметанови сосове.

— Кейт, ще ни превеждаш ли? — Изабел се наведе към Хана. — Кейт говори езика.

Но разбира се, че го говори, помисли си Хана.

— Миналото лято прекарахме в Париж — обясни Изабел, гледайки към Хана. Тя се скри зад менюто с вината. Ходили са в Париж? Заедно с баща ѝ? — Хана, ти учиш ли чужди езици? — попита Изабел.

— Ами — Хана сви рамене. — Една година учих испански.

Изабел сви устни.

— Какъв е любимият ти предмет в училище?

— Английски.

— И на мен! — възкликна Кейт.

— Миналата година Кейт получи най-престижната награда по английски в нейното училище — похвали се Изабел с изключително горд вид.

— *Мамо* — изскимтя Кейт. Тя погледна към Хана и устните ѝ оформиха думата *извинявай*.

Хана все още не можеше да повярва как ядосаното изражение на лицето на Кейт се бе стопило щом я видя. *Самата* Хана бе придобивала подобно изражение преди. Както когато в девети клас учителката ѝ по английски я бе накарала да разведе Карлос, едно чилийско момче, дошло в града по програмата за размяна на ученици. Хана връхлетя в кабинета, за да го поздрави, убедена, че Карлос е някой задръстен зубрач, който ще опропасти страхотната ѝ репутация. Щом влезе в кабинета и видя високото момче с вълниста коса и зелени очи, който изглеждаше така, сякаш цял живот е играл плажен волейбол, тя изведнъж изпъчи гърдите си напред и тайничко провери дъха си. Сега Кейт сигурно смяташе, че между тях се е появила онази връзка, която се поражда между красивите момичета.

— Занимаваш ли се с някакви извънучилищни мероприятия? — попита Изабел. — Със спорт?

Хана сви рамене.

— Всъщност не.

Тя бе забравила, че Изабел бе от *онези* майки: Говореше само за наградите на Кейт, за езиците, извънкласните занимания и тъй нататък. Това беше още нещо, което Хана не можеше да търпи.

— Не бъди толкова скромна — потупа я баща ѝ по рамото. — Занимаваш се с доста неща.

Хана му хвърли един безизразен поглед. Какви, например, кражби ли?

— Клиниката за изгаряния? — напомни ѝ той. — Освен това майка ти ми каза, че си се включила и в някаква спомоществователна група.

Хана зина от изненада. В момент на слабост тя бе признала на майка си, че е ходила в Клуб Д, подтиквана от някакъв импулс да ѝ каже: *Виждаш ли, не и аз имам някакъв морал.* Не можеше да повярва, че майка ѝ е казала на баща ѝ.

— Аз... — заекна тя. — Това е нищо.

— Изобщо не е нищо — закани ѝ се с вилицата си господин Мерин.

— *Татко* — изсъска Хана.

Останалите я гледаха очаквателно. Изпъкналите очи на Изабел се ококориха още повече. Лицето на Кейт криеше намек за усмивка, но очите ѝ я гледаха съчувствено. Хана зърна кошничката с фразели. Майната му, помисли си тя и пхна едно хлебче в устата си.

— Това е клуб за въздържание — изтърси тя с пълна уста. След това се изправи. — Благодаря ти много, татко.

— Хана! — баща ѝ блъсна стола си назад и понечи да се изправи, но Хана продължи да върви. Защо и беше поднесъл тази „*искам да прекарам уикенда с теб*“ лъжа? Беше също като последния път, когато я беше нарекъл прасенце. И само като се сетеше какво бе рискувала, за да дойде тук — бе казала на онези кучки, че повръща по три пъти на ден! Това дори вече не беше истина!

Тя се шмугна зад вратата на тоалетната, тресна я зад себе си и коленичи пред тоалетната чиния. Стомахът ѝ къркореше и тя изпитваше необходимост да го облекчи. *Успокой се*, помисли си тя, като замаяно се вглеждаше в отражението си във водата в тоалетната. *Ще се справиш.*

Хана отново се изправи, челюстта ѝ трепереше, сълзите заплашваха да потекат от очите ѝ. Само да можеше да остане в тук до края на вечерта. Нека си изкарат специалния уикенд на Хана сами. Мобилният ѝ телефон иззвъня. Хана го измъкна от чантичката си, за да го изключи. Изведнъж стомахът ѝ се преобърна. Беше получила имейл от познатия ѝ фалшив адрес.

Тъй като вчера бе толкова мила и изпълни заповедите ми, смятай това за подарък: Веднага върви на бала. Шон е там с друго момиче.

А.

Тя толкова се изненада, че едва не изтърва телефона си на мраморния под в тоалетната. Набра номера на Мона. Двете още не си говореха — Хана дори не беше казала на Мона, че няма да ходи на бала — и Мона не си вдигна телефона. Хана затвори толкова разочарована, че от яд хвърли телефона си по вратата. С кого може да е Шон? Наоми? Някоя кучка от Клуб Д?

Тя се изстреля толкова шумно от кабинката, че накара възрастната дама, която си миеше ръцете, да подскочи. Когато Хана зави зад ъгъла и тръгна към входната врата, тя изведнъж се спря. Кейт седеше на един от шезлонгите и се слагаше бледо червило с розово-оранжев цвят. Беше кръстосала дългите си, слаби крака и изглеждаше свръхсамоуверена.

— Всичко ли е наред? — Кейт погледна Хана с наситено сините си очи. — Дойдох да проверя.

Хана се напрегна.

— Да, всичко е наред.

Кейт изкриви устни.

— Не искам да обиждам баща ти, но понякога изтърсва най-неподходящото нещо. Един ден, например, щях да излизам на среща с едно момче. Тъкмо се канехме да излизаме от къщата и баща ти ме пита: *Кейт, гледам, че си написала ОВ^[1] в списъка с покупки. Какво е това? На кой щанд мога да го намеря?* Такова унижение.

— Господи! — Хана усети прилив на симпатия. Това определено звучеше като баща ѝ.

— Хей, няма значение — тихо рече Кейт. — Той не е искал да те обиди.

Хана поклати глава.

— Не става въпрос за него. — После погледна Кейт. О, какво пък, по дяволите. Може би между тях наистина е възникнала връзка. — Става въпрос за бившето ми гадже. Получих съобщение, че е отишъл на един благотворителен бал с друго момиче.

Кейт се намръщи.

— Кога скъсахте?

— Преди осем дни. — Хана седна на шезлонга. — Силно съм изкушена още сега да ида там и да му сритам задника.

— Ами защо не отидеш?

Хана се облегна назад.

— Ще ми се, но... — Тя кимна към вратата, която водеше към ресторанта.

— Виж какво — Кейт се изправи и сбърчи вежди пред огледалото. — Защо не се оправдаеш с онази спомоществовател на група, в която си записана? Кажу, че някое от момичетата се е обадило и е казало, че се чувства твърде „слаба“, а ти си нейна приятелка и трябва да я разубедиш.

Хана вдигна вежди.

— Знаеш твърде много за този вид групи.

Кейт сви рамене.

— Имам няколко приятели, които са минали през рехабилитационна клиника.

Дообре.

— Не мисля, че това е добра идея.

— Аз ще те покрия, ако искаш — предложи Кейт.

Хана срещна погледа ѝ в огледалото.

— Наистина ли?

Кейт се обърна към нея и я погледна многозначително.

— Да речем, че съм ти длъжница.

Хана потрепна. Нещо ѝ подсказа, че Кейт говори за онзи път в Анаполис. Това я накара да почувства неудобство — че Кейт си спомня и че признава, че се е държала гадно. Но в същото време тя чувства и известно удовлетворение.

— Освен това — рече Кейт, — баща ти каза, че вече често ще се виждаме. Няма да е зле да започнем от начало, както трябва.

Хана примигна.

— Казал е... че иска по-често да ме вижда?

— Ами нали си му дъщеря.

Хана се заигра с карабинката във форма на сърце на своята огърлица от „Тифани“. Когато чу Кейт да изрича тези думи, тя усети лека тръпка. Може би все пак бе реагирала прибързано.

— Нали няма да ти трябват повече от два часа? — попита Кейт.

— Може би доста по-малко. — Искаше просто да хване влака за Роузууд и да прокълне онази кучка. Отвори чантата си, за да провери дали билетът ѝ за влака е там. Кейт стоеше до нея и посочи към нещо, което лежеше на дъното.

— Какво е това?

— Това ли? — Щом Хана го измъкна, тя веднага изпита желание да го скрие някъде. Беше опаковката Перкосет, която беше откраднала от клиниката за изгаряния във вторник. Съвсем го беше забравила.

— Ще ми дадеш ли малко? — възбудено прошепна Кейт.

Хана я погледна с ококорени очи.

— Сериозно ли говориш?

Кейт я стрелна с палав поглед.

— Трябва ми *нещо*, което да ми помогне да издържа онзи мюзикъл, на който баща ти смята да ни завлече.

Хана ѝ подаде цялата опаковка. Кейт прибра таблетките в джоба си, след това се завъртя на токове и самоуверено излезе от тоалетната. Хана я последва изпълнена със страхопочитание.

Това бе най-сюрреалистичното нещо тази вечер. Може би ако трябваше отново да види Кейт, това нямаше да бъде съдба, по-страшна от смъртта. Можеше дори да се окаже... *забавно*.

[1] ОВ — марка дамски санитарни материали. — Б.пр. ↑

26.

ПОНЕ НЕ СЕ НАЛАГА ДА ПЕЕ ВТОРИ ГЛАС

Когато Спенсър и Андрю стигнаха на бала, мястото вече бе претъпкано с народ. Двайсет коли чакаха за паркиране, разни мераклии, които не бяха поканени, се шляеха около входа, а голямата тента бе препълнена с деца, които седяха на масите, на бара или танцуваха на дансинга.

Докато Андрю отиде за питиета и се върне, Спенсър отново провери телефона си. *Все още* нямаше никакви обаждания от Рен. Тя се повъртя насам-натам по мраморните плочи, чудейки се какво търси тук. Андрю бе дошъл да я вземе и въпреки нервността си Спенсър бе приложила всичките си умения от курса по актьорско майсторство, за да заблуди семейството си, че те двамата са гаджета — щом видя Андрю, тя леко го целуна до устните, любезно прие цветята, които носеше, двамата позираха за снимка, притиснали бузи. Андрю изглеждаше замаян и развълнуван, което ѝ помогна още повече в измамата.

Сега той вече не ѝ бе необходим, но за съжаление не го знаеше. Той продължаваше да представя Спенсър като своята дама за бала на всички хора, които и двамата познаваха. Толкова ѝ се искаше да се усамоти някъде и да помисли. Трябваше да разбере какво знае онова ченге, Уайлдън, и какво не. Ако Тоби беше А. и беше убил Али, той едва ли бе разговарял с полицията. Но ако Тоби не беше А... а А. бе разказал нещо на ченгетата?

— Мисля, че правят караоке вечер — Андрю посочи към сцената. Така беше, едно момиче се мъчеше да пее „Аз ще оцелея“. — Искаш ли да изпеем нещо?

— Мисля, че не — спокойно рече Спенсър, като въртеше в ръцете си една игла от корсажа си. За петнайсети път се огледа в търсене на старите си приятелки, с надеждата, че ще се появят най-после. Смяташе, че трябва да ги предупреди за Тоби — и ченгетата. А.

й беше казал да не го прави, но тя предполагаше, че ще успее да им го предаде кодирано.

— Е, може би ще се съгласиш да изпееш една с мен — опита се да я придума Андрю.

Спенсър се обърна към него. Андрю приличаше точно на един от техните лабрадори, който се моли за остатъците от вечерята.

— Не ти ли казах току-що, че не желая?

— О — Андрю се заигра с вратовръзката си. — Извинявай.

Накрая тя се съгласи да пее беквокалите на „Неприлично“, една песен на Кристина Агилера — беше адски тъпо културният Андрю да пее точно *тази* песен, — защото така по-лесно щеше да се отърве. Сега на сцената бяха Мона Вандерваал и Целесте Как-й-беше-името, и пееха „Total eclipse of the heart“ на Бони Тейлър. Явно вече бяха сръбнали, държаха се за ръце за по-сигурно и непрекъснато изпускаха малките си кадифени чантички на пода.

— Ние ще бъдем много по-добри от тях — каза Андрю. Стоеше твърде близо до нея. Спенсър усети горещия му дъх с мирис на ментова дъвка „Орбит“ и настръхна. Едно беше Рен да й диша тежко във врата, а съвсем друго да го прави Андрю. Ако в този момент не излезеше малко на чист въздух, сигурно щеше да припадне.

— Ей сега се връщам — измърмори тя на Андрю и тръгна към вратата.

Щом излезе на верандата, телефонът ѝ завибрира. Тя се сепна. Извади го, погледна към дисплея и сърцето ѝ се разтуптя. Беше Рен.

— Добре ли си? — попита Спенсър веднага, щом отговори. — Толкова се тревожех.

— Оставила си ми дванайсет съобщения — отговори Рен. — Какво става?

Спенсър усети как стресът се отича от нея и раменете ѝ се отпускат.

— Ами... като не се обади толкова време и аз си помислих... Защо не си проверяваш гласовата поща?

Рен се прокашля, гласът му звучеше малко неубедително.

— Просто бях зает. Това е.

— Но аз си помислих, че...

— Какво? — попита Рен и като че ли се засмя. — Че се въргалям в някоя канавка? Стига, Спенс.

— Но... — Спенсър замълча, чудейки се как да го обясни. —
Имах едно странно усещане.

— Е, добре съм — Рен замълча. — А ти добре ли си?

— Да — отговори Спенс, като леко се усмихна. — Всъщност съм
на тъпия бал, с тъпия си кавалер вместо да бъда с теб, но вече се
чувствам по-добре. Радвам се, че и ти си добре.

Когато затвори телефона, тя почувства такова облекчение, че ѝ се
прищя да хукне и да разцелува всички, които бяха на верандата — като
Адриана Пийпълс, момичето от католическото училище, което беше
седнало до статуята на Дионис и пушеше трева. Или Лиам Олсен,
хокеистът, който милваше приятелката си. Или Андрю Кембъл, който
стоеше зад нея с безпомощно и отчаяно изражение на лицето. Когато
Спенсър осъзна, че Андрю, всъщност, е Андрю, стомахът ѝ се сви.

— Тъъ, здрасти — рече колебливо тя. — Откога... Откога си
тук?

От обезсърчения му вид тя разбра, че е стоял там достатъчно
дълго.

— Виж какво — каза тя, като въздъхна. Трябваше да прекрати
това още в началото. — Андрю, надявам се, че не си мислил, че между
нас става нещо. Аз си имам приятел.

Първоначално Андрю изглеждаше зашеметен. След това
наранен, после смутен и накрая ядосан. Емоциите преминаваха бързо
през лицето му.

— Знам — каза той, като посочи към телефона ѝ. — Чух
разговора ти.

Естествено, че си го чул.

— Съжалявам — каза Спенсър. — Но аз...

Андрю вдигна ръка, за да я накара да спре.

— Защо дойде с мен, а не с него? Да не е някой, с който вашите
не искат да се срещаш? Затова си дошла с мен, с надеждата да ги
заблудиш?

— Не — бързо отговори Спенсър, усещайки прилив на
безпокойство. Толкова прозрачна ли беше или Андрю просто бе
улучил? — Той е... Трудно е да се обясни. Мислех си, че ще се
позабавляваме. Не съм искала да те наранявам.

Кичур коса падна над очите на Андрю.

— Можеше да ме излъжеш — извика той и тръгна към вратата.

— Андрю! — извика Спенсър. — Почакай! — Докато го наблюдаваше как изчезва в тълпата от деца, тя усети как я обзема едно студено безпокойство. Определено беше избрала неподходящия човек за свой кавалер. Щеше да бъде много по-добре, ако бе поканила Райън Вриланд, който бе страшно задръстен, или Тайър Андерсън, който бе толкова погълнат от баскетбола, че нямаше време да се среща сериозно с момичета.

Тя хукна към голямата тента и се огледа; дължеше на Андрю поне едно извинение. Цялата зала бе осветена със свещи и беше страшно трудно да откриеш когото и да било. Едва успя да различи Ноъл и момичето от църковното училище, които се клатеха на дансинга и се редуваха да отпиват от манерката на Ноъл. Наоми Циглър и Джеймс Фрейд бяха на сцената и пееха някаква песен на Аврил Лавин, която Спенсър не можеше да понася. Мейсън Байърс и Девън Арлис се навеждаха да се целунат. Кирстен Калън и Бетани Уелс си шушукаха нещо в ъгъла.

— Андрю — извика тя.

Тогава забеляза Емили в другия край на залата. Тя бе облечена в розова рокля без презрамки, а раменете ѝ бяха покрити с розов шал. Спенсър тръгна към нея, но тогава забеляза нейния кавалер, който я държеше за ръката. Спенсър присви очи, за да го види по-добре и точно в този момент той се извърна и я забеляза. Той имаше мрачни, тъмно сини очи, същите каквито ги бе запомнила в сънищата си.

Спенсър си пое дълбоко дъх и отстъпи назад.

Ще се появя когато най-малко ме очакваш.

Това беше Тоби.

27.

МОЖЕТЕ ДА ПОЛУЧИТЕ АРИА САМО СРЕЩУ РЕЦЕПТА

Ариа се облегна на бара и си поръча чаша кафе. Под тентата бе такава тъпканица, че роклята ѝ на точки вече бе подгизнала от пот. А бе тук само от двайсет минути.

— Здравсти. — Брат ѝ се тръсна до нея. Бе облечен в същия сив костюм, който носеше и на погребението, и бе обул едни лъснати черни обувки на Байрън.

— Здравсти — извика изненаданата Ариа. — Аз... Не знаех, че ще идваш. До момента, в който бе излязла от душа и бе започнала да се гласи за бала, къщата им бе празна. В момент на объркване тя си бе помислила, че семейството ѝ я е изоставило.

— Да. Дойдох с... — Майк се завъртя наляво-надясно и посочи едно слабо, бледо девойче, което Ариа разпозна от купона на Ноъл Кан предишната седмица. — Яка е, нали?

— Аха. — Ариа изгълта кафето си на три глътки и забеляза, че ръцете ѝ треперят. Това бе четвъртата ѝ чаша за един час.

— А Шон къде е? — попита Майк. — Нали с него си тук? Всички говорят за това.

— Така ли? — попита Ариа с изтънен глас.

— Да. Вие сте новата Двойка.

Ариа не знаеше дали да се смее или да плаче. Можеше да си представи как роузуудските момичета си шушукат за нея и Шон.

— Не го знам къде е.

— Как така? Да не сте скъсали вече?

— Не... — Всъщност Ариа се опитваше да се скрие от него.

Предишния ден, след като Мередит бе казала на Ариа, че двамата с Байрън се обичат, Ариа бе избягала при Шон и бе избухнала в плач. Дори за миг не си беше представяла, че Мередит ще каже онова, което каза тогава. Сега, когато Ариа знаеше истината, тя се чувстваше

безпомощна. Семейството ѝ бе прокълнато. Около десетина минути бе плакала на рамото на Шон, *Какво да правя сегаааааа?* Шон бе успял да я успокои достатъчно, за да я заведе у дома, дори я изпрати до стаята ѝ, сложи я да си легне и положи на възглавницата до главата ѝ любимата ѝ плюшена играчка, Пигтуния.

Веднага щом Шон си тръгна, Ариа отхвърли завивките и тръгна да обикаля. Надникна в спалнята. Майка и беше там, спеше спокойно... сама. Но Ариа не посмя да я събуди. Когато се пробуди няколко часа по-късно, тя отново отиде в спалнята, този път решена да *го направи*, но този път Байрън бе в леглото до Ила. Той лежеше на една страна, положил ръка върху рамото ѝ.

Защо я прегръщаш, след като си влюбен в друга жена?

На сутринта, когато се събуди след цял един час сън, очите ѝ бяха подпухнали, а кожата ѝ бе покрита с малки напукани капилярчета. Виеше ѝ се свят и след като се сети за снощните събития, тя засрамена пропълзя отново под завивките. Шон я беше *завил*. Тя бе ръсила сълзи и сополи по рамото му. Бе вила като някоя луда. Има ли по-добър начин да отблъснеш някое момче от това да му плачеш на рамото? Когато Шон дойде да я вземе за бала — невероятно, че изобщо се появи — той веднага реши, че трябва да поговорят за предишната нощ. Ариа го отказа, като заяви, че вече се чувства много по-добре. Шон я погледна доста странно, но бе достатъчно умен, за да не задава повече въпроси. И сега тя го избягваше.

Майк се наведе напред над дървения бар, като започна да поклаща глава, когато диджеят пусна „Франц Фердинанд“. На лицето му се появи самодоволна усмивка — Ариа знаеше, че той се чувства като човек, ударил джакпота за бала, тъй като все още в десети клас. Но тя му бе сестра, и можеше да забележи болката и тъгата, които се криеха под маската му. Също както онзи път, когато бяха малки и бяха отишли заедно на басейн, а неговите приятели му се присмяха, че е хомо, защото си бе облякъл банските, които от прането бяха станали розовички. Майк се опита да го понесе като мъж, но по-късно, когато в басейна влязоха по-големите, Ариа го завари да плаче тайничко в детския басейн.

Искаше ѝ се да му каже нещо, от което да се почувства по-добре. За това колко съжалява, че трябва да каже на Ила — Ариа смяташе да каже на майка си още предишната нощ, когато се прибра у дома, — и

че вината за това, че семейството им се разпада, изобщо не е негова, че въпреки това всичко ще бъде наред. Някак си.

Но тя знаеше много добре какво щеше да стане, ако се опита. Майк просто щеше да избяга.

Ариа грабна кафето си и се изниза от бара. Просто имаше нужда от движение.

— Ариа — чу глас зад гърба си. Тя се обърна. На около пет метра зад нея, до една от масите стоеше Шон. Той изглеждаше разстроен.

Ариа изпадна в паника, остави чашата си и хукна към една от дамските тоалетни. Едната ѝ обувка се изхлузи от крака ѝ. Тя продължи да куцука напред, опитвайки се да я обуе в движение, но се сблъска с група деца. Опита се да си пробие път с лакти, но никой не помръдваше.

— Хей — Шон се оказа точно до нея.

— Ох — Ариа се опита да надвика музиката и да си докара безгрижно изражение. — Здравсти.

Шон я хвана за ръката и я отведе до паркинга, който бе единственото празно място на бала. Той взе ключовете си от момчето, което паркираше колите. Помогна на Ариа да се качи в колата и я откара до едно празно място малко по-надолу.

— Какво ти става? — попита той настоятелно.

— Нищо — Ариа зяпаше през прозореца. — Добре съм.

— Не, не си. Като зомбирана си. Това ме побърква.

— Аз просто... — Ариа се заигра с наниза перли, който бе навила няколко пъти около китката си като гривна. — Не знам. Не искам да те притеснявам.

— Защо не?

Тя сви рамене.

— Защото няма да ти се слуша. Сигурно си мислиш, че съм абсолютно откачена. Все едно съм тотално обсебена от родителите ми. Само за това говоря.

— Ами... Имаше го и този момент. Само че...

— Няма да се ядосам — прекъсна го тя, — ако решиш да танцуваш с други момичета. Тук има някои наистина красиви девойки.

Шон примигна и лицето му пребледня.

— Но аз не искам да танцувам с други.

Те замълчаха. Басът на „Златотърсача“ на Кейни Уест тресеше дансинга.

— Пак ли мислиш за родителите си? — тихо попита Шон.

Тя кимна.

— Да. Тази вечер трябва да кажа на мама.

— Защо трябва ти да ѝ казваш?

— Защото... — Ариа не можеше да му признае за А. — Трябва да съм аз. Това не може да продължава повече.

Шон въздъхна.

— Прекалено много се тормозиш. Не можеш ли да си вземеш една свободна вечер?

В първия момент Ариа изпита желанието да се защити, но след това се облегна назад.

— Наистина мисля, че трябва да се върнеш там, Шон. Не трябва да ми позволяваш да ти развалям вечерта.

— Ариа... — Шон въздъхна раздражено. — Стига толкова.

Ариа направи физиономия.

— Просто мисля, че между нас няма да се получи.

— Защо си мислиш така?

— Защото... — Тя замълча, като се опита да формулира точно онова, което искаше да каже. Защото не бе типичното роузуудско момиче? Защото каквото и да ѝ харесваше Шон, у нея имаше два пъти повече неща, заради които да не я харесва? Тя се чувстваше като едно от онези чудотворни лекарства, които рекламираха по телевизията. Говорителят щеше да каже, как лекарството е помогнало на милиони хора, но в самия край на рекламата ще съобщи много тихо, че страничните ефекти включват сърцебиене и разстройство. При нея щеше да бъде *готино, ексцентрично момиче... но семейните ѝ проблеми могат да доведат до ненормални изблици и случаен изблик на сълзи и сополи върху скъпата ви риза.*

Шон внимателно сложи ръка върху нейната.

— Ако се страхуваш, че съм се уплашил заради снощи, не се притеснявай. Наистина те харесвам. Даже точно *заради* снощи те харесвам още повече.

Очите на Ариа се насълзиха.

— Наистина ли?

— Наистина.

Той притисна чело в нейното. Ариа затаи дъх. Най-накрая устните им се докоснаха. След това отново. Този път по-стръвно.

Ариа впи устни в неговите и го сграбчи за врата, като го придърпа към себе си. Тялото му бе толкова топло и твърдо. Шон я прегърна през кръста. После изведнъж те вече хапеха долните си устни, а ръцете им шареха по тялото на другия. След това се откъснаха, дишайки тежко, вперили поглед един в друг.

След това се преместиха по-близо. Шон дръпна ципа на роклята на Ариа. После съблече сакото си и го хвърли на задната седалка, а тя протегна ръка към копчетата на ризата му. Целуна го по перфектно оформените уши, пъкна ръцете си под ризата му и ги прокара по идеално гладката му кожа. Той можеше само да шари с ръце по гърба ѝ, тъй като тялото му бе заело страшно неудобна поза на тясната седалка на аудито. Той я отпусна назад, леко повдигна Ариа и я премести върху себе си. Гърбът ѝ се опря на волана.

Тя изви гръбнак докато Шон я целуваше по шията. Когато отвори очи, тя видя нещо — жълт лист хартия под чистачката на задното стъкло. Първо си помисли, че е някаква брошура — може би обява за някой купон след бала — но след това забеляза думите, изписани с големи букви с дебел черен маркер.

НЕ ЗАБРАВЯЙ! СРОКЪТ Е ПОЛУНОЩ!

Тя се отдръпна от Шон.

— Какво има? — попита той.

Тя посочи към бележката с треперещи ръце.

— Ти ли написа това?

Но това бе глупав въпрос: и тя знаеше отговора.

28.

БЕЗ ХАНА МЕРИН КУПОНЪТ НЕ Е КУПОН

Щом таксито ѝ спря пред „Кингмън хол“, Хана хвърли двайсетачка на предната седалка до шофьора, възрастен оплешивяващ чичко, който явно страдаше от прекомерно потене.

— Задръжте рестото — каза тя. Затръшна вратата и хукна към входа, присвивайки се от болки в корема. На гарата във Филадельфия си беше купила една торбичка с „Куул ранч доритос“ и за пет невероятни минути ги беше опустошила без остатък. Голяма грешка.

Отдясно се намираще масата, където проверяваха за пропуските. Дребно слабичко момиче с късо подстригана руса коса и дебело напластена очна линия събираше билетите и проверяваше имената в тетрадката си. Хана се поколеба. Тя нямаше представа къде е пъкнала билета си, а ако се опиташе да плати на място, просто щяха да я изгонят. Тя присви очи и се вторачи в тентата, която блестеше като торта за рожден ден. На Шон просто нямаше да му се размине. Тя щеше да отиде на бала, независимо дали на момата с тежкия грим ѝ харесва или не.

Хана си пое дълбоко дъх и с пълна скорост профуча край масата.
— Хей! — чу тя зад гърба си гласа на момичето. — Почакай!

Хана се скри зад една колона, сърцето ѝ препускаше като полудяло. Един едър охранител, облечен със смокинг, прибяга край нея, след това се спря и се огледа. Объркан и ядосан той махна с ръка и каза нещо в своето уоки-токи. Хана усети лек прилив на удовлетворение. Тайното промъкване ѝ донесе същото удоволствие като краденето.

Тук бе тъпкано с деца. Тя не можеше да си представи балът някога да е бил толкова посещаван. Повечето момичета на дансинга си бяха събули обувките и ги вдигаха във въздуха, когато се завъртаха. Край бара се бе събрала също толкова голяма тълпа, а още повече деца се бяха наредили край нещо, което очевидно беше караоке. Съдейки по чистите, празни маси, все още не бяха сервирали вечерята.

Хана улови за лакътя Аманда Уилямсън, десетокласничка от „Роузууд дей“, която винаги се опитваше да я поздравява, когато се срещаха по коридорите в училище. Лицето на Аманда светна.

— Хана, здравейй!

— Виждала ли си Шон? — излая Хана.

По лицето на Аманда се изписа изненада; след това тя сви рамене.

— Не съм сигурна...

Хана продължи нататък с разгуптяно сърце. Може би все пак той не беше тук. Тя промени посоката, като едва не се сблъска с някакъв сервитьор, който носеше огромна табла със сирена. Хана грабна едно огромно парче чедър и го пхна в устата си. Преглътна го без дори да усети вкуса му.

— Хана? — извика Наоми Циглър, облечена със златиста рокля без колан и с прекалено потъмнена кожа. — Колко забавно! Ти си тук! Не каза ли, че няма да идваш?

Хана се намръщи. Наоми стискаше за ръката Джеймс Фрийд. Тя ги посочи с пръст.

— Вие двамцата заедно ли дойдохте? — Хана си бе помислила, че може би Наоми е дамата на Шон.

Наоми кимна утвърдително. След това се наведе напред.

— Да не би да търсиш Шон? — Тя поклати глава, изпълнена с благоговение. — *Всички* говорят за това. Аз самата не мога да повярвам.

Сърцето на Хана спря.

— Значи Шон е тук?

— Че е тук, тук е — Джеймс бръкна във вътрешния джоб на сакото си и измъкна бутилка от кока-кола с подозрително безцветно съдържание, и изля част от него в портокаловия сок. После отпи една глътка и се усмихна.

— Искам да кажа, че те са толкова *различни*! — впусна се в размишления Наоми. — Нали каза, че все още сте приятели? Той каза ли ти, защо е решил да покани нея?

— Я млъквай — Джеймс я сръга с лакът. — Тя е секси.

— *Кой?* — изкрещя Хана. Защо всички останали знаеха за това, а тя не?

— Ето ги там — Наоми посочи с пръст към противоположния край на залата.

Морето от деца сякаш се разтвори и поток светлина се изля от тавана. Шон седеше в ъгъла до машината за караоке и прегръщаше високо момиче, облечено с черно-бяла рокля на точки. Главата му бе наведена над шията ѝ, а нейните ръце се намираха опасно близо до задните му части. Когато момичето се обърна, Хана видя познатите елфически, екзотични черти и неповторимата синьо-черна коса. *Ариа*.

Хана изпищя.

— О, Господи! Не мога да повярвам, че не си знаела. — Наоми съчувствено прегърна Хана през раменете.

Хана се отърси и се втурна право към Ариа и Шон, които се прегръщаха. Не танцуваха, просто се прегръщаха. *Ненормалници*.

Хана стоя до тях няколко минути, преди Ариа да отвори първо едното си око, а след това и другото. Тя издаде лека въздишка.

— Тъъ, здрасти, Хана.

Хана стоеше пред нея, трепереща от гняв.

— Ти... Ти, кучко!

Шон застана пред Ариа, за да я защити.

— Я почакай...

— Да почакам ли? — Гласът на Хана ставаше все по-писклив. Тя посочи Шон с пръст; беше толкова ядосана, че ръката ѝ трепереше. — Ти... Ти ми каза, че няма да идваш, защото всичките ти приятели били с момичета, затова не ти се иска!

Шон сви рамене.

— Нещата се промениха.

Бузите на Хана пламнаха, сякаш той ѝ бе зашлевил плесница.

— Но нали тази седмица щяхме да излизаме на *срещи*!

— Щяхме да излизаме на *вечера* — поправи я Шон. — Като приятели. — Той ѝ се усмихна така, сякаш тя бе бавноразвиваща се. — Миналият петък скъсахме, Хана. Да не си забравила?

Хана примигна.

— И какво, вече си с *нея*?

— Ами... — Шон погледна към Ариа. — Да.

Хана притисна ръка към стомаха си, почти убедена, че ще повърне. Това сигурно беше шега. Шон и Ариа заедно бе толкова невероятно, колкото дебело момиче, обуто в тесни панталони.

След това забеляза роклята на Ариа. Ципът отстрани бе свален, като разкриваше част от дантеления й сутиен без презрамки.

— Циците ти са навън — изрева тя, като посочи с пръст.

Ариа бързо погледна надолу, прикри гърдите си с ръце и бързо дръпна ципа.

— Пък и откъде я намери тая рокля! — попита Хана. — Да не си я взела от някоя конфекция?

Ариа се изпъна.

— Всъщност да. Реших, че е сладка.

— Господи! — Хана подбели очи. — Не ми се прави на мъченица. — Тя погледна към Шон. — Всъщност сигурно това е общото между вас. Ариа, знаеш ли, че Шон се е заклел да остане девствен, докато навърши трийсет години? Може и да се натискате, но никога няма да стигнете до края. Той е дал свещена клетва.

— Хана! — изшътка й Шон.

— Лично аз смятам, че е гей. Ти какво мислиш?

— Хана... — гласът на Шон вече прозвуча умолително.

— Какво? — изрепчи му се Хана. — Ти си лъжец, Шон. И задник.

Когато Хана се огледа, видя, че край тях се е събрала групичка деца. Онези, които винаги бяха канени по купони, онези, които бяха дежурното присъствие. Момичета, които не бяха достатъчно готини, дебели момчета, които бяха търсени само защото са забавни, богати хлапета, които харчеха тонове пари заради някой, който бе готин, или интересен, или умееше да манипулира останалите. Те поглъщаха скандала с интерес. Слуховете вече започнаха да се разпространяват.

Хана погледна към Шон за последен път, но вместо да каже нещо, просто се обърна и си тръгна.

В дамската тоалетна тя веднага се нареди най-отпред. Когато една от кабинките се освободи, тя веднага се шумугна вътре.

— Кучка — извика някой от опашката, но на Хана не й пукаше. Щом затвори вратата, тя се наведе над тоалетната и се отърва от доритосите и всичко останало, което бе яла тази вечер. След като приключи, тя се заплака.

Израженията на всички. *Съжалението*. Хана се бе заплакала на публично място. Това бе едно от правилата, които двете с Мона си бяха определили, когато се промениха: Никога повече да не позволят на

някой да ги види как плачат. На всичкото отгоре тя се почувства толкова наивна. Хана наистина бе повярвала, че Шон ще се върне при нея. Бе помислила, че като ходи в клиниката за изгаряния и Клуб Д, това би имало значение, но всъщност през цялото време... той си е мислил за друга.

Когато най-накрая отвори вратата, тоалетната бе празна. Беше толкова тихо, че тя чуваше капенето на водата в казанчето. Хана се погледна в огледалото, за да види колко зле изглежда. Когато го направи, тя ужасено си пое дъх.

От другата страна я гледаше една съвсем различна Хана. Тя бе пълничка, с изтощена кестенява коса и грозна кожа. Тя носеше шини за зъби с розови гумени уплътнения, а очите ѝ бяха толкова стеснени заради непрекъснатото примижане, тъй като тя отказваше да носи очила. Жълто-кафявото ѝ сако бе опънато по дундестите ѝ ръце, а блузата и бе увиснала и разкриваше сутиена ѝ.

Хана ужасено покри очи. *А. е виновен*, помисли си тя. *Той ми причинява това.*

Тогава се сети за съобщението: *Веднага отивай на бала. Шон е там с друго момиче.* Щом А. знае, че Шон е на бала с друго момиче, значи...

А. е на бала!

— Хей.

Хана подскочи и се обърна. На вратата стоеше Мона. Тя изглеждаше великолепно в подчертаващата фигурата ѝ черна рокля, която Хана не можеше да си спомни да са купували заедно. Косата ѝ бе прибрана от лицето и кожата ѝ грееше. Смутена — сигурно имаше повръщано по лицето — Хана тръгна да влиза отново в кабинката.

— Почакай. — Мона я хвана за ръката. Когато Хана се обърна, Мона изглеждаше сериозна и загрижена. — Наоми каза, че няма да идваш тази вечер.

Хана отново се погледна в огледалото. Този път отражението ѝ показваше Хана от единайсети клас, а не онази от седми. Очите ѝ бяха леко зачервени, но иначе изглеждаше добре.

— Заради Шон е, нали? — попита Мона. — Току-що го видях с нея. — Тя наведе глава. — Толкова съжалявам, Хан.

Хана затвори очи.

— Чувствам се като пълна тъпачка — призна тя.

— Но не си. Той е *тълпанарят*.

Те се спогледаха. Хана почувства прилив на съжаление. Приятелството на Мона означаваше много за нея, а тя бе позволила на толкова много хора да застанат между тях. Не можеше да се сети защо се бяха скарали.

— Толкова съжалявам, Мон. За всичко.

— Аз съжалявам — рече Мона. След това се прегърнаха и се притиснаха силно.

— О, Боже! Ето къде сте!

Спенсър Хейстингс прекоси мраморния под на фойайето и издърпа Хана от прегръдката.

— Трябва да поговоря с теб.

Хана се отдръпна раздразнена.

— Какво? Защо?

Спенсър погледна към Мона с присвити очи.

— Не мога да ти кажа тук. Трябва да дойдеш с мен.

— Никъде не трябва да ходи — Мона улови ръката на Хана и я придърпа към себе си.

— Този път трябва — надигна глас Спенсър. — Въпросът е спешен.

Мона стисна здраво ръката на Хана. На лицето и бе изписано същото онова забраняващо изражение от предишния ден пред мола — онова което казваше: *Ако скриеш още нещо от мен, кълна се, че това е краят*. Но Спенсър изглеждаше ужасена. Нещо не беше наред. Никак не беше наред.

— Съжалявам — каза тя, като докосна ръката на Мона. — Веднага се връщам.

Мона пусна ръката й.

— Хубаво — рече гневно тя и отиде до огледалото, за да провери грима си. — Бави се колкото си искаш.

29.

КАЖИ СИ ВСИЧКО

Спенсър безмълвно изведе Хана от тоалетната и я поведе през тълпата от деца. След това забеляза Ариа, която седеше сама край бара.

— Ти също ела с нас.

Хана пусна ръката на Спенсър.

— Не отивам никъде с нея.

— Хана, ти каза пред всички, че си зарязала Шон — възрази Ариа. — В часа по английски, помниш ли?

Хана кръстоса ръце пред гърдите си.

— Не съм имала предвид да идваш тук с него. Не съм имала предвид, че искам да ми го *откраднеш*.

— Нищо не съм откраднала! — извика Ариа с вдигнат юмрук. За момент Спенсър се уплаши, че Ариа ще удари Хана и се мушна между двете.

— Стига толкова — рече тя. — Престанете. Трябва да намерим Емили. — Преди да успеят да протестират, тя ги повлече край ледените скулптури, опашката пред караоке машината и аукциона за бижута. Спенсър бе мярнала Емили преди двайсетина минути, но сега вече я нямаше. Тя мина край Андрю, който седеше с приятелите си на една дълга, осветена със свещи маса. Той я видя и бързо се обърна към тях, като издаде къс, лаещ смях, очевидно за нейна сметка. Спенсър почувства пристъп на угризения. Но сега нямаше време да се оправя с него.

Улови още по-здрово момичетата за ръцете и ги повлече покрай масите към верандата. Децата се бяха събрали край фонтана и си киснеха краката във водата, но от Емили нямаше ни следа. Когато стигнаха до грамадната статуя на Пан, Хана започна да хленчи.

— Трябва да вървя.

— Никъде няма да ходиш. — Спенсър натика Ариа и Хана в трапезарията. — Това е важно за всички ни. Трябва да намерим Емили.

— Защо това е толкова важно? — проплака Хана. — На кого му пука?

— Защото... — Спенсър спря. — Тя е дошла с Тоби.

— С кого? — попита Ариа.

Спенсър си пое дълбоко дъх.

— Мисля... Мисля, че Тоби ще се опита да я нарани. Мисля, че иска да нарани всички ни.

Двете момичета изглеждаха шокирани.

— Защо? — попита Ариа с ръце на кръста.

Спенсър наведе поглед. Стомахът ѝ се беше свил на топка.

— Според мен Тоби е А.

— Какво те кара да мислиш така? — ядосано попита Ариа.

— А. ми изпрати съобщение — призна Спенсър. — Там пишеше, че всички сме в опасност.

— Получила си съобщение? — изпищя Хана. — Мислех, че трябваше да си казваме за тези неща.

— Знам — рече Спенсър и е втренчи в островърхите си обувки. В тентата някои от момчетата си бяха направили състезание по брейк. Ноъл Кан се опитваше да направи Червея, а Мейсън Байърс се гънеше в някакви странни чупки. Това не трябваше ли да бъде *цивилизовано* събиране? — Не знаех какво да правя. Аз... Всъщност получих две съобщения. В първото пишеше, че ще е по-добре, ако не ви казвам. Но второто звучеше така, сякаш наистина е Тоби... а сега той е с Емили и...

— Чакай, в първата бележка пише, че сме в опасност, а ти не си направила нищо? — попита Хана. Тя не звучеше ядосана, а по-скоро объркана.

— Не бях сигурна дали е истина. — Рече Спенсър. Тя прокара ръка през косата си. — Тоест, ако знаех...

— Знаете ли, аз също получих съобщение — каза спокойно Ариа.

Спенсър примигна срещу нея.

— Така ли? И то ли беше за Тоби?

— Не... — Ариа обмисляше думите си внимателно. — Спенсър, защо отиде онзи петък в студиото за йога?

— Студио за йога ли? — Спенсър присви очи. — Какво общо има това с...

— Съвпаденията бяха твърде много — продължи Ариа.

— За какво говориш? — извика Спенсър.

Хана ги прекъсна.

— Ариа, бележката ти беше ли свързана с Шон?

— Не — обърна се Ариа към Хана и повдигна вежди.

— Е, съжалявам! — с неохота рече Хана. — Аз също получих съобщение от А. и то беше за Шон! Пишеше, че той е на бала с друго момиче... *Tu!*

— Хей, момичета... — предупредително рече Спенсър, тъй като не искаше отново да става свидетел на скандал. След това сбърчи вежди. — Чакайте малко. Ти кога получи съобщението, Хана?

— По-рано тази вечер.

— Това означава че... — Ариа посочи към Хана. — Ако в твоето съобщение пише, че Шон е на бала с мен, това означава, че ни е видял. Което пък означава...

— Че А. е на бала, знам — довърши Хана, като напрегнато се усмихна на Ариа.

Сърцето на Спенсър прескочи. Всичко беше истина. А. бе тук... И А. бе Тоби.

— Хайде — Спенсър ги поведе към дългия, тесен коридор, който водеше към стаята с аукционите. През деня коридорът изглеждаше претъпкан с маси, маслени портрети на разни сърдити, богати мъже и скърцащ дървен под, но тази вечер на всяка маса имаше по една ароматна свещ, а ламперията беше декорирана с лампички в различни цветове. Когато момичетата се спряха под една крушка, на синкавата ѝ светлина те изглеждаха като трупове.

— Спенсър, я пак ми разкажи всичко — изрече бавно Ариа. — В първата бележка пишеше да не ни казваш. Да не ни казваш какво? Че си получила бележка? Че А. е Тоби?

— Не... — Спенсър се обърна към тях. — Не трябваше да ви казвам, че знам. За Онова с Джена.

По лицата на момичетата се изписа ужас. *Ето, почва се*, помисли си Спенсър. Тя си пое дълбоко дъх.

— Истината е... Тоби видял как Али пали фойерверка. Знаел е през цялото време.

Ариа отстъпи и се блъсна в една маса. Някаква керамична ваза се заклати и после падна на пода, като се пръсна на парчета. Никой не

понечи да ги събере.

— Лъжеш — прошепна Хана.

— Ще ми се да беше така.

— Какво имаш предвид под това, че *Тоби видял*? — Гласът на Ариа трепереше. — Али каза, че не е.

Спенсър стисна ръце.

— Каза ми, че е видял. На мен и на Али, всъщност.

Приятелките ѝ примигваха зашеметени.

— В нощта, когато Джена пострада, когато изтичах навън да видя какво става, Тоби дойде при мен и Али. Каза, че е видял Али... да го прави. — Гласът на Спенсър трепереше. Толкова често бе сънувала кошмари с тази сцена; изглеждаше ѝ толкова сюрреалистична.

— Тогава Али пристъпи напред — продължи тя, — и каза на Тоби, че го е видяла да прави нещо... ужасно... и че ще разкаже на всички. Единственият начин да не го издаде, е, ако Тоби поеме вината за сестра си. Преди Тоби да избяга, той каза: *Ще те пипна*. Но на следващия ден си призна.

Спенсър разтри врата си с ръка. След като изрече всичко на глас, то някак си я прехвърли точно в онази нощ. Можеше да подуши миризмата на сира от запаления фойерверк и аромата на прясно окосена трева. Можеше да види Али, вързаната ѝ на конска опашка руса коса и перлените обици, които бе получила за единайсетия и рожден ден. Очите ѝ се насълзиха.

Спенсър преглътна тежко и продължи:

— Във втората бележка, която А. ми изпрати, пишеше: *Ти ме нарани, затова и аз ще те нараня*, и че ще се появи, когато най-малко го очакваме. Тази сутрин у дома дойде едно ченге и отново ми зададе въпроси за Али. Той така ме *подпитваше*, сякаш мислеше, че знам нещо, което не трябва. Помислих си, че сигурно Тоби стои зад всичко това. А сега е довел Емили тук. Страхувам се да не я нарани.

На Ариа и Хана им трябваше известно време да реагират. Накрая ръцете на Ариа затрепериха. Червенина заля шията и бузите ѝ.

— Защо не ни каза по-рано? — Тя вдигна поглед към Спенсър, в търсене на подходящите думи. — Искях да кажа, че онзи път, в седми клас, нали бях сама с него, в курса по театрално майсторство! Той можеше да ме нарани... или да нарани всички ни... А ако наистина е направил нещо на Али, ние можехме да ѝ помогнем да се спаси!

— Лошо ми е — изведнъж измуча Хана.

По бузите на Спенсър потекоха сълзи.

— Искях да ви кажа, момичета, но ме беше страх.

— Какво каза Али, за да изнуди Тоби да си признае? — настоя да узнае Ариа.

— Нищо не ми каза — излъга Спенсър. Тя имаше свръхестественото усещане, че щом издаде тайната на Тоби, от небето ще падне гръм... или Тоби ще се появи, след като по някакъв свръхестествен начин е успял да чуе всичко.

Ариа погледна към ръцете си.

— Тоби е знаел *през цялото време* — повтори отново тя.

— А сега вече... се е върнал. — Хана направо бе позеленяла от ужас.

— Не само, че се е върнал — рече Спенсър, — ами е *тук!* И той е А.

Ариа сграбчи ръката на Хана.

— Ела.

— Къде отивате? — попита нервно Спенсър. Тя не искаше да изпусне Ариа от погледа си.

Ариа се извърна леко.

— Трябва да намерим Емили — рече гневно тя. След това повдигна леко полите на роклята си и побягна.

30.

ЦАРЕВИЧНИТЕ НИВИ СА НАЙ-ОПАСНОТО МЯСТО В РОУЗУУД

Емили се беше пъхнала в една малка беседка на верандата на Кингмън хол и кротко наблюдаваше събралите се на бала тийнейджъри. Момчетата с техните рокли на волани в пастелни цветове, момчетата с елегантните им костюми. Но на кого всъщност обръщаше *повече* внимание? Не беше съвсем сигурна. Тя здраво стисна очи, след което бързо ги отвори и първият човек, когото забеляза, бе Тара Кели, последна година в „Роузууд дей“. Тя имаше яркочервена коса и красива, бледа кожа. Емили скръцна със зъби и отново затвори очи. Когато ги отвори, зърна Ори Кейс, готин футболист. *Момче*. Ето на.

Но не можеше да не обърне внимание на слабите, фини ръце на Рейчъл Файърстейн. Клоуи Дейвис направи секси, закачлива физиономия на своя кавалер, Чад Някой-си, от която устничките ѝ изглеждаха още по-сладки. Ел Кармайкъл наведе брадичка по нейния си начин. Емили усети нечий парфюм „Майкъл Корс“ и установи, че никога през живота си не е помирисвала нещо толкова вкусно. Освен, може би, бананова дъвка.

Не можеше да е истина. *Не можеше!*

— Какво правиш?

Тоби стоеше до нея.

— Аз... — заекна Емили.

— Търсих те навсякъде. Добре ли си?

Емили седеше като пън. Тя се беше скрила, умираща от студ, в беседката на балкона. Беше се покрила с шала си като маскировъчно средство и надничаше през дупчиците му, за да се провери дали харесва момчета или момичета. Тя вдигна поглед към Тоби. Искаше ѝ е да може да му разкаже какво се беше случило току-що. С Бен, с Мая, с гледачката на таро.

— Може и да ме намразиш за това, но... имаш ли нещо против да си тръгнем?

Тоби се усмихна.

— *Надявах се* да ме помолиш за това. — Той я хвана за китките и ѝ помогна да се изправи.

Докато вървяха към изхода, Емили забеляза Спенсър Хейстингс, която стоеше на другия край на дансинга. Тя бе с гръб към нея и Емили се зачуди дали да не отиде да я поздрави. Тогава Тоби я дръпна за ръката и тя реши да не го прави. Спенсър можеше да я пита нещо за А., а в момента тя не беше в настроение да говори за това.

* * *

Когато излязоха от паркинга, Емили свали прозореца. Нощта ухаеше великолепно, на борови иглички и приближаващ дъжд. Луната беше огромна и кръгла, но плътните облаци бяха започнали да я скриват. Навън беше толкова тихо, че Емили можеше да чуе как гумите на колата търкат асфалта.

— Сигурна ли си, че си добре? — попита Тоби.

Емили леко се напрегна.

— Да, добре съм. — Тя го погледна. Беше ѝ казал, че си е купил нов костюм за бала, а сега тя го бе накарала да си тръгне три часа преди края му. — Съжалявам, че ти провалих вечерта.

— А, всичко е наред — сви рамене той.

Емили обърна малката кутийка от „Тифани“, която лежеше в скута ѝ. Беше отмъкнала една от масата, защото реши, че преди да си тръгне, няма да е зле да си прибере и балния подарък.

— Значи нищо не се случи? — попита Тоби. — Толкова си тиха.

Емили издиша с надуты бузи. Преди да отговори те преминаха край три ниви с царевица.

— Разговарях с една гледачка на таро.

Тоби се намръщи, недоумявайки.

— Тя ми каза, че тази вечер ще ми се случи нещо. Нещо, което ще промени живота ми. — Емили се опита да се засмее. Тоби отвори уста да каже нещо, но бързо се отказа.

— Това донякъде се сбъдна — рече Емили. — Сблъсках се с онова момче, Бен. Същият, който беше в коридора на басейна и който... нали се сещаш. Както и да е, опита отново... Знам ли, мисля, че се опита да ме нарани.

— Какво?

— Всичко е наред. Добре съм. Той просто... — Брадичката на Емили трепереше. — Не знам. Може би си го заслужих.

— Защо? — Тоби стисна зъби. — Какво направи?

Емили хвана бялата панделка, с която бе привързана кутията. По предния прозорец започнаха да падат дъждовни капки. Тя си пое дълбоко въздух. Наистина ли смяташе да изрече това на глас?

— Дватамата с Бен преди излизахме. Докато още бяхме заедно, той ме хвана да се целувам с друг. С едно момиче. Наричаше ме обратна и когато се опитах да му обясня, че не съм, той се опита да ме накара да му го докажа. Да го целуна и... няма значение. Точно това се случваше когато ти се появи в коридора при съблекалните.

Тоби се извъртя към нея в неудобна поза.

Емили погали бялата гардения, която той й бе дал да закичи на роклята си.

— Проблемът е, че аз *май* съм обратна. Тоест, аз наистина обичах Алисън Дилорентис. Но си мислех, че обичам само Али, а не че съм лесбийка. Сега... сега вече не знам. Може би Бен е прав. Може би съм гей. Може би просто трябва да го приема.

Емили не можеше да повярва, че думите излизаха толкова лесно от устата й. Тя се обърна към Тоби. Устата му бе отпусната спокойно. Тя си помисли, че може би сега е моментът той да си признае, че е бил гаджето на Али. Вместо това той рече тихо:

— Защо толкова се страхуваш да го признаеш?

— Защо ли? — Емили се засмя. Не беше ли очевидно? — Защото аз не искам да *бъда*... нали се сещаш. Гей. — А след това добави с потих глас: — Всички ще ми се присмиват.

Те стигнаха до един изоставен знак стоп на кръстовище. Вместо да намали и да свие, Тоби отби встрани и спря. Емили беше озадачена.

— Какво правиш?

Тоби свали ръцете си от волана и се втренчи в Емили. Толкова дълго, че тя започна да изпитва неудобство. Той изглеждаше разстроен. Тя разтърка врата си, след което се обърна и погледна през прозореца.

Пътят бе тих и пуст, до тях се ширеше поредната царевична нива, най-голямата в Роузууд. Сега вече валеше по-силно и понеже Тоби не бе пуснал чистачките, всичко изглеждаше размазано. Внезапно тя усети копнеж да види нещо от цивилизацията. Като например да мине някоя кола. Да се появи някоя къща. Бензиностанция. Нещо. Дали Тоби бе разстроен, защото я е харесвал, а изведнъж тя му се бе разкрила? Дали не беше хомофоб? Ако наистина се осъзнаеше като гей, тя трябваше да има и това предвид. Най-вероятно хората ежедневно щяха да ѝ причиняват болка до края на живота ѝ.

— Това никога не ти се е случвало, нали? — най-накрая попита Тоби. — Да ти се подиграват?

— Н-не... — тя го погледна в очите, като се опитваше да разбере целта на въпроса му. — Така мисля. Е, поне не преди Бен да го направи.

Наблизо падна гръм и тя подскочи. След това забеляза светкавица, която прорязва небето на няколко метра пред тях. Тя освети за малко наоколо и Емили видя как Тоби се мръщи и се заигра с едно от копчетата на сакото си.

— Всички, които видях тази вечер, само ме накараха да си припомня колко труден бе животът ми в Роузууд — рече той. — Хората ме мразеха. Но тази вечер всички бяха толкова мили — всички онези, които се скъсваха да ми се подиграват. Повдигаше ми се. Все едно нищо не се беше случило. — Той сбърчи нос. — Не осъзнават ли какви са задници?

— Предполагам, че не — рече Емили, чувствайки се адски неудобно.

Тоби я погледна.

— Видях една от твоите приятелки. Спенсър Хейстингс. — Отново проблесна светкавица и накара Емили да подскочи. Тоби се ухили грозно. — Страхотна групичка бяхте в онези години. Показвахте на всеки къде му е мястото. На мен... На сестра ми...

— Не го правехме нарочно — отговори инстинктивно Емили.

— Напротив, Емили — сви рамене Тоби. — Но защо пък не? Вие бяхте най-популярните момичета в училище. Можехте да си го позволите. — Гласът му тежеше от сарказъм.

Емили се опита да се усмихне, с надеждата, че това е било шега. Само че Тоби не ѝ се усмихна в отговор. Защо разговаряха за *това*? Не

трябваше ли да говорят за хомосексуализма на Емили?

— Съжалявам, ние просто... Бяхме толкова глупави. Правехме онова, което Али искаше от нас. Мислех, че си го преодолял, след като двамата с Али се събрахте на следващата година...

— Какво? — прекъсна я остро Тоби.

Емили се дръпна към прозореца. Гърдите ѝ се повдигаха бързо в пристъпа на адреналин.

— Ти... Не се ли сваляше с Али в седми клас?

Тоби изглеждаше ужасен.

— Беше ми трудно дори да я *гледам* — тихо каза той. — Дори сега едва изтърпявам да чувам името ѝ. — Той положи длан на челото си и въздъхна тежко. Когато отново се обърна към нея, очите му бяха мрачни. — Особено след... онова, което направи.

Емили се втрени в него. Отново проблесна светкавица, появи се силен вятър, който разлюля царицата. Тя наподобяваше ръце, отчаяно протегнати нагоре.

— Какво, какво? — Тя се засмя, надявайки се — молейки се — да не го е разбрала правилно. Щеше ѝ се при следващото отваряне на очите ѝ нощта да се е оправила и всичко да се е върнало в нормалното си русло.

— Мисля, че ме чу — каза Тоби с равен, безизразен глас. — Знам, че сте били приятелки и че си я обичала, но лично аз се радвам, че кучката е мъртва.

Емили почувства как някой изсмуква всичкия кислород от тялото ѝ. *Нещо ще ти се случи тази вечер. Нещо, което ще промени живота ти.*

Показвахте на всеки къде му е мястото. На мен... На сестра ми...

Сега дори едва издържам да чувам името ѝ. Особено след онова, което направи.

СЛЕД ОНОВА, КОЕТО НАПРАВИ.

Радвам се, че кучката е мъртва.

Тоби е... знаел?

В съзнанието ѝ започна да се оформя пукнатина. Разбира се, че е знаел. Тя бе сигурна в това, по-сигурна от когато и да било в живота си. Емили се чувстваше така, сякаш винаги го е знаела, че е било точно пред очите ѝ, но тя просто се е опитвала да го пренебрегне. Тоби

знаеше какво са сторили на Джена, но не А. му беше казал. Знаел го е от дълго време. И сигурно страшно е мразел Али заради това. Сигурно е мразел всички тях, ако е знаел, че те също са участвали.

— О, Господи — прошепна Емили. Тя дръпна ръчката на вратата, прибра полите на роклята си и изскочи от колата. Дъждът веднага я заля, усещаше го като тънички иглички по кожата си. Естествено, че приятелското държание на Тоби беше подозрително. Той просто искаше да съсипе живота на Емили.

— Емили? — Тоби разкопча предпазния колан. — Къде...

След това чу как двигателят забръмча. Тоби караше по пътя към нея, вратата към пасажерското място беше широко отворена. Емили се огледа наляво и надясно, а след това, с надеждата, че се е ориентирала къде е, тя се гмурна в царевичното море, без изобщо да я интересува това, че е станала вир-вода.

— Емили — отново извика Тоби. Но тя продължи да бяга. Тоби беше убил Али. Тоби беше А.

31.

ДОРИ НА ХАНА ДА Й СЕ ИСКА ДА ОТКРАДНЕ САМОЛЕТ — ТЯ НЕ ЗНАЕ КАК ДА ГО ПОДКАРА!

Хана си проправи път през тълпата от деца, с надеждата да зърне познатата червеникаворуса коса на Емили. Тя откри Спенсър и Ариа до панорамния прозорец да разговарят с Джема Къран, една от съотборничките на Емили.

— Тя беше тук с онова момче от „Тейт“, нали? — Джема сви устни и се опита да се сети. — Сигурна съм, че ги видях да си тръгват.

Хана неспокойно се спогледа с приятелките си.

— Какво ще правим? — прошепна Спенсър. — Нямаме никаква представа къде се канят да ходят.

— Опитвах се да й се обадя — рече Ариа. — Но никой не ми вдигна.

— О, Господи! — рече Спенсър и очите й се напълниха със сълзи.

— Е, ти какво очакваше? — процеди Ариа през зъби. — Ти си онази, която позволи това да се случи. — Хана не можеше да си спомни да е виждала Ариа толкова ядосана.

— Знам — повтори Спенсър. — Съжалявам.

Силен гръм ги прекъсна. Всички се залепиха за прозореца да гледат как вятърът превива клоните на дърветата и как дъждът се стича по листата.

— Мамка му — чу Хана момичето до нея. — Ще ми съсипе роклята.

Хана се обърна към приятелките си.

— Познавам човек, който може да ни помогне. Едно ченге.

Тя се огледа с надеждата полицай Уайлдън, който бе арестувал Хана за кражбата на гривната от Тифани и за колата на господин

Ейкард, и който си падаше по майка ѝ, да бъде на бала тази вечер. Но мъжете, които охраняваха входа и аукциона, бяха от частна охранителна фирма и щяха да се обадят на полицията само, ако се случеше нещо наистина опустошително. Миналата година един единайсетокласник от „Роузууд дей“ се беше напил до козирката и беше избягал с гривната на Дейвид Юрман, която беше предложена на аукциона. Дори в онзи случай те просто бяха оставили тактично съобщение на гласовата поща на родителите му, в което се казваше, че я очакват обратно на следващия ден.

— Не можем да отидем в полицията — изсъска Спенсър. — Като знам как се държа с мен онова ченге сутринта, не бих се изненадала, ако мислят, че *ние* сме убили Али.

Хана се втренчи в големия кристален полилей на тавана. Две деца хвърляха носните си кърпички по него, с надеждата да накарат кристалите да се залюлеят.

— Но нали в съобщението ти буквално се казва „*ще те нараня*“, нали? Това не е ли достатъчно?

— И е подписано с А. И пише, че и ние сме го наранили. Как да им обясним това?

— Но как да разберем дали Емили е добре? — попита Ариа, като подръпваше роклята си. Хана отбеляза с горчивина, че страничният ѝ цип е все още наполовина свален.

— Може би трябва да отидем до дома ѝ — предположи Спенсър.

— Двамата с Шон можем веднага да отидем — предложи Ариа.

Ченето на Хана увисна.

— Разказала си на *Шон* за това?

— Не — изкрещя Ариа, опитвайки се да надвика извивките на Наташа Бедингфийлд и изсипващия се дъжд. Хана забеляза, че вече дори светлините на лампите, които осветяваха двора, едва се различават от изсипващия се порой. — Нищо няма да му кажа. Не знам как ще му го обясня, но той няма да разбере.

— Двамата с него ще ходите ли на някой купон след бала? — попита Хана.

Ариа я погледна като обезумяла.

— Нима мислиш, че след всичко това ще хукна по разни купони?

— Е, не, но ако не се беше случило щяхте ли да отидете?

— Хана — Спенсър постави хладната си слаба ръка на рамото ѝ.
— Да вървим.

Хана стисна зъби, грабна чаша шампанско от подноса на сервитьорката и я изпразни до дъно. Не можеше да остави нещата така. Това беше невъзможно.

— Вие проверете в къщата на Емили — каза Спенсър на Ариа.
— Аз ще продължа да ѝ звъня.

— Какво да правим, ако отидем у Емили и Тоби е с нея? — попита Ариа. — Да го обвиним ли? Имам предвид... ако той наистина е А...

Трите се спогледаха неспокойно. Хана искаше да му скрита задника — как е успял да разбере за Кейт? За баща ѝ? За арестите? Как Шон е скъсал с нея и как се е принуждавала да повръща? Как смее да се опитва да я унижи! Но освен това ужасно се страхуваше. Ако Тоби беше А. — ако знаеше, — то значи наистина иска да ги нарани. В това имаше... *смисъл*.

— Трябва само да се убедим, че Емили е в безопасност — рече Спенсър. — Какво ще кажете, ако не се чуем с нея скоро, да се обадим в полицията и да оставим анонимно предупреждение? Можем да съобщим, че сме видели Тоби да я напада. Не е нужно да затъваме в подробности.

— Ако ченгетата отидат да го търсят, той ще знае, че вината е наша — противопостави се Хана. — Ами ако вземе да им разкаже за Джена? — Тя си се представи в отделението за непълнолетни, облечена в оранжеви дрехи и разговаряща с баща си през стъклена стена.

— Или пък ако тръгне да ни преследва? — попита Ариа.

— Трябва да я открием преди това да се случи — прекъсна ги Спенсър.

Хана погледна към часовника. Десет и половина.

— Аз изчезвам. — Тя хукна към вратата. — Ще ти се обадя, Спенсър. — На Ариа не каза нищо. Дори не можеше да гледа нито нея, нито гигантската смучка на врата ѝ.

Докато си тръгваше, Наоми Циглър я сграбчи за ръката.

— Хан, за онова, което ми каза вчера на футболното игрище. — Тя я гледаше с огромните, съчувстващи очи на водеща на ток-шоу. —

Има групи за лечение на булимия. Мога да ти помогна да откриеш някоя.

— Разкарай се — рече Хана и профуча край нея.

* * *

Когато Хана се стовари на седалката във влака за Филадельфия, цялата подгизнала от дъжда, докато притичваше от таксито до влака, главата ѝ изведнъж натеза. Във всяко свое отражение тя виждаше своето аз от седми клас, което ѝ намигаше. Тя затвори очи.

Когато отново ги отвори, влакът бе спрял. Всички лампи бяха угасени, с изключение на табелките за аварийните изходи, които просветваха в тъмнината. Само че на тях вече не пишеше ИЗХОД, а ВНИМАВАЙ.

Вляво Хана видя километрична гора. Луната грееше пълна и ясна над върховете на дърветата. Но преди десетина минути не валеше ли проливен дъжд? От другата страна на влака минаваше път 30. Той обикновено бе задръстен от трафик, но сега на кръстовището не чакаше нито една кола. Тя обърна глава назад, за да види как останалите пътници реагират на спирането на влака, но осъзна, че всички те спят.

— Не, не спят — чу се нечий глас. — Мъртви са.

Хана подскочи. Това беше Тоби. Лицето му бе размазано, но тя знаеше, че е той. Тоби бавно се изправи от седалката и тръгна към нея.

Влакът наду свирката си и Хана рязко се пробуди. Флуоресцентните лампи светеха ярко и безпощадно, както винаги; влакът приближаваше към града; отвън профучаваха размазани светлини. Когато погледна през прозореца, тя видя как едно дърво се пречупва и пада на земята. Две белокози възрастни дами, които седяха на местата пред нея, коментираха светкавиците и непрекъснато възкликваха:

— О, Господи! Тази беше голяма!

Хана сви колене към гърдите си. Нищо не може да разклати света ти повече от едно разтърсващо признание за Тоби Кавана. И да те потопа в адска параноя.

Тя не бе сигурна как да приеме новините. Не беше реагирала веднага, както направи Ариа; първо трябваше да ги обмисли. Да, тя беше ядосана на Спенсър, че не им беше казала. И бе ужасена от Тоби. Но в момента бе обсебена единствено от мисълта за Джена. Дали и тя знаеше? Дали е знаела през цялото време? Дали знаеше, че Тоби е убил Али?

Всъщност Хана беше видяла Джена след инцидента — само веднъж, — и не беше казала на останалите. Това се случи само няколко седмици преди Али да изчезне, тъкмо когато бе организирила един импровизиран купон в задния си двор. Дойдоха всички популярни деца от „Роузууд дей“ — дори по-големите момичета от отбора по хокей на трева на Али. Тогава за пръв път Хана проведе истински разговор с Шон; разговаряха за филма „Гладиатор“. Хана тъкмо обясняваше колко е страшен филма, когато Али изведнъж изникна зад тях.

Първо погледна към Хана, а очите ѝ казваха: *Ура! Най-после говориш с него!* Но после, след като Хана рече: „Когато двамата с баща ми излязохме от киното, о, Боже, аз бях толкова изплашена, че отидох директно в тоалетната и повърнах“, Али я сбута с лакът.

— Напоследък имаш доста проблеми с това, нали? — пошегува се тя.

Хана пребледня.

— *Какво?*

Това се случи скоро след посещението в Анаполис.

Али се постара да привлече вниманието на Шон.

— Това е Хана — рече тя, пъкна показалец в гърлото си, имитирайки гадене и се изхили. Шон, обаче, не се засмя; той погледна едната, после и другата, като изглеждаше объркан и смутен.

— Аз, въъ, трябва... — промърмори той и се изниза към приятелите си.

Хана ужасена се обърна към Али.

— *Защо направи това?*

— О, Хана — рече Али и ѝ обърна гръб. — Не разбираш ли от шега?

Но Хана не разбираше. Не и от такава шега. Тя излезе на панорамната веранда пред къщата на Али, като дишаше тежко,

изпълнена с гняв. Когато вдигна поглед се оказа, че гледа право в лицето на Джена Кавана.

Джена стоеше на края на техния двор, сложила големи слънчеви очила и с бяло бастунче в ръка. Гърлото на Хана пресъхна изведнъж. Сякаш бе видяла призрак. *Тя наистина е сляпа*, помисли си Хана. Досега някак си бе успяла да се убеди, че това изобщо не се е случвало.

Джена стоеше неподвижно на тротоара. Ако можеше да вижда, тя щеше да гледа към огромната дупка в страничния двор на Али, която бяха изкопали за големия, двайсетместен павилион — същото място, където години по-късно, работниците щяха да открият тялото на Али. Хана я погледа известно време, а Джена се взираше в нейната посока с безизразен поглед. След това Хана изведнъж се усети. Там вътре, с Шон, Хана бе заела мястото на Джена, а Али бе заела нейното. Нямаше никаква причина Али да дразни Хана, освен че просто *можеше* да го прави. Осъзнаването на този факт я поразя толкова силно, че тя трябваше да се хване за един кол, за да запази равновесие.

Хана отново погледна към Джена. *Толкова съжалявам*, изрече само с устни тя. Джена, разбира се, не отговори. Тя не можеше да я види.

Хана никога не е била толкова щастлива да види светлините на Филадельфия — най-накрая се оказа далеч от Роузууд и Тоби. Все още разполагаше с достатъчно време да се върне в хотела преди баща ѝ, Изабел и Кейт да се върнат от „Мама миа“, дори може би щеше да успее да си вземе вана. Сигурно в мини бара щеше да се намери нещо интересно. Нещо силно. Може би дори ще разкаже на Кейт какво се е случило и двете ще си поръчат руум сървис и заедно ще унищожат някоя бутилка.

Уха. Хана никога не бе предполагала, че точно *тази* мисъл ще и мине през ума.

Тя вкара пропуска си в уреда до вратата, отвори я, пристъпи вътре и... едва не се сблъска с баща си. Той стоеше пред вратата и говореше по мобилния си телефон.

— Ау — извика тя.

Баща ѝ се обърна.

— Вече е тук — каза той по телефона и го затвори. Очите му се взираха студено в нея. — Е, добре дошла.

Хана примигна. Зад баща ѝ стояха Кейт и Изабел. Просто си... седяха там, на дивана и четяха някакво туристическо списание, което бяха намерили в стаята.

— Здравсти — каза тя предпазливо. Всички гледаха нея. — Кейт не ви ли каза? Аз трябваше...

— Да отидеш на бала? — прекъсна я Изабел.

Устата на Хана остана отворена. Поредната гръмотевица я накара да подскочи. Тя отчаяно се обърна към Кейт, която надменно вирна глава и кръстоса ръце. Тя беше ли... Беше ли им *казала*? Изразът на лицето ѝ казваше *да*.

Хана се почувства така, сякаш са я изпуснали на главата ѝ.

— Беше... Беше спешен случай.

— Сигурно е било така. — Баща ѝ облегна ръце на масата и се отпусна върху тях. — Не мога да повярвам, че се върна. Помислихме, че пак ще го откараш цяла нощ, може би ще откраднеш още някоя кола. Пък и кой знае? Може да задигнеш нечий самолет? Да отвлечеш президента?

— Татко... — примоли се Хана. Никога не го беше виждала такъв. Ризата му не беше запасана, той бе застъпил краищата на чорапите си и едното му ухо беше изцапано. На всичкото отгоре той *беснееше*. Никога не го беше чувала да вика така. — Аз мога да обясня.

Баща ѝ хвана главата си с ръце.

— Хана... това можеш ли да го обясниш? — той бръкна в джоба си, за да извади нещо. Бавно разтвори пръсти, един по един. На дланта му лежеше малката опаковка Перкосепт. Неразпечатана.

Когато Хана се протегна към нея, той рязко дръпна ръка.

— О, не, недей.

Хана посочи към Кейт.

— Тя ги взе от мен. Поиска ми ги.

— Ти ми ги даде — рече Кейт с равен тон. На лицето ѝ бе изписан многозначителен израз, който сякаш казваше: *Да не си посмяла да се намесваш в нашия живот*. Хана се мразеше за това, че е толкова глупава. Кейт не се беше променила. Изобщо.

— Какво изобщо правят тези хапчета у теб? — попита баща ѝ. След това вдигна ръка. — Не. Забрави. Не искам да знам. Аз... — Той затвори очи. — Вече наистина не те познавам, Хана.

В Хана нещо се пречупи.

— Разбира се, че не ме познаваш! — изкрещя тя. — Четири шибани години не си направи труда да поговориш с мен!

В стаята настъпи мълчание. Изглежда всички се страхуваха да помръднат. Ръцете на Кейт лежаха върху списанието. Изабел замръзна с пъхнат в ухото пръст. Баща ѝ отвори уста да каже нещо, но след това отново я затвори.

На вратата се почука и всички подскочиха.

Отвън стоеше госпожа Мерин, необичайно разрошена: косата ѝ бе мокра и увиснала, нямаше много грим и бе облечена с най-обикновени тениска и дънки. Изобщо не приличаше на изтупаната дама, която ходеше всеки ден в търговския център.

— Ти идваш с мен. — Тя присви очи и погледна Хана, като дори не се направи, че вижда Изабел и Кейт. Хана се зачуди дали това не е първия път, когато всички се събират на едно място. Когато майка ѝ видя Перкосепта в ръката на господин Мерин, тя пребледня.

— Той ми спомена за това.

Хана погледна през рамо към баща си, но той беше навел глава. Не изглеждаше точно разочарован. По-скоро изглеждаше... тъжен. Безнадежден. Засрамен.

— Татко... — промълви отчаяно тя, като се отдръпна от майка си. — Не е задължително да тръгвам, нали? Искам да остана. Мога ли да ти разкажа какво става с мен? Мислех, че искаш да знаеш.

— Вече е твърде късно — механично отговори баща ѝ. — Прибираш се вкъщи с майка си. Може би *тя* ще успее да те вразуми.

Хана се изсмя.

— Мислиш си, че тя ще успее да ме вразуми? Тя... Тя спи с ченгето, което ме арестува миналата седмица. Всички знаят, че се прибира у дома в два часа сутринта. Когато съм болна и трябва да си остана у дома, тя ми казва, че няма проблем да се обадя на секретарката и да се престоря, че съм нея, защото тя е твърде заета, и...

— Хана! — изпищя майка ѝ, като я сграбчи за ръката.

Хана беше толкова обърквана, че не можеше да прецени, дали онова, което казва на баща си ще ѝ помогне или ще я нарани. Просто се чувстваше толкова *излъгана*. От всички. Беше ѝ писнало от хора, които непрекъснато я пренебрегват.

— Толкова много неща исках да ти кажа, но не мога. Моля те, позволи ми да остана. *Моля те.*

Единственото нещо, което помръдна у баща ѝ, бе едно малко мускулче на врата му. Лицето му имаше каменно изражение. Той пристъпи към Изабел и Кейт. Изабел го хвана за ръката.

— Лека нощ, Ашли — каза той на майката на Хана. На самата нея не промълви нито дума.

32.

ЕМИЛИ ГРАБВА БУХАЛКАТА

Емили проплака от облекчение, когато откри, че задната врата на дома ѝ е отключена. Тя хвърли подгизналото си боди в коша с прането, като едва не се разрева когато усети спокойната, безпроблемна домашна атмосфера, която прозираше във всичко: в лепенките с надпис „Боже, благослови тази мръсотия“, които майка ѝ бе лепнала на пералнята и сушилнята; в спретнато подредените на рафта перилни препарати, белина и омекотител; в гумените ботуши на баща ѝ, чинно изправени до вратата.

Телефонът иззвъня; прозвуча ѝ като писък. Емили грабна една кърпа от купчината в банята, покри раменете си и колебливо вдигна слушалката на радиотелефона.

— Ало? — дори звукът на собствения ѝ глас ѝ звучеше страховито.

— Емили? — чу тя познат глас от другия край.

Емили замръзна.

— Спенсър?

— О, Боже! — въздъхна Спенсър. — Навсякъде те търсихме. Добре ли си?

— Аз... Не знам — каза Емили с треперещ глас. Беше бягала като полудяла из царевичната нива. Между редовете течаха кални потоци. Едната ѝ обувка се изгуби, но тя продължи да върви и сега роклята и краката ѝ бяха кални. Нивата свърши до горичката зад нейната къща и тя си проправи път през нея. Подхлъзна се два пъти на мократа трева, одра си лакътя и бедрото, а веднъж една мълния удари дървото, което бе само на няколко крачки от нея, и по земята се посипаха клони. Тя знаеше, че е много опасно да върви там по време на буря, но не можеше да се спре, защото се страхуваше, че Тоби е точно зад нея.

— Емили, не мърдай от там — нареди Спенсър. — И стой далеч от Тоби. Ще ти обясня всичко по-късно, но сега просто заключи

вратата и...

— Мисля, че Тоби е А. — прекъсна я Емили с дрезгав и треперлив шепот. — Мисля, че той е убил Али.

От другата страна настъпи пауза.

— Знам. И аз мисля така.

— *Какво?* — извика Емили. Гръмотевица разцепи небето и накара Емили да се свие от страх. Спенсър не отговори. Линията бе прекъсната.

Емили остави слушалката върху сушилнята. Спенсър е *знаела*? Това още повече подсили увереността ѝ — и направи всичко да изглежда много по-страшно.

След това тя чу глас.

— Емили! Емили?

Тя замръзна. Струваше ѝ се, че гласът идва от кухнята. Тя хукна натам и видя Тоби да наднича през стъклото, подпрял ръце на плъзгащата се врата. Дъждът го бе измокрил целия и бе сплескал косата му, той целият трепереше. Лицето му не се виждаше в тъмното.

Емили изпищя.

— Емили! — извика отново Тоби. Той се опита да отвори вратата, но Емили бързо я залости.

— Върви си — изсъска тя. Той можеше... можеше да изгори дома ѝ до основи. Можеше да разбие вратата. Да задуши Емили в съня ѝ. Щом можеше да убие Али, значи бе способен на всичко.

— Целият съм мокър — извика ѝ той. — Пусни ме вътре.

— Аз... Не мога да разговарям с теб. Моля те, Тоби, *моля те!* Просто ме остави на мира.

— Защо избяга от мен? — Тоби изглеждаше объркан. Налагаше се да вика, защото дъждът валеше твърде силно. — Не съм сигурен какво толкова стана в колата. Аз просто... Просто се обърках при вида на толкова много хора. Но онова наистина се случи отдавна. Съжалявам.

Сладостта в гласа му влоши нещата още повече. Той отново опита дръжката на вратата и Емили изкрещя:

— Не!

Тоби спря и Емили трескаво се огледа за нещо, което можеше да послужи като оръжие. Тежката дъска за рязане на месо. Тъп кухненски нож. Може би трябва да провери из шкафчетата за големия тиган...

— Моля те. — Емили трепереше толкова силно, че едва се държеше на краката си. — Просто си върви.

— Нека поне да ти върна чантичката. Остана в колата.

— Просто я пусни в пощенската кутия.

— Емили, не ставай смешна. — Тоби започна гневно да удря по вратата. — Ела тук и ме пусни вътре!

Емили грабна тежката дъска от кухненската маса. Вдигна я пред себе си, държейки я с две ръце, като щит.

— Махай се!

Тоби отметна назад мократа си коса.

— Онези неща, които ти казах в колата... изобщо не прозвучаха както трябва. Съжалявам, ако съм казал нещо, което...

— Вече е твърде късно — прекъсна го Емили. Тя стисна очи. Толкова ѝ се искаше като ги отвори, всичко това да се окаже сън. — Знам какво си сторил е нея!

Тоби замръзна.

— Чакай малко. *Какво?*

— Чу ме много добре — рече Емили. — Аз Знам Какво Си Сторил С Нея.

Тоби стоеше с отворена уста. Дъждът валеше още по-силно и караше очите му да изглеждат като дълбоки ями.

— Как го разбра? — гласът му потрепери. — Никой... Никой не знаеше. Беше... Беше толкова отдавна, Емили.

Емили остана с отворена уста. Какво, той да не се мислеше за толкова хитър, че да му се размине?

— Е, предполагам, че тайната ти е разкрита.

Тоби закрачи напред-назад по верандата, хванал главата си с ръце.

— Но, Емили, ти не разбираш! Бях толкова *млад!* И... объркан. Ще ми се да не го бях правил...

Емили изпита прилив на съжаление. Изобщо не ѝ се искаше Тоби да е убиецът на Али. Начинът, по който я беше изнесъл от колата, как я бе защитил от Бен, колко изгубен и беззащитен изглеждаше, когато Емили го видя да стои сам-самичък на дансинга. Може би наистина съжаляваше за това, което бе направил. Може би просто бе объркан.

Но тогава Емили се сети за нощта, когато Али изчезна. Навън бе толкова красиво, перфектното начало на едно очертаващо се като идеално лято. Възнамеряваха следващия уикенд да отидат на плаж в Джърси, имаха билети за концерта на „Ноу Даут“ през юли, а през август Али подготвяше мащабен купон за тринайсетия си рожден ден. И всичко това изчезна в момента, в който Али прекрачи прага на плевнята на Спенсър.

Тоби сигурно я бе приближил изотзад. Може би я бе ударил с нещо. Може да ѝ е говорил разни неща. След това я е хвърлил в дупката, сигурно я е... покрил пръст, за да не я открие никой. Така ли се бе случило всичко? И след като Тоби я бе убил, той се беше метнал на колелото и се бе прибрал вкъщи? Дали след това не бе останал в Мейн до края на лятото? Дали е следил по телевизията всички новини, свързани с търсенето, седнал на дивана с купа пуканки в скута, все едно гледа филм по НВО?

Радвам се, че кучката е мъртва. Емили никога през живота си не беше чувала нещо толкова ужасно.

— Моля те — проплака Тоби. — Не мога да го преживея отново. Нито пък...

Той не успя да завърши изречението си. Внезапно покри лицето си с ръце и избяга в гората зад къщата ѝ.

Настъпи тишина. Емили се огледа. Кухнята бе безупречно чиста — родителите ѝ бяха отишли за уикенда в Питсбърг, на гости на бабата на Емили, а майка ѝ винаги чистеше като ненормална, преди да тръгне нанякъде. Каролин все още бе навън с Топър.

Тя бе съвсем сама.

Емили хукна към входната врата. Тя бе заключена, но тя сложи веригата за всеки случай. Дръпна и резето, за по-голяма сигурност. След това се сети за вратата на гаража: механичната ѝ част бе счупена, а баща ѝ все го мързеше да я поправи. Някой достатъчно силен би могъл сам да я повдигне.

Тогава изведнъж се сети. Чантата ѝ все още бе у Тоби. Което означаваше... че ключовете ѝ са у него.

Тя вдигна телефона в кухнята и набра 911. Но той изобщо не даде сигнал. Тя натисна бутона и се послуша за сигнал „свободно“, но слушалката бе абсолютно безмълвна. Емили усети, как коленете ѝ омекват. Сигурно бурята бе скъсала телефонните жици.

Няколко секунди остана неподвижна в коридора, като само долната ѝ челюст трепереше. *Дали Тоби е завлякъл Али в дупката за косата? Била ли е още жива, когато я е хвърлил долу?*

Тя хукна към гаража и заключи всичко. В ъгъла съзря старата си бейзболна бухалка. Грабна я и почувства колко е тежка. Донякъде доволна, тя се промъкна към предната врата, като заключи зад себе си с резервния ключ от кухнята. След това тихичко прилекна в сенките и положи бухалката в скута си. Навън бе адски студено и тя можеше да види един грамаден паяк, който тъчеше мрежа в другия ъгъл на вратичката. Паяците винаги я бяха плашили, но сега тя трябваше да бъде смела. Не можеше да позволи на Тоби да я нарани.

33.

КОЯ СЕГА Е ЛОШАТА СЕСТРА?

На следващата сутрин, след като взе душ, Спенсър влезе в спалнята си и забеляза, че прозорецът е отворен. Рамката с мрежа също бе откачена, а пердетата се полюшваха от вятъра.

Тя хукна към прозореца със свито гърло. Въпреки че след като предишната вечер успя да се свърже с Емили, тя се поуспокои, това си беше доста странно. Семейство Хейстингс никога не отваряха рамките с мрежа, защото щяха да влязат молци, които да съспят скъпите килими. Тя бързо затвори прозореца и провери под леглото и в дрешника. Нямаше никой.

Когато телефонът ѝ иззвъня, тя едва не се препъна в крачолите на копринената си пижама от бързане. Откри го увит в балната ѝ рокля, която бе съблякла предишната вечер и бе захвърлила на пода — нещо, което старата Спенсър Хейстингс никога не би направила. Получила бе имейл от Сепията.

Скъпа Спенсър, благодаря ти, че изпрати есетата си по-рано. Прочетох ги и съм много доволен. Ще се видим в понеделник.

Господин Макадам.

Спенсър се тръшна по гръб на леглото, сърцето ѝ биеше бавно, но силно.

През прозореца на спалнята си тя виждаше една красива, прохладна септемврийска неделна утрин. Ароматът на ябълки изпълваше въздуха. Майка ѝ, навила дънки и сложила сламена шапка, подстригваше храстите край алеята с градинските си ножици.

Тя не можеше да понася това... Всичката тази красота и спокойствие. Грабна телефона си и натисна бутона за бързо набиране

на номера на Рен. Може би ще успеят да се видят по-рано. Трябваше да се махне от Роузууд. Телефонът иззвъня няколко пъти; след това се чу прищракване и тракане. Минаха няколко секунди преди Рен да се обади.

— Аз съм — проплака Спенсър.

— Спенсър? — Рен звучеше уморено.

— Да — настроението ѝ премина в раздразнение. Нима не разпознаваше гласа ѝ?

— Може ли да ти се обадя след малко? — Рен се прозя. — Аз малко... Още спя.

— Но... Трябва да говоря с теб.

Той въздъхна.

Спенсър омекна.

— Съжалявам. *Моля те*, би ли поговорил с мен сега? — Тя тръгна да обикаля из стаята. — Имам нужда да чуя приятелски глас.

Рен мълчеше. Спенсър дори провери дисплея на телефона си, за да се убеди, че все още са свързани.

— Виж — каза най-накрая той. — Това не е най-лесния начин да ти го кажа, но... мисля, че няма да се получи.

Спенсър разтърка ушите си.

— Какво?

— Смятах, че всичко ще бъде наред. — Гласът на Рен звучеше сковано. Почти като на робот. — Но мисля, че си твърде млада за мен. Аз просто... Не знам. Изглежда, сме съвсем различни.

Стаята пред очите ѝ се размаза, след това се килна на една страна. Спенсър стисна телефона толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

— Чакай малко. *Какво?* Бяхме заедно онзи ден и тогава всичко беше наред!

— Знам. Но... Боже, никак не е лесно... Започнах да се виждам с друга.

За няколко секунди мозъкът на Спенсър изключи. Тя нямаше представа как да отговори. Беше сигурна, че дори не диша.

— Но аз правих секс с теб — прошепна тя.

— Знам. Съжалявам. Но мисля, че така е по-добре.

По-добре... за кого? Спенсър чу как в далечината машината за кафе на Рен изписка, че кафето е готово.

— Рен... — примоли се Спенсър. — Защо правиш това?

Но той вече беше затворил.

На дисплея на телефона ѝ се изписа КРАЙ НА РАЗГОВОРА.

Спенсър продължи да го гледа.

— Хей!

Тя подскочи. Мелиса стоеше на вратата на стаята ѝ. Облечена с жълтата си тениска „Джей Крю“ и оранжеви шорти „Адидас“, тя грееше като слънце.

— Как мина?

Спенсър примигна.

— А?

— Балът! Весело ли беше?

Спенсър се опита да прикрие бушуващите си емоции.

— Ами, да. Страхотно беше.

— Бижутата на аукциона грозни ли бяха? Как беше Андрю?

Андрю. Тя се канеше да му обясни всичко, но Тоби се беше намесил. Спенсър си тръгна от бала малко след като разбра, че Емили е добре, като взе едно от паркираните пред „Кингман хол“ таксита. Кредитните ѝ карти отново работеха, така че тя без проблеми си плати сметката.

Чак ѝ се догади като си представи как се чувства Андрю днес. Може би изпитваше същото като нея — заслепен и излъган. Но това беше глупаво, всъщност. Между Спенсър и Рен имаше нещо истинско... Андрю си бе въобразявал, че двата със Спенсър могат да са двойка.

Очите ѝ се разшириха. А нима тя не си бе въобразявала, че е с Рен? Що за гадняр трябва да е, че да къса с нея по телефона?

Мелиса седна до нея на леглото, като очевидно очакваше отговор.

— Андрю беше добре. — Мозъкът и сякаш беше омекнал. — Той е, въъ, голям кавалер.

— Какво имаше за вечеря?

— Ами... пирог — излъга Спенсър. Нямахте ни най-малката представа.

— Романтична ли беше?

Спенсър набързо се опита да скалъпи някакви мили сцени с Андрю. Как са си поделили аперитива. Танцували са леко пияни на

Шакира. След това спря. Защо го правеше? Вече нямаше смисъл.

Съзнанието ѝ започна да се прояснява. Мелиса седеше тук, като толкова мило се опитваше да оправи нещата между тях. Как се интересуваше от бала, как бе накарала родителите им да ѝ простят... а Спенсър ѝ се беше отплатила, като ѝ отмъкна Рен и преписа есетата ѝ по икономика. Дори Мелиса не заслужаваше това.

— Трябва да ти кажа нещо — избъбри тя. — Аз... аз се виждах с Рен.

Мелиса едва примигна, затова Спенсър продължи.

— През цялата седмица. Ходих в новия му апартамент във Филадельфия, говорехме си по телефона, всичко. Но... Мисля, че всичко свърши. — Тя леко се присви, заемайки защитна позиция в случай, че Мелиса реши да я удари. — Можеш да ме намразиш. В смисъл, напълно те разбирам и не те виня. Можеш да кажеш на мама и татко да ме изхвърлят от къщата.

Мелиса взе малката крепонена възглавница на Спенсър и я притисна към гърдите си. Отне ѝ доста време да отговори.

— Всичко е наред. Нищо няма да им казвам. — Мелиса се облегна назад. — Всъщност и аз искам да ти кажа нещо. Помниш ли петък вечер, когато не можеше да се свържеш с Рен? Когато му остави пет съобщения?

Спенсър се втренчи в нея.

— От... Откъде знаеш за това?

Мелиса се усмихна доволно. Усмивка, която внезапно изясни всичко. *Започнах да се виждам с друга*, беше казал Рен. *Не може да бъде*, помисли си Спенсър.

— Защото Рен не беше във Филадельфия — равнодушно отговори Мелиса. — Беше тук, в Роузууд. С мен. — Тя стана от леглото и прибра косата си зад ушите. Тогава Спенсър видя смучката на шията ѝ, на същото място, където бе нейната. Дори оградена с червило нямаше да е толкова очевадна.

— И той ти каза? — успя да произнесе Спенсър. — През цялото време си знаела?

— Не, разбрах едва снощи. — Мелиса потърка брадичката си. — Да речем, че получих бележка от загрижен гражданин.

Спенсър сграбчи чаршафа. А.

— Както и да е — оживи се Мелиса. — Снощи също бях с Рен, докато ти бе на бала. — Тя завъртя глава към Спенсър и я погледна по същия начин, както когато преди години играеше Кралицата. Правилата никога не се промениха: Мелиса винаги щеше да бъде Кралицата, а Спенсър винаги трябваше да изпълнява заповедите ѝ. *Оправи ми леглото, моя вярна слугиньо*, казваше Мелиса. *Целуни ми краката. Ти си вечно моя.*

Мелиса пристъпи към вратата.

— Но тази сутрин взех решение. Още не съм му казала, но Рен наистина не е за мен. Затова повече няма да се виждам с него. — Тя замълча, обмисляйки думите си, и после се усмихна. — И като гледам как се развиват нещата, предполагам, че ти също повече няма да се виждаш с него.

34.

ВИДЯХТЕ ЛИ? ДЪЛБОКО В СЕБЕ СИ ХАНА НАИСТИНА Е ДОБРО МОМИЧЕ

Първото нещо, което Хана чу в неделя сутринта, бе как някой пее песента на Елвис Костело „Алисън“.

„Алисъъъъъън! Знам, че този свят те УБИВА!“ Беше някакъв мъж, гласът му бе силен и скърцаше като косачка. Хана отметна одеялото си. Телевизорът ли беше? Или някой отвън?

Когато се изправи, усещаше главата си сякаш пълна със захарен памук. Видя метнатото на облегалката на стола сако на „Клое“, което беше носила предишната вечер, и изведнъж споменът за преживяното я връхлетя.

След като майка ѝ я извлече от „Четири сезона“, те пътуваха към къщи в пълно мълчание. Когато влязоха в алеята пред дома им, госпожа Мерин паркира Лексуса и яростно връхлетя в къщата. Когато Хана стигна до вратата, майка ѝ я затръшна пред лицето ѝ. Хана отстъпи зашеметена. Добре, тя бе разказала колко некадърен родител е майка ѝ и това явно се бе оказало лош ход. Но тя наистина ли смяташе да я остави навън?

Хана потропа по вратата и госпожа Мерин отвори с трясък. Погледна я със свъсени вежди.

— О, извинявай. Искаш ли да влезеш?

— Д-да — заекна Хана.

Майка ѝ избухна в смях.

— Способна си да ме обиждаш и да ме унижаваш пред баща си, но не си чак толкова горда, че да откажеш да живееш тук?

Хана направи някакъв нещастен опит да се извини, но майка ѝ разярена се въртна и влезе в къщата. Все пак остави вратата отворена. Хана грабна Дот и се шмугна в стаята си, толкова травмирана, че дори не успя да заплаче.

„Ооооо, Алисъъъъъън... Знам, че този свят те убива.“

Хана отиде на пръсти до вратата. Пеенето идваше от вътрешността на къщата. Краката ѝ започнаха да треперят. Само някой ненормален би сглумил точно сега да пее „Алисън“ в Роузууд. Ченгетата сигурно ще арестуват човек дори само за това, че си я тананика на обществено място.

Тоби ли беше?

Тя изпъна жълтата си камизолка и излезе в коридора. В същия момент вратата на банята се отвори и оттам излезе някакъв мъж.

Хана вдигна ръка към устата си. Мъжът се бе увил с кърпа — *нейната* бяла, пухкава кърпа от „Потъри барн“. Черната му коса стърчеше на всички страни. Потиснат писък заседна в гърлото на Хана.

След това той се обърна и я видя. Хана отстъпи назад. Това бе Дарън Уайлдън. *Полицай* Дарън Уайлдън.

— Уха. — Уайлдън замръзна. — Хана.

Беше невъзможно да не се заплесне в идеално оформените му прасци. Определено не беше ченге, което обича да си похапва понички.

— Защо пееш това? — попита най-накрая тя.

Уайлдън изглеждаше смутен.

— Понякога не се усещам, че пея.

— Помислих, че си... — Хана отстъпи назад. Какво правеше Уайлдън тук? Но след това се усети. Разбира се. Майка ѝ. Тя приглади косата си, без да се отпуска. Ами ако беше Тоби? Какво щеше да прави? Досега сигурно щеше да е мъртва.

— Искаш ли... Искаш ли да влезеш? — Уайлдън стеснително махна към банята. — Майка ти е в нейната.

Хана бе твърде зашеметена, за да отговори. След това, без съвсем да осъзнава какво говори, тя изтърси:

— Трябва да ти кажа нещо. Нещо важно.

— Така ли? — Една водна капка се оцеди от косата му и капна на пода.

— Мисля, че знам кой... кой е убил Алисън Дилорентис.

Уайлдън вдигна вежди.

— Кой?

Хана навлажни устните си.

— Тоби Кавана.

— Защо си мислиш, че е той?

— Аз... Не мога да ти кажа защо. Просто трябва да ми се довериш.

Уайлдън се намръщи и се облегна на касата на вратата, все още полугол.

— Ще трябва да ми дадеш малко повече от това. Може да си ми казала името на момчето, което ти е разбило сърцето, просто ей така, за отмъщение.

В такъв случай щях да ти кажа Шон Ейкард, помисли си горчиво Хана. Тя не знаеше какво да прави. Ако разкаже на Уайлдън за Онова с Джена, баща ѝ щеше да я намрази. Всички в Роузууд щяха да говорят. Тя и приятелките ѝ щяха да отидат в поправително училище.

Но пазенето на тайната от баща ѝ — и от всички в Роузууд — вече нямаше значение. Целият ѝ живот бе съсипан, а и освен това тя бе човекът, който наистина бе наранил Джена. Случилото се през онази нощ може и да беше случайност, но Хана я беше наранявала умишлено достатъчно пъти.

— Ще ти кажа — бавно рече тя, — но не искам никой друг да пострада. Само... само аз, ако се наложи. Става ли?

Уайлдън вдигна ръка да я спре.

— Няма значение. Ние проверихме Тоби още когато Алисън изчезна. Той има непоклатимо алиби. Невъзможно е да е той.

Хана зяпна.

— Има алиби? С кого?

— Не мога да го разкрия. — За момент Уайлдън се поколеба известно време, но накрая краищата на устните му се извиха в усмивка. Той посочи с пръст към покритото с щампи на лосове долнище на Хана. — Много си сладка е тая пижамка.

Хана заби пръстите на краката си в пода. Винаги бе мразила умалителното на пижама.

— Чакай малко. Наистина ли си убеден, че Тоби е невинен?

Уайлдън тъкмо се канеше да отговори, когато уоки-токито му, което беше закачил отстрани до мивката, издаде силно пращане. Той се обърна и го сграбчи с едната ръка, като с другата се мъчеше да задържи кърпата около кръста си.

— Кейси?

— Открехме още едно тяло — чу се прекъсващ глас. — И то е. — Чуха се само статични шумове.

Сърцето на Хана отново се разтуптя. *Още едно тяло?*

— Кейси. — Извика Уайлдън, докато закопчаваше полицейската си риза. — Можеш ли да повториш. Ало? — нов отговор получаваше само прашене. Той забеляза, че Хана все още стои там. — Върви си в стаята.

Хана настръхна. Как смее да ѝ говори така, все едно ѝ е баща!

— Какво друго тяло? — прошепна тя.

Уайлдън постави уоки-токито на шкафа, нахлу си панталона и най-после свали кърпата от себе си, като я остави да падне на пода в банята, точно както често правеше самата Хана.

— Просто се успокой — рече той, без грам от предишното приятелско отношение в гласа. После грабна кобура с пистолета си и хукна надолу по стълбите.

Хана го последва. Предишната вечер Спенсър ѝ се беше обадила, за да ѝ каже, че Емили е добре — ами ако се беше объркала?

— Тялото на момиче ли е? Знаеш ли?

Уайлдън изхвърча от къщата и остави входната врата отворена. На алеята пред дома, точно до кремавия лексус на майка ѝ, бе паркирана полицейската му кола. На нея, с големи четливи букви бе написано ПОЛИЦИЯ РОУЗУУД. Хана зяпна. Да не е стояла тук цялата нощ? Дали съседите са я видели от пътя?

Хана последва Уайлдън до колата му.

— Поне можеш ли да ми кажеш къде е тялото?

Той се обърна рязко.

— Не мога да ти кажа.

— Но... Ти не разбираш...

— Хана. — Уайлдън не и позволи да завърши. — Кажи на майка си, че ще се обадя по-късно.

Той седна в колата си и пусна сирената. Ако съседите още не знаеха, че той е тук, сега вече нямаше как да не разберат.

35.

СПЕЦИАЛНА ДОСТАВКА

В 11:52 часа по обяд в неделя, Ариа седна в леглото си, втрещена в лакираните си с яркочервен лак нокти. Тя се чувстваше леко дезориентирана, сякаш бе забравила за нещо... нещо от изключителна важност. Също като сънищата, които понякога я спохождаха, в които беше юни и тя току-що бе осъзнала, че не е посещавала часовете по математика цяла година и сега щеше да отнесе наказание.

И тогава изведнъж се сети. Тоби беше А. А днес беше неделя. Времето ѝ бе изтекло.

Страхуваше се от това, че гневът на А. вече се свързваше с име и лице — и че Али и Спенсър бяха прикривали нещо, което можеше да се окаже много, много сериозно. Ариа все още не можеше да разбере как Тоби е узнал за Байрън и Мередит, но самата тя ги беше засичала два пъти, така че и други сигурно ги бяха виждали — включително Тоби. Предишната вечер се бе прибрала с намерението да разкаже всичко на Ила. Когато Шон я остави пред дома ѝ, той няколко пъти попита дали да влезе с нея. Но Ариа му отказа — тя трябваше да свърши това сама. Къщата бе тъмна и спокойна, единственият звук, който се чуваше, бе този на съдомиялната машина, която бе пусната на икономична програма. Ариа реши да не светва лампата в коридора и тръгна на пръсти към тъмната, празна кухня. Обикновено в събота вечер майка и стоеше будна до един-два сутринта, решаваше sudoku или водеше спорове с Байрън на чаша безкофеиново кафе. Но повърхността на масата бе идеално чиста — тя можеше да види следите от забърсване с гъба.

Ариа се изкачи до спалнята на родителите си, като се чудеше дали Ила не си е легнала по-рано. Вратата ѝ беше широко отворена. Леглото не беше оправено, но в него не лежеше никой. Голямата баня също беше празна. Едва тогава Ариа забеляза, че тяхната хонда сивик не е паркирана пред къщата.

Тя седна на стълбите да ги чака да се приберат, като на всеки трийсет секунди нетърпеливо поглеждаше към часовника си. Родителите и бяха може би единствените хора във вселената, които нямаха мобилни телефони, така че тя не можеше да им се обади. Това означаваше, че Тоби също не може да им се обади... или пък може би бе намерил друг начин да се свърже с тях?

В следващия момент... тя се събуди тук горе, в леглото си. Сигурно някой я бе отнесъл там и Ариа, която спеше като пън, изобщо не го беше усетила.

Тя се вслуша в звуците на долния етаж. Врати на шкафчета се отваряха и затваряха. Дървеният под се тресеше под нечии стъпки. Разгръщаха се страници на вестник. И двамата ѝ родители ли бяха долу или само единият? Тя слезе на пръсти по стълбите, като през главата ѝ минаваха милион различни сценарии. И тогава тя ги видя: малки червени капчици по целия под във фойето. Те оставяха следа от кухнята до предната врата.

Приличаха ѝ на кръв.

Ариа хукна към кухнята. Тоби беше разказал на майка ѝ, и Ила в пристъп на гняв бе убила Байрън. Или Мередит. Или Тоби. Или и тримата. Или пък Майк ги беше избил. Или... Или Байрън беше убил Ила. Когато влезе в кухнята, тя се спря.

Ила седеше сама на масата. Беше облечена с виненочервена блуза, беше обула обувки с високи токчета и бе гримирана, сякаш се канеше да излиза някъде. Вестник „Ню Йорк Таймс“ беше отворен на кръстословицата, но вместо квадратчетата да бъдат попълнени с букви, страницата бе омазана с черно мастило. Погледът ѝ бе втренчен напред, в посока към прозореца, и ритмично боцкаше едната си ръка с вилица.

— Мамо! — рече Ариа прегракнало, като пристъпи към нея. Едва сега забеляза, че блузата е намачкана, а гримът изглеждаше размазан. Сякаш майка ѝ бе спала с дрехите... или изобщо не беше спала.

— Мамо? — отново рече Ариа с глас, който звучеше уплашено. Най-накрая майка ли бавно обърна погледа си към нея. Погледът на Ила беше натезал и разфокусиран. Тя заби вилицата по-дълбоко в дланта си. Ариа искаше да се пресегне и да я вземе, но се страхуваше. Никога не беше виждала майка си такава. — Какво става?

Ила преглътна.

— А... Нали се сещаш.

Ариа също преглътна.

— Какви са онези... червени капки в коридора?

— Червени капки? — бездушно попита Ила. — А, сигурно е боя.

Тази сутрин изхвърлих някои неща. Всъщност изхвърлих доста неща.

— Мамо. — Ариа усети как очите и се напълват със сълзи. — Случило ли се е нещо?

Майка и вдигна поглед. Движенията ѝ бяха толкова бавни, сякаш се намираще под вода.

— Знаела си от близо четири години.

Ариа спря да диша.

— Какво? — прошепна тя.

— Вие двете *приятелки* ли сте? — попита Ила със същия мъртъв глас. — Тя не е много по-голяма от теб. Освен това разбрах, че онзи ден си ходила в нейното студио за йога.

— Какво? — прошепна Ариа. Студио за йога? — Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Естествено, че разбираш. — Ила ѝ се усмихна по най-тъжния начин, който Ариа бе виждала. — Получих писмо. В началото не му повярвах, но се реших и направо попитах баща ти. Само като се сетя, че през цялото време съм смятала, че причината за отдръпването му е работата!

— Какво? — Ариа отстъпи назад. Пред очите и се появиха петна. — Получила си *писмо*? Кога? От кого?

Но по студения, безучастен начин, по който я погледна Ила, Ариа веднага разбра кой го е изпратил. А. Тоби. Той ѝ беше разказал всичко.

Ариа сложи ръка на челото си.

— Толкова съжалявам — рече тя. — Аз... Аз исках да ти кажа, но толкова се страхувах и...

— Байрън си тръгна — каза Ила почти с насмешка. — Той е с онова момиче. — Тя издаде лек кикот. — Може би сега се занимават заедно с йога.

— Вярвам, че ще успеем да си го върнем. — Ариа се задави от сълзи. — Тоест, той трябва да се върне, нали? Ние сме неговото семейство.

Точно в този миг кукувицата на часовника обяви дванайсет часа. Този часовник бе подарък на Ила за двайсетата годишнина от сватбата — Байрън ѝ го бе подарил в Исландия; Ила страшно го харесваше, защото се смяташе, че е принадлежал на Едвард Мунк, прочутият норвежки художник, нарисувал картината „Писък“. Тя го взе със себе си в самолета, когато летяха към дома, и непрекъснато надничаше под опаковката, за да се убеди, че е наред. Сега те трябваше да изслушат дванайсет изкуквания и дванайсет пъти да наблюдават как глупавата птица изскача от хралупата си. Всяко кукане звучеше все по-обвиняващо. Сякаш вместо куку, птицата пропяваше „Ти знаеш, ти знаеш, ти знаеш“.

— О, Ариа — скара ѝ се Ила. — Не мисля, че изобщо някога ще се върне.

— Къде е писмото? — попита Ариа, без да усети секретa, който се стичаше от носа ѝ. — Може ли да го видя? Не знам кой ни причини това... кой би пожелал да съсипе живота ни.

Ила я погледна. Очите ѝ бяха огромни и пълни със сълзи.

— Изхвърлих го. Няма никакво значение кой го е писал. Важното е, че е *истина*.

— Съжалявам. — Ариа коленичи до нея, вдъхвайки странния, познат аромат, на който ухаеше майка ѝ — смесица от терпентин, вестникарско мастило, есенция от сандалово дърво, и най-странното, на пържени яйца. Тя облегна глава на рамото ѝ, но Ила я отблъсна.

— Ариа — каза остро тя, като се изправи. — Точно сега не мога да бъда до теб.

— Какво? — извика Ариа.

Ила не гледаше нея, вместо това бе вперила поглед в лявата си ръка, на която Ариа веднага забеляза, че липсваше брачната халка.

Тя прелетя като някой дух край Ариа, тръгна по коридора и разнесе червената боя по целите стълби.

— Почакай! — извика Ариа, като хукна след нея. Тя се втурна нагоре по стълбите, но се спъна в калните маратонки на Майк, удари си коляното и се свлече две стъпала надолу. — По дяволите — изруга тя, като заби ноктите си в килима. Издърпа се нагоре и, изпълнена с ярост, протегна ръка към парапета. Вратата на спалнята на майка ѝ бе затворена. Както и вратата на банята. Вратата на стаята на Майк бе

отворена, но той не беше вътре. Ариа си помисли, че сърцето му отново ще бъде разбито. Дали вече знаеше?

Мобилният ѝ телефон звънна. Замаяна, тя отиде в спалнята си да го потърси. Съзнанието ѝ бе замъглено, тя продължаваше да диша тежко. Почти ѝ се прииска обаждането да е от А. — Тоби — само за да може да го сдъвче. Но се оказа Спенсър. Ариа ядосано погледна към дисплея. Нямаше значение, че Спенсър не е А. Ако беше предала Тоби в седми клас, той никога нямаше да каже на Ила и семейството ѝ все още щеше да е заедно.

Тя вдигна телефона, но не каза нито дума. Просто си седеше там и дишаше тежко.

— Ариа? — предпазливо попита Спенсър.

— Нямам какво да ти кажа — изтърси Ариа. — Ти съсипа живота ми.

— Знам — тихо отговори Спенсър. — Просто... Ариа, съжалявам. Не исках да крия тайната на Тоби от теб. Но просто не знаех какво да правя. Не можеш ли да се поставиш на мое място?

— Не — троснато отговори Ариа. — Ти не разбираш. Ти *съсипа живота ми*.

— Чакай малко, какво искаш да кажеш? — Спенсър прозвуча разтревожено. — Какво... Какво се е случило?

Ариа обхвана главата си с ръце. Беше твърде изтощително да ѝ обяснява. Освен това можеше да се постави на нейно място. Разбира се, че можеше. Онова, което Спенсър казваше сега, поразително наподобяваше нещата, които Ариа бе казала на Ила само преди три минути. *Не исках да го крия от теб. Не знаех какво да правя. Не исках да те нараня.*

Тя въздъхна и си избърса носа.

— Защо се обаждаш?

— Ами... Спенсър замълча. — Тази сутрин чувала ли си се с Емили?

— Не.

— Мамка му — прошепна Спенсър.

— Какво има? — Ариа изведнъж се изправи. — Нали каза, че снощи си се свързала с нея и тя си е била у дома?

— Ами беше си... — Ариа чу как Спенсър преглъща. — Сигурна съм, че няма нищо, но майка ми минала през квартала на Емили и пред

тяхната къща били паркирани три полицейски коли.

36.

ОЩЕ ЕДИН ИЗПЪЛНЕН С НОВИНИ ДЕН В РОУЗУУД

Емили живееше в един по-стар и по-скромен квартал на Роузууд, с много пенсионирани жители, и сега всички бяха наизлезли на портите си и дори на улицата, загрижени от присъствието на три полицейски коли пред дома на семейство Фийлдс и от линейката, която току-що бе тръгнала. Спенсър спря до тротоара и забеляза Ариа. Тя все още носеше роклята си на точки от бала.

— Току-що пристигнах — каза Ариа, когато Спенсър се приближи. — Но нищо не мога да разбера. Разпитах една камара хора какво става, но никой нищо не знае.

Спенсър се огледа. Имаше много полицейски кучета, полицаи, хора от EMS и дори телевизионен екип от „Канал 4“ — сигурно просто се беше преместил от къщата на Дилорентис. Тя се почувства така, сякаш всички полицаи я гледат.

Тогава Спенсър започна да трепери. Вината за всичко беше нейна. Само нейна. Усети, че ѝ се повдига. Тоби я беше предупредил, че някои хора ще пострадат, и въпреки това тя не бе направила нищо. Беше толкова погълната от Рен — а виж как завърши всичко. Дори не ѝ се мислеше за Рен в момента. Или пък за Мелиса. Или за тях двамата заедно. Това я караше да се чувства така, сякаш червеи пълзят из вените ѝ. Нещо се беше случило на Емили, а тя бе имала възможността да го предотврати. В дневната ѝ бе седял полицай. Дори А. я беше предупредил.

Внезапно Спенсър забеляза сестрата на Емили Каролин, която стоеше на алеята пред къщата и разговаряше с полицаите. Един от тях се наведе и прошепна нещо в ухото ѝ. Лицето на Каролин се сбърчи така, сякаш плачеше. Тя хукна към къщата.

Фигурата на Ариа потрепери така, сякаш се канеше да припадне.
— О, Господи, Емили е...

Спенсър преглътна тежко.

— Все още нищо не знаем.

— Просто го усещам — каза Ариа с насълзени очи. — А. — Тоби. — Заплахите му. — Тя замълча, като отметна един кичур, който се беше пъхнал в устата ѝ. Ръцете ѝ силно трепереха. — Ние сме следващите, Спенсър. Знаем го.

— Къде са родителите на Емили? — Попита Спенсър на висок глас, опитвайки се да омаловажи всичко, което Ариа бе казала. — Не трябва ли да са тук, щом Емили е... — Тя не искаше да произнесе думата *мъртва*.

Една тойота приус се приближи и паркира зад мерцедеса на Спенсър. От нея излезе Хана. Или по-скоро едно момиче, което *приличаше* на Хана. Тя не си бе направила труда да преобуе долниците на пижамата си, а дългата ѝ кестенява коса, която обикновено бе спусната върху раменете ѝ, сега бе прибрана в разпуснат кок. Спенсър от години не я беше виждала толкова размъкната.

Хана ги забеляза и тръгна към тях.

— Какво става? Дали...

— Не знаем — прекъсна я Спенсър.

— Аз успях да разбера нещо. — Хана свали слънчевите си очила. — Тази сутрин разговарях с едно ченге и...

Пред къщата спря още един новинарски микробус и Хана спря да говори. Спенсър разпозна жената от новините по „Канал 8“. Тя пристъпи към момичетата, притиснала към ухото си мобилен телефон.

— Значи тялото е било открито отвън тази сутрин? — попита тя, като гледаше в тефтера си. — Добре, благодаря.

Момичетата си размениха отчаяни погледи. Тогава Ариа хвана другите две за ръцете и те тръгнаха през цветната градина на Емили право към дома ѝ. Когато стигнаха на няколко крачки от входната врата, пътя им бе препречен от един полицаи.

— Хана, казах ти да не се замесваш в това — рече ченгето.

Спенсър преглътна. Това бе Уайлдън, същия полицаи, който бе дошъл в дома ѝ предишния ден. Сърцето ѝ се разтуптя.

Хана се опита да го отблъсне настрана.

— Не ми казвай какво да правя! — Полицаят я хвана за раменете и тя започна да се извива. — Махни си ръцете от мен!

Спенсър бързо прегърна Хана през тънкото кръстче.

— Опитай се да я успокоиш — каза Уайлдън на Спенсър. След това осъзна коя е тя. — Ох — въздъхна той. Придоби първо объркан, а след това заинтересуван вид. — Госпожице Хейстингс.

— Просто искаме да разберем какво се е случило с Емили — опита се да обясни Спенсър, цялата разтреперана. — Тя е... Тя ни е приятелка.

— По-добре си вървете вкъщи. — Уайлдън кръстоса ръце.

Внезапно предната врата се отвори... и навън излезе Емили.

Тя беше боса и бледа, и държеше чаша вода стара чаша на Макдоналдс. Спенсър беше толкова облекчена да я види, че дори изплака. От гърлото ѝ се разнесе един болезнен стон.

Момичетата се втурнаха към нея.

— Добре ли си? — попита Хана.

— Какво се е случило? — каза Ариа едновременно с нея.

— Какво става тук? — Спенсър посочи към насъбралата се тълпа.

— Емили... — Уайлдън сложи ръце на хълбоците си. — Ще можеш да се видиш с приятелките си по-късно. Родителите ти казаха, че не трябва да излизаш от къщата.

Но Емили поклати глава с раздразнение.

— Не, всичко е наред.

Тя ги поведе покрай ченгето към вътрешния двор. Почти ги завря в розовия храст до къщата, където можеха да получат поне малко усамотение. Спенсър хубаво огледа Емили. Тя имаше тъмни кръгове под очите, а краката и бяха надрани, но иначе изглеждаше наред.

— Какво се е случило? — попита Спенсър.

Емили си пое дълбоко дъх.

— Тази сутрин един колоездач открил тялото на Тоби в гората до дома. Предполагам, че... Предполагам, че е поел свръхдоза или нещо такова.

Сърцето на Спенсър замря. Хана си пое дълбоко въздух. Ариа пребледня.

— Какво? Къде? — попита тя.

— По някое време през нощта — рече Емили. — Щях да ви се обадя, но ченгето ме дебнеше като сокол. — Долната ѝ челюст трепереше. — Нашите са на гости при баба. — Тя се опита да се

усмихне, но устата ѝ се изкриви в гримаса, а след това тя избухна в плач.

— Всичко е наред — опита се да я успокои Хана.

— Цялата вечер той се държа много странно — рече Емили, като избърса лице с ризата си. — Когато си тръгнахме от бала, в един момент той изглеждаше съвсем нормален, а в следващия ми разказваше колко е мразел Али. Каза, че не можел да ѝ прости онова, което е сторил, и че се радва, че е мъртва.

— О, Господи — Спенсър покри очите си с ръце. Всичко това бе истина.

— Тогава осъзнах, че Тоби е знаел — продължи Емили с бледо лице и треперещи ръце. — Сигурно е разбрал, какво е направила Али... и мисля, че той я е убил.

— Чакай малко — прекъсна я Хана, като вдигна ръка. — Не мисля, че той...

— Шшт — Спенсър леко докосна тънката китка на Хана. Тя изглеждаше така, сякаш иска да каже нещо, но Спенсър се боеше, че ако Емили спре, няма да намери сили да продължи.

— Аз избягах от него и тичах чак до дома — каза Емили. — Когато влязох вътре, Спенсър се обади, но връзката прекъсна. Тогава... Тогава Тоби се появи пред задната врата. Казах му, че знам какво е направил и че ще кажа на полицията. Той беше поразен и тогава разбрах.

Емили изглеждаше като замаяна от цялото това говорене.

— Момичета... Откъде Тоби е разбрал за всичко?

Стомахът на Спенсър се сви. Предишната седмица връзката беше прекъснала преди да успее да каже на Емили истината за Онова с Джена. Надяваше се да не се наложи да ѝ го обяснява сега — Емили изглеждаше толкова разстроена. И без това бе достатъчно гадно да я признае на Ариа и Хана — но истината щеше да разруши крехкия свят на Емили.

Емили и Хана я гледаха очаквателно и Спенсър бе принудена да го разкаже.

— Той винаги е знаел — рече тя. — В онази нощ видял Али. Тя го изнуди да поеме вината върху себе си. После ме накара да запазя тайната. — Тя замълча, за да си поеме дъх, и забеляза, че Емили не реагира по начина, по който Спенсър очакваше. Тя просто си стоеше

там съвсем спокойна, сякаш слушаше урок по география. Това някак си разстрои Спенсър. — После, въз, когато Али изчезна, непрекъснато си мислех че, знам ли... — Тя вдигна поглед към небето, осъзнавайки че онова, което се кани да каже, е абсолютната истина. — Помислих си, че Тоби има нещо общо с това, но бях твърде уплашена, за да кажа каквото и да било. Но после той се върна за нейното погребение... а в моите съобщения от А. се намекуваше за тайната на Тоби. В последното пишеше *Вие ме наранихте, затова и аз ще ви нараня*. Той искаше да си отмъсти на всички ни. Сигурно е знаел, че всички сме участвали.

Емили продължаваше спокойно да стои. След това много бавно, раменете ѝ започнаха да треперят. Тя затвори очи. Първоначално Спенсър помисли, че тя плаче, но после осъзна, че всъщност се смее.

Емили отметна глава назад, като смехът ѝ все повече се усиливаше. Спенсър неспокойно погледна към Ариа и Хана. Очевидно Емили се беше побъркала.

— Ем... — нежно рече тя.

Когато Емили свали главата си, долната ѝ устна трепереше.

— Али ни обеща, че никой няма да разбере какво сме направили.

— Предполагам, че е излъгала — равнодушно произнесе Хана.

Очите на Емили блестяха, докато ги оглеждаше една след друга.

— Но как може така да ни излъже? Ами ако Тоби беше решил да каже? — Тя поклати глава. — Това... се е случило, докато бяхме в къщата на Али, и гледахме към портата на двора? — попита Емили. — В онази същата нощ?

Спенсър кимна сериозно.

— Тогава Али са върна в къщата и каза, че всичко е наред, и тогава никой не можа да спи, освен нея, а тя ни утешаваше всичките?

— Да — по бузите на Спенсър се стичаха сълзи. Разбира се, Емили помнеше всеки детайл.

Емили се взираше в нищото.

— Тогава тя ни даде тези. — Тя протегна ръката си. Гривната, която Али им беше направила — като символ на тайната — беше здраво вързана на китката ѝ. Всички останали отдавна бяха свалили своите.

Краката на Емили се подкосиха и тя се строполи на тревата. След това започна да дърпа гривната от ръката си, опитвайки се да я скъса, но конците бяха стари и здрави.

— По дяволите — рече Емили, свивайки пръсти в опит да изтъни дланта си така, че да може да изниже гривната, без да се налага да я развързва. След това заби зъбите си в нея, но тя отказваше да се разкъса.

Ариа сложи ръка на рамото на Емили.

— Всичко е наред.

— Просто не мога да повярвам — тя избърса очите си и се отказа да се занимава с гривната. После отскубна шепа трева. — Освен това не мога да повярвам, че отидох на бала с... *убиеца* на Али.

— Толкова се страхувахме за теб — прошепна Спенсър.

Хана размаха ръце.

— Хей, момичета, точно това се опитвах да ви кажа. Тоби *не* е убил Али.

— А? — намръщи се Спенсър. — Какви ги говориш?

— Аз... Разговарях с онзи полицай тази сутрин — Хана посочи към Уайлдън, който обсъждаше нещо с новинарския екип. Казах му за Тоби... за това, че според мен той е убил Али. Той отговори, че още тогава са го проверили. Имал алиби. Той дори не е заподозрян.

— Със сигурност го е направил — Емили стоеше изпъната. — Когато снощи му казах, че знам какво е направил, той страшно се паникьоса и ме умоляваше да не казвам на ченгетата.

Всички се спогледаха объркани.

— Значи смяташ, че ченгетата грешат? — Хана въртеше в пръстите си закопчалката на гривната във форма на сърце.

— Чакай малко — бавно изрече Емили. — Спенсър, с какво го е изнудвала Али? Как е успяла да накара Тоби да поеме вината за... Джена?

— Според Спенеър Али не ѝ е казала — отговори Ариа.

Спенсър усети как я обзема неспокойно нервно чувство. *Така е по-добре*, беше казала Али. *Ние ще пазим тайната на Тоби, той ще пази нашата.*

Но Тоби беше мъртъв. Али беше мъртва. Вече нямаше никакво значение.

— Не, знам — тихо каза тя.

Тогава Спенсър забеляза, че някой се приближава към вътрешния двор и пулсът и се ускори. Беше Джена Кавана.

Тя носеше черна тениска и тесни черни дънки, а черната ѝ коса бе събрана в кок на главата ѝ. Кожата ѝ все още бе блестяща, снежнобяла, но лицето ѝ бе скрито зад огромни слънчеви очила. В едната си ръка държеше бяло бастунче, а в другата държеше повода на златистия си ретривър. Той я доведе досами групата.

Спенсър бе повече от сигурна, че всеки момент ще припадне. Или това, или отново щеше да заплаче.

Джена и кучето ѝ спряха точно до Хана.

— Тук ли е Емили Фийлдс?

— Да — прошепна Емили. Спенсър долови страха в гласа ѝ. — Тук съм.

Джена се обърна в посоката, откъдето дойде гласът на Емили.

— Това е твое — тя и подаде розова сатенена чантичка. Емили я взе изключително внимателно, сякаш бе направена от стъкло. — А тук имам нещо, което трябва да прочетеш — Джена бръкна в джоба си и извади омачкан лист хартия. — От Тоби е.

37.

И БЕЗ ТОВА ГРИВНИТЕ ОТ КОНЦИ СА ТОЛКОВА ДЕМОДЕ

Емили прибра коса зад ушите си и погледна Джена. Слънчевите очила, които тя носеше, скриваха лицето ѝ от скулите до над веждите, но Емили успя да забележи няколко набръчкани, розовеещи белега на челото ѝ.

Тя си припомни онази нощ. Миризмата на ароматизирани свещи, който изпълваше къщата на Али. Вкусът на чипс със сол и оцет, който Емили усещаше в устата си. Как пръстите на краката ѝ нервно потриваха паркета в хола на семейство Дилорентис, докато тя наблюдаваше през прозореца как Али тича към двора на семейство Кавана. Избухването на фойерверка, парамедиците, които са изкачваха по стълбата към къщичката, как устата на Джена оформи правоъгълник, толкова силно плачеше.

Джена ѝ подаде мръсното, омачкано парче хартия.

— Това го откриха при него — рече тя, гласът ѝ се пречупи на думата „него“. — Написал е по нещо на всички ни. Твоята част е някъде по средата.

Всъщност листът представляваше списък на бижутата за аукциона; Тоби бе писал на гърба му. Като видя неравния му почерк, почти пълната липса на главни букви и това, че се бе подписал Тоби със закръглени букви, стомахът на Емили се сви. Въпреки че никога преди не беше виждала почерка му, той сякаш го съживи пред нея. Можеше да помирише сапуна, който използваше, да почувства ръката му, която държеше нейната. Сутринта тя се бе събудила не до вратата, а в леглото си. Чу звънеца на вратата. Тръгна препъвайки се надолу по стълбите, а пред вратата стоеше някакъв мъж с колоездачен клин и каска в ръце.

— Мога ли да използвам телефона ви? — попита той. — Случаят е спешен.

Емили го погледна замаяно, все още не съвсем събудена. Зад нея се появи Каролин и колоездачът започна да обяснява.

— Докато си карах край горичката, видях едно момче. Първо помислих, че спи, но...

Той замълча, а очите на Каролин се разшириха. Тя хукна да донесе телефона си. Междувременно Емили стоеше до вратата, като се опитваше да осъзнае какво става. Тя се сети за Тоби на прозореца ѝ предишната нощ. Колко силно чукаше по стъклото и как после изчезна в гората.

Тя погледна към колоездача.

— Това момче в гората опита ли се да те нарани? — прошепна тя с разтуптяно сърце. Изпълваше я ужас при мисълта, че Тоби е прекарал нощта в тяхната горичка. Ами ако беше дошъл в къщата след като Емили беше заспала?

Колоездачът притисна каската до гърдите си. Той изглеждаше горе-долу на възрастта на бащата на Емили, имаше зелени очи и прошарена брада.

— Не — меко каза той. — Той беше... *посинял*.

А сега това: писмо. Бележка на самоубиец.

Докато тичаше към гората, Тоби изглеждаше толкова измъчен. Веднага ли беше погълнал хапчетата? Можела ли е Емили да го спре? Беше ли права Хана — че Тоби *не е* убиецът на Али?

Светът около нея започна да се върти. Усети, че една силна ръка я подкрепя отзад.

— Хей — прошепна Спенсър. — Всичко е наред.

Емили се взе в ръце и погледна писмото. Приятелките ѝ също се наведоха над него. Там, точно в следата, се виждаше нейното име.

Емили, преди три години аз обещах на Алисън Дилорентис, че ще запазя тайната ѝ, ако тя запази моята. Тя обеща, че тази тайна никога няма да види бял свят, но предполагам, че не е удържала на думата си. Опитвах се да го преодоляя — и да го забравя, — и когато станяхме приятели помислих, че мога да... Помислих, че съм се променил — че животът ми се е променил. Но предполагам, че човек не може да се промени из основи.

Онова, което причиних на Джена е най-голямата грешка в живота ми. Бях млад и объркан, и глупав, и никога не съм възнамерявал да я нараня. Не мога да живея повече с това. Аз съм свършен.

Емили сгъна отново листчето, хартията изскърца в ръцете ѝ. В това нямаше смисъл — всъщност *те* бяха наранили Джена, не Тоби — за какво говореше изобщо той? Тя подаде листа на Джена.

— Благодаря.

Джена се обърна да си ходи, но Емили се прокашля.

— Почакай — дрезгаво рече тя. — Джена.

Джена спря. Емили тежко преглътна. Всичко, което Спенсър ѝ беше разказала за това, че Тоби знае, а Алисън е излъгала, всичко, което Тоби бе казал предишната вечер, цялата вина за случилото се с Джена, която бе носила в себе си през всичките тези години... Всичко изби на повърхността.

— Джена, трябва да ти се извиня. Ние бяхме... бяхме толкова подли. Нещата, които ти причинихме... имената, всичко... Изобщо не беше забавно.

Хана пристъпи напред.

— Тя е абсолютно права. Изобщо не беше забавно. — Емили отдавна не беше виждала Хана толкова измъчена. — А ти не го заслужаваше — завърши тя.

Джена погали кучето си по главата.

— Всичко е наред — рече тя. — Преодолях го.

Емили въздъхна.

— Не, не е наред. Нищо не е наред. Аз... Не знаех какво е да ти се... подиграват, защото си различен. Но сега вече знам. — Тя стегна мускули, с надеждата, че ще успее да възпре сълзите, които напиреха в очите ѝ. Част от нея искаше да разкаже на всички за онова, което я тормози. Но се отказа. Времето не беше подходящо. Искаше да каже толкова много неща, но как да го направи? — Съжалявам и за това, което ти се случи. Така и не успях да ти го кажа.

Искаше да добави още: *Съжалявам за онова, което направихме без да искаме*, но бе твърде уплашена.

Брадичката на Джена потрепери.

— Вината не е ваша. Пък и това не е най-лошото нещо, което ми се е случвало. — Тя дръпна каишката на кучето си и тръгна обратно през двора.

Момичетата стояха мълчаливо, докато Джена не се отдалечи достатъчно.

— Че какво може да е по-лошо от това да ослепееш? — прошепна Ариа.

— Имало е и нещо по-лошо — прекъсна я Спенсър. — Тайната, което Али знаеше...

На лицето на Спенсър отново се беше изписало онова изражение — сякаш има да каже хиляди неща, но не ѝ се иска да ги каже. Тя въздъхна.

— Тоби обичал да... докосва... Джена — прошепна тя. — Точно това правел в нощта на инцидента. Затова и Али запратила фойерверка в погрешната посока.

Когато Али отишла до дървесната къщичка на Тоби, обясни Спенсър, тя видяла Тоби през прозореца и запалила фойерверка. И тогава... видяла, че Джена също е вътре. На лицето ѝ било изписано някакво странно изражение, а ризата ѝ била разкопчана. Тогава Али видяла как Тоби се приближил до Джена и поставил ръка на шията ѝ. После пъхнал другата си ръка под ризата ѝ, върху сутиена. Свалил едната му презрамка. Джена изглеждала ужасена.

Али каза, че била толкова шокирана, че просто блъснала с крак фойерверка. Подпаленият фитил изгорял страшно бързо и ракетката се изстреляла. Последвал ярък, заслепяващ взрив. Чул се звук от счупено стъкло. Някой изпищял... и Али хукнала обратно.

— Когато Тоби дойде при нас и каза на Али, че я е видял, тя му отговори, че е видяла него... как си играе с Джена — рече Спенсър. — Нямало да съобщи на родителите му само ако той поеме вината за запалването на фойерверка. Тоби се съгласи. — Тя въздъхна. — Али ме накара да обещавам, че няма да казвам нито какво е направил Тоби, нито каквото и да било друго.

— Исусе Христе — прошепна Ариа. — Значи Джена е била страшно щастлива, че Тоби е бил отпратен в Мейн.

Емили не знаеше какво да каже. Тя се обърна и погледна към Джена, която стоеше с майка си от другата страна на улицата и разговаряше с някакъв репортер. Какво ли е усещането когато

доведеният ти брат прави такива неща с теб? Тя се чувстваше ужасно, когато Бен ѝ се натисна — как ли би се чувствала, ако трябваше да живее с него? Ами ако той беше част от семейството ѝ?

Но същевременно се разкъсваше от жалост. Да причиниш това на доведената си сестра е ужасно, но същевременно беше и... покъртително. Естествено, че Тоби ще иска да го забрави и да продължи живота си. И беше почти успял... докато Емили не го бе изплашила и той не бе помислил, че всичко отново се завръща.

Тя се почувства ужасена, покри лицето си с ръце и изхълца сърцераздирателно няколко пъти. *Аз съснах живота на Тоби, помисли си тя, аз го убих.*

Приятелките ѝ я оставиха да си поплаче — а и те всички плачеха. Когато Емили премина само в сухи хълцания, тя вдигна глава.

— Просто не мога да повярвам.

— Аз мога — рече Хана. — Али се интересуваше само от себе си. Тя бе кралицата на манипулацията.

Емили я погледна изненадано. Хана сви рамене.

— Моята тайна от седми клас? Онази, която само Али знаеше? Тя непрекъснато ме измъчваше с нея. Всеки път, когато отказвах да направя нещо, което искаше от мен, тя ме заплашваше, че ще го разкаже на вас, момичета, както и на всички останали.

— Значи и на теб ти е причинявала това? — В гласа на Ариа прозвуча изненада. — Имаше моменти, в които тя говореше за моята тайна така, че малко оставаше всички да разберат. — Тя наведе очи. — Преди Тоби... да изпие тези хапчета, той издаде моята тайна. Същата, която Али знаеше и която А. — Тоби — използваше, за да ме заплашва.

Всички настръхнаха.

— Каква беше тя? — попита Хана.

— Ами... един семеен въпрос. — Устните на Ариа потрепериха. — Сега не мога да говоря за това.

Известно време всички мълчаха, замислени. Емили погледна към птичките, които влиаха и излитаха от хранилките, направени от баща ѝ.

— Напълно е възможно А. да е бил Тоби — прошепна Хана. — Той не е убил Али, но въпреки това е искал да си отмъсти.

Спенсър сви рамене.

— Надявам се да си права.

* * *

В къщата на Емили беше спокойно и светло. Родителите ѝ още не се бяха върнали, но Каролин току-що бе направила пуканки на микровълновата печка и цялата къща миришеше на тях. За Емили пуканките от микровълнова винаги бяха имали по-добър аромат отколкото вкус, и независимо от липсата на апетит тя усети, как червата ѝ куркат. Помисли си, че Тоби никога повече няма да опита пуканки.

Нито пък Али.

Тя погледна през прозореца на спалнята си към предния двор. Само преди няколко часа Тоби бе стоял там и бе умолявал Емили да не казва на полицията. Само като се сетеше, че той всъщност бе имал предвид да не разказва за онова, което е сторил на Джена.

Емили отново се сети за Али. Как ги беше лъгала за всичко.

Странното, но и тъжно нещо в цялата история бе, че Емили бе повече от сигурна, че се е влюбила в Али точно в нощта на инцидента с Джена, след като линейките си тръгнаха и Али влезе в къщата. Тя се държеше толкова спокойно и покровителствено, толкова самоуверена и прекрасна. Емили направо бе откачила от тревога, но Али бе успяла да я накара да се почувства по-добре.

— Всичко е наред — изгука Али, като потриваше Емили по гърба на големи, бавни кръгове. — Обещавам ти. Всичко ще бъде наред. Трябва да ми повярваш.

— Но как може да бъде добре? — изхълца Емили. — Откъде си толкова сигурна?

— Просто защото съм.

След това Али хвана Емили и я придърпа да легне, като положи главата ѝ в скута си. Започна да рови с пръсти из косата ѝ. Беше ужасяващо приятно. Толкова хубаво, че Емили забрави къде се намира и колко е уплашена. Вместо това тя усети... че се отнася нанякъде.

Движенията на Али ставаха все по-бавни и по-бавни и накрая Емили започна да заспива. Онова, което се случи след това, тя нямаше да забрави никога. Али се наведе напред и я целуна по бузата. Емили замръзна и веднага се ококори. Али го направи отново. Усещането бе

страхотно. Тя се облегна назад и отново започна да шари с пръсти из косата ѝ. Сърцето на Емили биеше като полудяло.

Рационалната част от мозъка на Емили се опитваше да потисне този спомен, решавайки, че Али го е направила само, за да я успокои. Но емоционалната ѝ част позволи на чувството да разцъфне, като малките капсулки, сложени от родителите ѝ в коледното чорапче, които поставени в гореща вода се превръщаха в големи порести гъби. Точно тогава се зароди любовта на Емили към Али и без онази нощ тя може би никога нямаше да се появи.

Емили седна на леглото си, зяпайки безцелно през прозореца. Тя се чувстваше изпразнена, сякаш някой бе извадил всичките ѝ вътрешности като на тиквен фенер.

В стаята ѝ беше много тихо; единственият звук, който се чуваше, бе бръмченето на вентилатора на тавана. Емили отвори най-горното чекмедже на скрина и намери някакви стари ножици. Тя пъкна едното острие между ръката си и гривната, която Али ѝ бе направила преди толкова много години, и я срязва. Не ѝ се искаше да я изхвърля, но не искаше и да я оставя на пода, където беше паднала. Накрая я ритна под леглото си.

— Али — прошепна тя, а по лицето ѝ се стичаха сълзи. — *Защо?*

Внезапно звънене я стресна. Емили беше закачила розовата чантичка, която Джена ѝ бе върнала, на дръжката на бравата. Видя как телефонът ѝ, който беше вътре, примигва. Тя бавно стана и дръпна ципа ѝ. Докато успее да извади телефона си, той вече бе спрял да звъни.

ИМАТЕ ЕДНО НОВО СЪОБЩЕНИЕ, пишеше на екрана на малката ѝ нokia. Емили усети как сърцето ѝ затупа бързо.

Горката, объркана Емили. Сега една голяма момичешка прегръдка щеше да ти дойде добре, нали? Недей да се отпускат твърде. Нищо не е свършило, докато аз не кажа.

А.

КАКВО СЕ СЛУЧВА ПО-НАТАТЪК

Наистина ли смятахте, че аз съм Тоби? Ама моля ви се, и на мен ми иде да се самоубия. Да бе, честно — пфу. То беше ясно, че щеше да го направи. Съдбата е толкова гадна, аз също — питайте Ариа, Емили, Хана и Спенсър...

Да започнем с Ариа. Това момиче е толкова заето да бъде заето, че едва успявам да проследя гаджетата ѝ. Първо Езра, сега Шон, даже в мен се заражда подозрението, че още не е приключила с Езра. Това е дразнещото у артистичните девойки; никога не могат да решат окончателно. Предполагам, че просто ще трябва да помогна на малката Ариа и да реша вместо нея. Убедена съм, че на нея това страааашно ще ѝ хареса.

После идва ред на Емили. Сладката заблудена Емили. Аписън и Тоби сигурно щяха да кажат, че целувката на Емили е до голяма степен целувка на смъртта. Само че... опа... те не могат да кажат нищо — нали са мъртви. Предполагам, че Емили вече ще внимава къде полага отровните си устенца. А суеверната Емили знае много добре, че лошите неща винаги се случват по три.

Самотната малка Ханакинс. Шон я заряза. Баща ѝ я заряза. И майка ѝ сигурно щеше, стига да можеше. Това, че не си популярна, те кара да повръщаш, нали? Или пък кара само Хана. Но тя поне си има своята най-добра приятелка, Мона, която да я поддържа. Я почакай, не е вярно. Ще ми се да можех да ви кажа, че животът на Хана няма да се влоши още, но никой не обича лъжците. Пък най-малкото от всички — аз.

За последно оставих Спенсър. Да, тази малка отличничка знае теста САТ наизуст, но паметта нещо ѝ изневерява, когато стане въпрос за нощта, когато Алисън изчезна. Не се тревожете, скоро ще получи добър урок по опресняване на паметта, благодарение на искрено вашия/вашата А. Я ме вижте — какво „милозливо“ същество съм. Тази думичка направо може да влезе в теста САТ.

Ако сте толкова умни като мен, сигурно вече сте разбрали кой/коя съм. Боже мой, сигурно е много досадно човек да не е гениален. Вижте, тук не мога да ви помогна — в момента съм зает/а с четири сладки малки лъжкени. Но тъй като досега показахте толкова търпение, съвсем лекичко ще ви подсказам: Спенсър може и да е в А-отбора на отличниците, но аз пък имам А в името си. Целувки!

А.

БЛАГОДАРНОСТИ

Има толкова много хора, на които трябва да благодаря за успеха на „Око за око“. На първо място на екипа на „Алой ентъртейнмънт“, за добрата им работа и постоянство, за да станат тези книги страхотни; на неподражаемия Джош Банк, който се оправя по-добре от всеки друг със своята приятелка с душа на тийнейджърка. На Бен Скранк, чиито редакторски напътствия и остроумни закачки много ще ми липсват. На Лес Моргенщайн, за неговите новаторски идеи за интригата... и защото ни купуваше сладкиши. И накрая, но не на последно място, благодаря на моя редактор, Сара Шандлър, която с часове може да говори за кучетата, която страхотно имитира папагал и която е основната причина тази книга да е толкова смислена.

Искам да изкажа своята признателност и на невероятните хора от издателство Харпър-Колинс: Елиз Хауард, Кристин Маранг, Фарин Джейкъбс и останалите от екипа на Харпър. Целият ентусиазъм, с който се впуснахте в поредицата „Сладки малки лъжчини“, бе неотразим.

Както винаги моите благодарности и любов отиват при Боб и Минди Шепард, които от ранна възраст ме научиха, че най-важното в живота е да си глупав, да си щастлив от онова, което вършиш и винаги да вписваш фалшиви данни в ресторантските книги за предложения и оплаквания. Вие сте чудесни родители и винаги сте били такива — комбинирате само най-добрите качества на родителите на Емили, Спенсър, Ариа и Хана. Благодаря на Али и нейния демоничен, раиран, умиращ си да хапе наред котарак Поло.

Много целувки на Граматиката, Павлов, Котенцето, Врабчето, Клоуи, Роувър, Зелда, Райли и Хариет. Бях много щастлива, че братовчедка ми Колийн бе с мен, защото тя организира невероятни купони, има приятели, които четат книгите ми и винаги предлага най-забавните игри, свързани с много пиене. И, както обикновено, отдавам цялата си любов на Джоъл, който, наред с всичко останало, ме чешеше по гърба, търпеше ме, когато не бях в настроение, ядеше сладолед

направо от кутията, докато заедно гледахме разни женски предавания по телевизията и дори след това ги обсъждаше с мен.

Освен това искам да благодаря на покойния ми дядо, Чарлз Вент. Той беше моето вдъхновение за Хана — имаше незначителния навик да „взима разни неща, без да ги плаща“. Но сериозно, той бе един от най-обичливите и най-градивни хора, които съм имала късмета да познавам, и аз винаги съм смятала, че той заслужава своето късче слава, дори и то да е на страницата с благодарностите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.